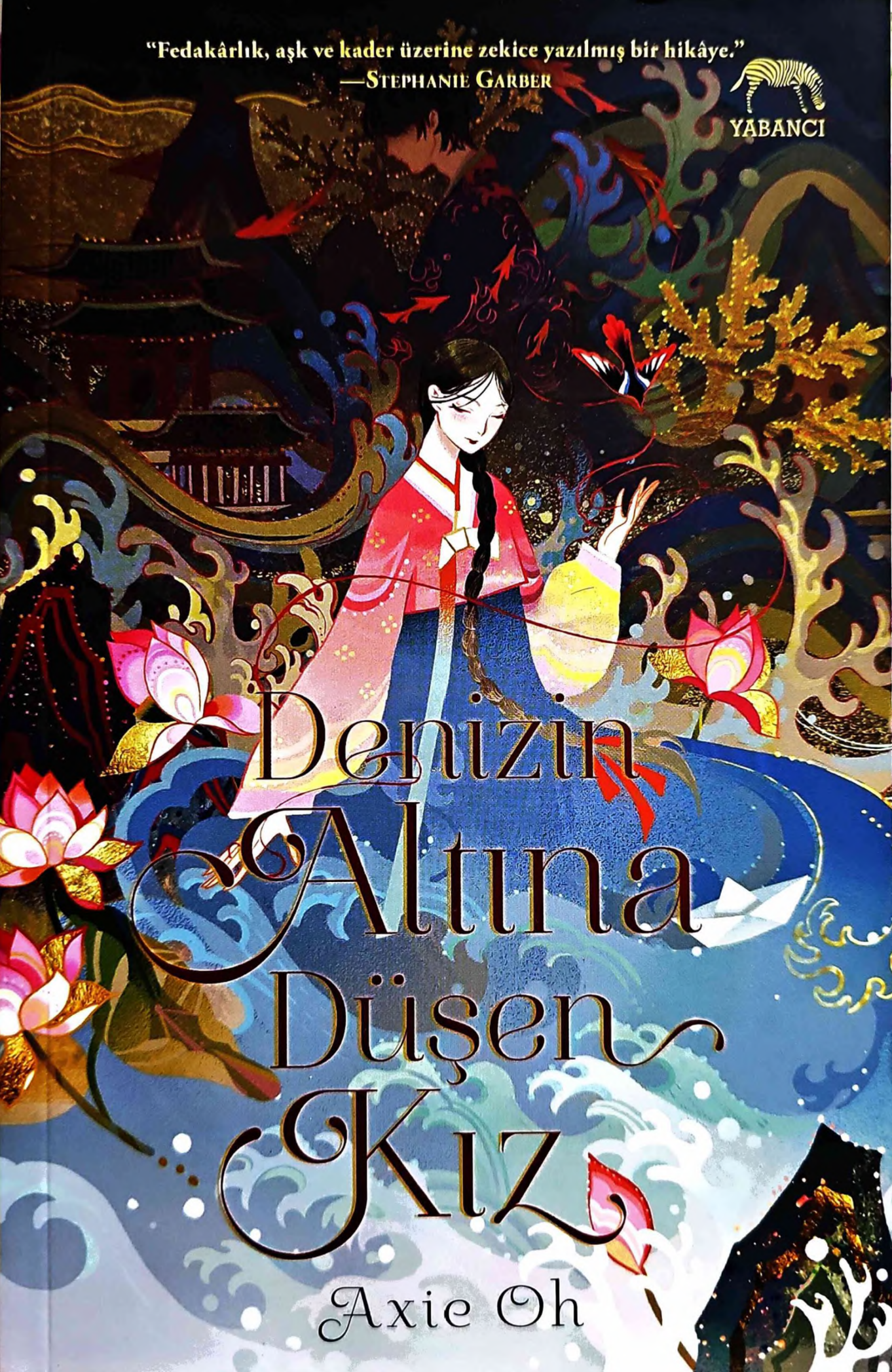
"Fedakârlık, aşk ve kader üzerine zekice yazılmış bir hikâye."
—Stephanie Garber

YABANCI

Denizin Altına Düşen Kız

Axie Oh

Nesillerdir Mina'nın köyü ölümcül fırtınalarla yerle bir oluyordu. Seller evleri yutuyor, geriye az biraz kalan kaynaklar uğruna kanlı savaşlar veriliyordu. Bir zamanlar biricik koruyucuları olan Deniz Tanrısı şimdi üzerlerine felaket yağdırıyordu. Halk ise tanrılarının öfkesini yatıştırmak için, her yıl onun gelini olmaya layık bulunan bir kızı denize atıyordu.

Çoğu kişi Shim Cheong'un dillere destan güzelliğiyle bu laneti sonlandırabilecek "gerçek gelin" olduğunu düşünüyordu. Ancak onun kalbi Mina'nın abisindeydi. Ritüeli bozmak üzereyken Mina ikisini de kurtarmak için Cheong yerine denize atlayacak ve kendini Tayflar Âlemi'nde bulacaktı.

Orada Shin adlı gizemli bir adamın yardımıyla, bir lanete mahkûm olan Deniz Tanrısı'nı uyandırıp köyünü kurtarmaya çalışacaktı. Ancak Tayflar Âlemi'ndeki bir insan olarak fazla zamanı yoktu ve düşmanları çoktu.

"Çocukken okuyabilmeyi dilediğim güzel, büyüleyici bir yeniden anlatım. Axie Oh, Kore mitolojisini kendi sesiyle kusursuz bir şekilde harmanlıyor ve **okuruna samimi bir hikâye hediye ediyor.** Yıllar boyunca tavsiye etmekten vazgeçmeyeceğim." —**Elizabeth Lim**, *Şafağı Ör*'ün *New York Times* Çoksatan Yazarı

"Hızı mükemmel ayarlanmış, üslubu harika bu sürükleyici fantastik unutulmaz karakterlerle dolu. **Tam *Ruhların Kaçışı* hayranlarına göre.**"
—***Booklist***

Çeviren: Elif Nihan Akbaş
www.yabancıyayinlari.com
YABANCI
9 786256 826021
/yabancıyayinlari
www.ithakiyayingrubu.com

Axie Oh

Denizin Altına Düşen Kız

Çeviren

Elif Nihan Akbaş

Bana her zaman inanan
anneme.

Denizin Altına Düşen Kız

1

Halkımın efsaneleri, Deniz Tanrısı'nın doymak bilmez gazabını ancak doğru gelinin dindirebileceğini söylerdi. Doğu Denizi'nden uhrevi fırtınalar estiğinde, şimşekler gökyüzünü yırttığında ve sular kıyıyı parçaladığında bir gelin seçilir ve Deniz Tanrısı'na verilirdi.

Ya da kurban edilirdi. İnancınızın ölçüsüne göre değişirdi bu.

Her yıl fırtınalar kopar ve her yıl bir kız denize götürülürdü. Acaba Shim Cheong da Deniz Tanrısı'nm gelini efsanesine inanıyor mudur diye düşünmeden edemedim. Sonuyla buluşmadan önce bunun onu rahatlatıp rahatlatmadığını.

Ya da belki bunu bir başlangıç olarak görüyordu. Kaderin sapabileceği pek çok patika vardı sonuçta.

Mesela benim kendi yolum vardı: Önümde somut bir şekilde uzanan, suyla kaplı çeltik tarlalarına doğru daralarak uzayıp giden yol. Bu yolda ilerlersem eninde sonunda beni sahile ulaştıracaktı. Arkamı dönersem, yol beni köye geri götürecekti.

Hangi kader bana aitti? Hangi kadere sıkı sıkı tutunacaktım iki elimle?

Seçme şansı olsaydı bile o seçimi aslında ben yapmayacaktım. Çünkü bir yanım, ağır basan bir yanım evimin güvenli ortamını arzuladığı hâlde kalbimin çekimi çok daha güçlüydü. Beni açıkdenizlere ve kaderin de ötesinde sevdiğim tek insana doğru çekiştiriyordu.

Abim Joon.

Şimşekler fırtına bulutlarının arasında yol yol parlıyor, kararmış gökyüzünü paramparça ediyordu. Yarım saniye sonra çeltik tarlalarının üzerinde gök gürledi.

Yol, çamurun kumla birleştiği yerde sona erdi. Sırılsıklam olmuş sandaletlerimi çıkarıp omzuma astım. Sağanak yağmurun altında bir teknenin dalgaların üzerinde savrulup salındığını gördüm. Tek bir direği olan, en fazla sekiz kadar erkek –ve bir Deniz Tanrısı gelini– taşımaya yetecek küçük, oyuk bir tekne. Kıyıyla mesafesi çoktan açılmıştı, hâlâ da uzaklaşmaya devam ediyordu.

Yağmurdan sırılsıklam olmuş eteğimi kaldırarak öfkeli denize doğru koştum.

İlk dalgaya çarptığım anda tekneden gelen bir bağırtı duydum. Hemen aşağı çekildim. Dondurucu sular soluğumu kesti. Suyun altında debelendim, bütün gücümle sola, ardından da sağa döndüm. Ağzımı yüzeyin üstünde tutmak için mücadele ettim ama dalgalar hem üzerimi sarıyor hem içime doluyordu.

Kötü bir yüzücü değildim ama çok güçlü bir yüzücü olduğum da söylenemezdi ve yüzmek, o tekneye *canlı olarak* ulaşmak için mücadele etsem de çok zordu. Yeterli olmayabilirdi. Keşke bu kadar canımı yakmasaydı; dalgalar, tuz, deniz.

"Mina!" Güçlü eller kollarımın etrafını sarıp beni sudan çıkardı. Teknenin alçalıp yükselen güvertesine çekildim sertçe. Abim karşımda dikiliyordu, o tanıdık çehresi asıktı.

"Ne geçiyordu aklından?" diye bağırdı Joon uğuldayan rüzgârı bastırarak. "Boğulabilirdin!"

Tekneye koca bir dalga çarpınca dengemi kaybettim. Joon denize düşmemem için beni bileğimden yakaladı.

"Seni takip ettim!" diye bağırdım aynı onun gibi yüksek sesle. "Burada olmaman gerekiyordu. Savaşçıların Deniz Tanrısı'nın gelinine eşlik etmemesi gerekiyor." Abime, onun yağmurla ıslanmış yüzündeki meydan okuyan ifadeye bakınca gözyaşlarına boğulasım geldi. Onu kıyıya sürüklemek ve bir daha arkama bakmamak

istiyordum. Hayatını nasıl böyle riske atabilirdi? "Tanrı senin varlığını fark ederse öldürülebilirsin!"

Joon irkildi, gözleri teknenin pruvasına kaydı. İnce bir figür dikiliyordu orada, rüzgârda saçları sertçe uçuşan biri.

Shim Cheong.

"Anlamıyorsun," dedi Joon. "Yapamazdım... Bununla tek başına yüzleşmesine izin veremezdim."

Sesinin çatlaması, başından beri şüphelendiğim, doğru olmadığını umduğum şeyi teyit ediyordu. Sessizce bir küfür savurdum ama Joon fark etmedi. Bütün varlığıyla *ona* odaklanmıştı.

Yaşlılar, Shim Cheong'un Deniz Tanrısı'nın son gelini olması için Yaradılış Tanrıçası tarafından şekillendirildiğini söylüyordu. Tanrı'nın tüm acılarını dindirecek ve krallığı yeni bir barış çağına götürecek kişi olduğunu. En saf incilerden dövülmüş bir teni vardı. Saçları gecenin karanlığından dikilmiş gibiydi. Dudakları insan kanıyla renklendirilmişti.

Bu son detay gerçekten ziyade acı olabilirdi gerçi.

Shim Cheong'u ilk görüşümü hatırlıyordum. Nehrin kenarında Joon'la dikiliyorduk. Dört yaz önceki kâğıttan gemi festivali gecesiydi. Ben on iki yaşındaydım, Joon on dört.

Deniz kenarındaki köylerde kâğıt parçalarının üzerine dilek yazıp sonra da onları özenle katlayarak gemi yapıp nehre bırakmak bir gelenekti. İnanışa göre kâğıttan gemiler dileklerimizi Tayflar Âlemi'ndeki ölmüş atalarımıza taşıyacak, böylece onlar da küçük tanrılarla hayallerimizi ve isteklerimizi gerçekleştirmek için pazarlık yapabileceklerdi.

"Shim Cheong köydeki en güzel kız olabilir ama yüzü bir lanet."

Joon'un sesini duyunca başımı kaldırıp onun bakışlarını takip etmiştim; nehrin üstünden geçen, tam ortasında bir kızın durduğu köprüye bakıyordu.

Yüzü ay ışığıyla aydınlanan Shim Cheong sıradan bir kızdan ziyade tanrıçaya benziyordu. Kendi kâğıttan gemisi elindeydi. Açık

avucundan suya düşmüştü. Nehir boyunca sürüklenişini izlerken bu kadar güzel birinin ne dilemiş olabileceğini merak etmiştim.

O zamanlar Shim Cheong'un yazgısının çoktan belirlendiğini, Deniz Tanrısı'nın gelini olacağını bilmiyordum.

Şimdi iliklerime işleyen gök gürültüleri eşliğinde yağan yağmurun altında teknede dikilirken erkeklerin ondan nasıl da uzak durduğunu fark ettim. Sanki çoktan kurban edilmiş, bu dünyaya ait olmayan güzelliği onu geri kalanımızdan ayırmış gibi. O, Deniz Tanrısı'na aitti. Bütün köy başından beri, kız olgunlaştığından beri biliyordu bunu.

İnsanın kaderi bir günde mi değişir diye düşündüm. Yoksa yaşamınızın sizden çalınması daha mı uzun sürerdi?

Joon'un kızdaki bu yalnızlığı sezip sezmediğini merak ediyordum. Çünkü Shim Cheong on ikisine bastığından beri Deniz Tanrısı'na aitti ve herkes onu günün birinde gidecek biri olarak görse de Joon, kalmasını isteyen tek kişiydi.

"Mina." Joon kolumu çekiştirdi. "Saklanman gerek."

Joon'un kaygıyla çıplak güvertede kendimi gizleyebileceğim bir yer arayışını izledim. Deniz Tanrısı'nın üç kuralından birini ihlal etmiş olmayı umursamıyor olabilirdi ama benim için endişeleniyordu.

Kurallar basitti: Savaşçı yok. Deniz Tanrısı'nın gelini dışında kadın yok. Silah yok. Joon bu gece buraya gelerek ilk kuralı ihlal etmişti. Ben de ikinciyi.

Ve üçüncüyü. Ellerim kısa ceketimin altında gizlenmiş bıçağın etrafını sardı. Bir zamanlar büyük büyük büyükanneme ait olan bıçağın.

Tekne fırtınanın merkezine ulaşmış olmalıydı zira rüzgârın uğultusu kesildi, dalgalar artık güverteye vurmuyordu ve hatta yağmur bile o amansız darbelerini hafifletmişti.

Her taraf karanlıktı, bulutlar ay ışığını örtüyordu. Şimşek çaktı ve o aydınlıkta onu gördüm. Balıkçılar da gördü, gece çığlıklarını yuttu.

Teknenin altında kocaman, gümüş-mavi bir ejderha hareket ediyordu.

Yılanı andıran gövdesi teknenin etrafını sardı, pullu sırtının çıkıntıları suyun yüzeyini yardı.

Şimşeğin aydınlığı dağıldı. Bir kez daha karanlık çöktü, duyulan tek ses dalgaların sonsuz döngüsüydü. Karşımıza çıkabilecek korkunç felaketleri düşünürken ürperdim: boğulmak ya da Deniz Tanrısı'nın hizmetkârı tarafından yutulmak.

Ejderha, gövdesine doğru kayarken tekne inledi.

Amacı neydi bunun? Bu korkunç hizmetkârını gönderirken Deniz Tanrısı'nın aklından ne geçiyordu? Gelininin cesaretini mi sınıyordu?

Öfkemin korkumu büyük oranda dağıttığını fark edince gözlerimi kırpıştırdım. Bakışlarım tekneye kaydı. Shim Cheong hâlâ pruvada dikiliyordu ama artık tek başına değildi.

"Joon!" diye bağırdım, kalbim çıkacak gibiydi.

Joon, Shim Cheong'un elini aniden bırakarak başını benim bulunduğum tarafa çevirdi.

Arkalarında ejderha sessizce sudan çıktı, uzun boynu göğe yükseldi. O koyu mavi pullarından deniz suyu saçılıyor, demir paralar gibi teknenin güvertesine damlıyordu.

Siyah, dipsiz gözleri Shim Cheong'a kilitlenmişti.

Bu an o andı.

Ne olması gerektiğini bilmiyordum ama bu hepimizin beklediği andı; Shim Cheong'un yaşamak için fazla güzel olduğunu öğrendiği günden beri beklediği an. Her şeyini kaybettiği an. En beteri de sevdiği çocuğu.

İşte tam o an, Shim Cheong tereddüt etti.

Bakışlarını ejderhadan kaçırdı, gözleri Joon'unkileri buldu. Ona daha önce hiç görmediğim bir duyguyla bakıyordu; acı, korku ve kalbimi paramparça eden çaresiz bir özlemle. Joon boğuk bir ses çıkardı, kıza doğru bir adım attı, sonra bir adım daha... Kızın tam dibinde durana kadar ilerleyip ellerini onu korumak ister gibi iki yana açtı.

Bunu yaptığı anda da kaderini mühürledi. Ejderha bu asiliğin-

den sonra onu kesinlikle bırakmazdı. Devasa yaratık, korkularımı kanıtlamak ister gibi kulakları sağır eden bir gürleme koyuvererek kalan kim varsa dizlerinin üzerine çökmelerine neden oldu.

Joon dışında. Sanki aşkını tek başına Deniz Tanrısı'nın gazabından koruyabilecekmiş gibi öylece dikilen o öfkeli, inatçı, aptal abim dışında.

İçimde katlanılması güç bir öfke kabardı, midemden başlayıp yukarı doğru tırmanarak beni boğdu. Tanrılar dileklerimizi yerine getirmemeyi *seçmişti*. Kâğıttan gemi festivalindeki dileklerimizin yanı sıra her gün dilediğimiz küçük şeyleri de. Barış, bereket, sevgi. Tanrılar bizi terk etmişti. Tanrıların tanrısı, Deniz Tanrısı onu seven insanlardan bir şeyler almak istiyordu. Durmadan alıyor ama hiçbir şey vermiyordu.

Tanrılar dileklerimizi yerine getirmemiş olabilirdi. Ama ben yapabilirdim. Joon için. Onun dileğini gerçekleştirebilirdim.

Teknenin pruvasına doğru koşarak kenarına sıçradım. "Onun yerine beni al!" Bıçağımı çıkarıp avucuma derin bir kesik açtım, sonra elimi başımın üzerine kaldırdım. "Deniz Tanrısı'nın gelini ben olacağım. Ömrümü ona adıyorum!"

Sözlerim ejderha tarafından mutlak bir hareketsizlikle karşılandı. O anda her şeyden şüphe ettim. Deniz Tanrısı, Shim Cheong yerine neden beni alacaktı ki? Onun güzelliği yahut zarafeti yoktu bende. Sadece inatçı bir irademvardı, ki büyükannem hep bunun günün birinde benim lanetim olacağını söylerdi.

Ama sonra ejderha başını eğdi, siyah gözlerinden birinin ta içine bakabilmem için hafifçe yana döndü. Deniz kadar derin ve sonsuzdu.

"Lütfen," diye fısıldadım.

Kendimi güzel hissetmiyordum o an. Pek cesur hissettiğim de söylenemezdi, ellerim titriyordu. Ama göğsümün içinde hiç kimsenin, hiçbir şeyin benden alamayacağı bir sıcaklık vardı. Tutunduğum güç oydu işte. Çünkü korksam bile biliyordum ki bunu ben seçmiştim.

Kendi kaderimi kendim çizmiştim.

"Minal" diye haykırdı abim. "Hayır!"

Ejderhanın bedeni suyun dışına doğru yükseldi, o devasa cüssesinin bir kısmını abimle aramıza sokarak bizi birbirimizden ayırdı. Sessizlikte ejderha tarafından tamamen sarılmışken tereddütlüydüm; ne kadarını anlayabildiğini merak ediyordum.

Doğru sözcüklere tutundum. Gerçeğe.

Nefes aldım, çenemi kaldırdım. "Deniz Tanrısı'nın gelini benim."

Ejderha bedenini tekneden uzaklaştırarak çalkalanan suda bir açıklığı ortaya çıkardı.

Arkama bile bakmadan denize atladım.

2

Ben batarken dalgaların gümbürtüsü aniden kesildi ve her şey sustu. Üzerimde ve etrafımda ejderhanın uzun, eğri büğrü bedeni dönerek büyük bir girdap oluşturdu.

Birlikte denizin derinliklerine düşmeye başladık.

Tuhaftır, nefes alma dürtüsü duymadım hiç. Düşüşüm neredeyse... sakindi. Huzurlu. Ejderhanın işi olmalıydı bu. Boğulmayayım diye büyüsünü kullanıyordu muhakkak.

Boğazım sıkıştı ve kalbim rahatlama hissiyle gümbürdedi. Benden önceki tüm o gelinler ölmemişti demek.

Karanlığa doğru battık, ta ki tepemdeki deniz gökyüzüne ve biz –ejderha ve ben– kayan yıldızlara dönüşene dek.

Ejderha daha yakınımda daireler çizmeye başladı ve giderek sıkılaşan sarmalların arasından düşük gözlerinden birini gördüm, hafif açılarak ışıltılı bir gece yarısı birikintisini açığa çıkardı. Zaman yavaşladı. Dünya durdu. Elimi uzattım. Açık yaradan çıkan kan damlaları aramızdaki boşlukta mücevherler gibi dizildi.

Ejderha tek bir kez gözlerini kırptı. Altımda bir yarık açıldı.

Oradan karanlığa düştüm.

Büyükannem sık sık bana gökle yer arasında bulunan ve her çeşit mucizevi varlıkla –tanrılar, ruhlar ve efsanevi yaratıklarla– dolu

olan Tayflar Âlemi'yle ilgili hikâyeler anlatırdı. Büyükannem, ona bu hikâyeleri anlatanın kendi büyükannesi olduğunu söylerdi. Ne de olsa tüm masalcılar büyükanne değildir ama tüm büyükanneler masalcıdır.

Büyükannemle ikimiz katlanmış bir bambu hasırın iki ucundan tutar, çeltik tarlalarının arasından kısa bir yürüyüşle sahile giderdik. Hasırı çakıllı kumların üzerine serip yan yana oturur, kol kola girer, ayak parmaklarımızı serin suya sokardık.

Denizin sabahın erken saatlerinde nasıl göründüğünü hatırlıyordum. Güneş ufuktan başını yeni uzatmış olur ve suyun üzerinde altın sarısı bir patika oluştururdu. Okyanus havası, tuzlu öpücükler gibi yüzümüzü nemlendirirdi. Büyükanneme iyice sokulur, onun o değişmez sıcaklığının tadını çıkarırdım.

Her seferinde önce başı ve sonu olan hikâyelerle başlardı fakat sabahın o ilk turuncu ve pembe tonları yerini öğleden sonranın capcanlı mavisine bırakırken cümleleri dağılmaya yüz tutardı, sesi ise yatıştırıcı bir ezgi gibiydi.

"Tayflar Âlemi çok büyük, büyülü bir yerdir ancak mucizelerinin en büyüğü Deniz Tanrısı'nın şehridir. Kimileri Deniz Tanrısı'nın çok yaşlı bir adam olduğunu söyler. Kimileri de olgunluk dönemindeki bir adam olduğunu söyler; ağaç kadar uzun bir boyu ve kayrak taşı gibi simsiyah bir sakalı olduğunu. Bir kısım insan da onun ejderhanın ta kendisi olabileceğine, rüzgârdan ve sudan yapılma olduğuna inanır. Ancak Deniz Tanrısı hangi formu alırsa alsın, âlemin tanrıları ve ruhları ona itaat eder, zira o tanrıların tanrısı ve hepsinin hükümdarıdır."

Hayatım boyunca hep tanrılarla kuşatılmış olarak yaşadım. Binlercesi vardı – köyümüzün meydanındaki kuyunun, vıraklayan kurbağalar üzerinden şarkı söyleyen tanrısı; ay doğarken batıdan esen rüzgârın tanrıçası; bahçemizdeki pınarın tanrısı, ki Joon'la ikimiz bu tanrıya çamurdan kekler ve nilüferden turtalarla adaklar sunardık. Dünya küçük tanrılarla doluydu çünkü doğanın her bir parçasının onu gözeten ve kollayan bir koruyucusu vardı.

Denizden sert bir meltem esmişti. Büyükannem kararan göğe uçmasın diye elini kaldırıp hasır şapkasını tutmuştu. Günün hâlâ nispeten erken saatleri olmasına rağmen yağmur yüklü bulutlar tepemizde toplanmıştı.

"Büyükanne," diye sormuştum, "Deniz Tanrısı'nı diğer tanrılardan daha güçlü kılan ne?"

"Denizimiz onun vücut bulmuş hâlidir," demişti. "O denizin ta kendisidir. O güçlü, çünkü deniz güçlüdür. Denizin güçlü olmasının sebebi de..."

"Onun güçlü olmasıdır," diye tamamlamıştım sözünü. Büyükannem döngüsel cümleler kurmaktan hoşlanırdı.

Gök gürültüsünün o kısık iniltisi bütün semaya yayılmıştı. Ayağımızın altındaki çakıllar suya kapılmış ve dalgayla birlikte uzaklaşmıştı. Ufkun ötesinde fırtına toplanıyordu. Toz bulutları ve buz kristalleri bir karanlık girdabı içinde döne döne yükseliyordu. Nefesim kesilmişti. Bir beklenti ruhumu yalayıp geçmişti.

"Bu başlangıç," demişti büyükannem. Apar topar kalkmış ve bambu hasırı yuvarlamış, sonra sahille köyü ayıran kum tepelerine doğru hızlı hızlı yürümüştük. Kumda kaymıştım ama büyükannem elimi tutarak dengemi sağlamıştı. Tepeye vardığımızda son bir kez geri bakmıştım.

Deniz gölgede kalmıştı. Tepedeki bulutlar güneşin ışığını örtmüştü. Başka bir dünyaya aitmiş gibi görünüyordu, sabahki denizden o kadar farklıydı ki daha biraz önce kıyısında oturmama rağmen birden feci hâlde özlemiştim orayı. Sonraki birkaç hafta boyunca fırtınalar gitgide şiddetlenmiş, dalgalar tarafından yutulmadan kıyıya yaklaşmak bile imkânsız hâle gelmişti. Sabaha kadar kontrolsüz bir öfke hâkim gelirdi dalgalara, sabah da tepedeki bulutlar hafifçe, ancak küçücük bir günışığının geçebileceği kadar aralanırdı. Bir gelin kurban etme vaktinin geldiğine delaletti bu.

"Deniz Tanrısı'nı bu kadar kızdıran ne?" diye sormuştum karanlık sulara bakmak için duran büyükanneme. "Biz miyiz?"

Bunu duyunca kahverengi gözlerinde yoğun bir duyguyla bana

dönmüştü. "Deniz Tanrısı kızgın değil, Mina. O, kayıp. Yeterince cesur birinin onu bu dünyanın çok ötesindeki sarayında bulmasını bekliyor."

Doğruldum ve ciğerlerimi havayla doldurdum. Son hatırladığım, denizin dibine doğru düşüşümdü. Ama artık suyun altında değildim. Sanki bir bulutun karnında uyanmış gibiydim. Dünyayı beyaz bir sis sarmıştı, dizlerimden ötesini görmeyi zorlaştırıyordu.

Ayağa kalkarken üzerinde tuz lekeleriyle kuruyup kaskatı kesilmiş elbisem tenime sürtününce irkildim. Eteğimin katları arasından büyük büyük büyükannemin bıçağı düşüp gürültüyle ahşap döşemeye çarptı. Onu almak için uzanırken gözüme renkli bir hareketlilik takıldı.

Sol avucuma, Deniz Tanrısı'na yeminimi etmek için kestiğim yere bir kurdele bağlanmıştı.

Kıpkırmızı, ipek bir kurdele. Bir ucu elimi sarıyordu ama diğeri avucumun tam ortasından yukarı doğru uzayarak sisin içine dalıyordu.

Havada süzülen bir kurdele. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim ama ne olması gerektiğini biliyordum.

Kaderin Kırmızı İpi.

Büyükannemin hikâyelerine göre Kaderin Kırmızı İpi, bir insanı kaderine bağlardı. Hatta bazıları, onun kalbini en çok arzuladığı insana bağladığına da inanırdı.

Her daim romantiğin biri olan Joon bunun doğruluğuna inanırdı mesela. Cheong'la ilk karşılaştığı an hayatının bir daha asla eskisi gibi olmayacağını anladığını söylerdi. Sonra sanki eli ona doğru çekiştiriliyormuş gibi kaderin o ince çekişini hissettiğini.

Yine de Kaderin Kırmızı İpi fani dünyada görünür değildi. Karşımdaki parlak kırmızı kurdele ise kesinlikle görünmez *değildi*, bu da demek oluyordu ki...

Artık fani dünyada değildim.

Kurdele sanki düşüncelerimi sezmiş gibi sertçe çekiştirildi. Biri –ya da *bir şey*– beni sisin içinden diğer tarafa çekiyordu.

Korku beni ele geçirmeye çalıştı ama başımı inatla iki yana sallayarak onu bastırdım. Diğer gelinler buna dayanmıştı, eğer Shim Cheong'a layık bir yedek olacaksam ben de dayanmalıydım. Ejderha beni kabul etmişti ama Deniz Tanrısı'yla konuşana dek köyümün gerçekten güvende olup olmadığını bilemezdim.

En azından çoğundan daha hazırlıklıydım, bıçağım ve büyükannemin hikâyeleriyle donanmıştım.

Kurdele havada çırpınarak beni ileri çağırdı. Bir adım attım ve kurdele avucumda yıldız kıvılcımları gibi ışıl ışıl oldu. Kısa ceketimin içindeki bıçağımı sımsıkı tutarak kurdelenin peşinden beyaz sisin içine doğru ilerledim.

Etrafımdaki dünya sessiz ve hareketsizdi. Çıplak ayağımı zemindeki pürüzsüz ahşap döşemelere sürttüm. Bir elimi uzatınca parmaklarım katı bir şeye değdi: Bir tırabzan. Bir köprüde olmalıydım. Yol hafif aşağı meylederek yerini kaldırım taşı döşenmiş sokaklara bıraktı.

Hava burada daha yoğun, daha sıcaktı; insanın ağzını sulandıran kokularla doluydu. Sisin dışında bir dizi el arabası seçiliyordu belli belirsiz. En yakındaki tezgâh bambudan kayık tabaklar içindeki mantılarla doluydu. Bir diğerinde kuyruklarından asılmış salamura balıklar vardı. Üçüncüsü tatlı şeylerle doluydu: kestane şekerleri, şekerlemeler ve tarçınlı rulo çörekler. Tezgâhların hepsi sahipsizdi. Görünürde hiç satıcı yoktu. Gözlerimi kısarak daha karanlık şekilleri çıkarmaya çalıştım ama her gölge başka bir el arabası çıkıyordu. Sisin içinde öylece uzanan bir yığın tezgâh.

El arabalarını ardımda bırakarak iki tarafı restoranlarla dolu uzun bir ara sokağa girdim. Pişirme ateşlerinden yükselen dumanlar açık kapılardan dışarı süzülüyordu. En yakındaki restorana şöyle bir göz atınca, üzerinde küçük baharat kâselerinden kızarmış tavuk ve balıkla dolu büyük tabaklara dek çeşitli yiyeceklerle donatılmış masaların olduğu bir oda gördüm. Masaların etrafı-

na sanki dakikalar öncesine kadar keyfine bakan birileri oturmuş da yemeklerinin tadını çıkarıyormuş gibi rasgele capcanlı renkleri olan minderler atılmıştı. Girişte düzgünce konmuş sandaletler ve terlikler bir sıra oluşturuyordu. Müşteriler restorana girmiş ama dışarı çıkmamışlardı.

Kapıdan uzaklaştım. Sahipsiz tezgâhlar. Başında aşçı olmayan pişirme ateşleri. İnsansız ayakkabılar.

Hayaletler şehri.

Ensemde bir kahkahanın yumuşacık soluğunu duydum. Aniden arkamı döndüm ama kimse yoktu. Yine de üzerimde benim göremediğim ama dikkat kesilmiş gözler varmış gibiydi.

Nasıl bir yerdi burası? Büyükannemin Deniz Tanrısı'nın şehrine dair anlattığı hikâyelere hiç benzemiyordu. O hikâyelerde ruhlar ve küçük tanrılar neşe içinde kutlamalar yapardı. Sis, bir pelerin gibi örtmüştü âlemin üzerini, sesi de görüntüyü de boğmuştu. Kısa, kemerli köprülerden, terk edilmiş sokaklardan geçtim. Etrafımdaki her şey renksiz ve mattı, sisin içinde bir tek kurdele acı verecek denli parlaktı.

Deniz Tanrısı'nın gelinleri böyle sisle kaplı bir âlemde, parlak bir kurdele dışında onlara yol gösterecek hiçbir şeyin olmadığı bir yerde uyandıklarında ne hissetmişlerdi acaba? Benden önce gelen bir sürü gelin vardı.

Çok güzel gözleri, yoğun bir is tabakasına batırılmış gibi görünen koyu kirpikleri olan Soah vardı mesela. Sonra bir erkek kadar uzun olan, güçlü ve güzel hatları, kahkahanın eksik olmadığı ağzıyla Wol vardı. Bir de Büyük Nehir'i boydan boya iki kez yüzebilen ve Deniz Tanrısı'yla evlenmeye giderken yüzlerce kalbi sızlatan Hyeri vardı.

Soah. Wol. Hyeri. *Mina.*

Adım onlarınkinin, bu her zaman olağanüstü görünen kızların adlarının yanında küçük kalmıştı. Onlar Deniz Tanrısı'yla evlenmek için uzaklardan, başkente yakın köylerden gelmişti. Hatta Wol *dosdoğru* başkentten gelmişti. Onları kendi yaşamlarından

vazgeçmeye zorlayan bu hayat dışında herhangi bir hayatta bizim o ücra köyümüze ayak bile basmayacak kızlardı bunlar. Bu kızların, bu genç kadınların hepsi gelin olmak için gittiklerinde benden büyüklerdi, on sekiz yaşındalardı. Şimdi benim yürüdüğüm yollardan geçmişlerdi. Onlar da gerildi mi ya da korktu mu merak ediyordum. Yoksa umut hepsini aptala mı çevirmişti?

Saatlerce yürümüşüm gibi gelen bir sürenin ardından bir köşeyi döndüm ve geniş bir bulvara adım attım. Sis burada biraz seyrelmişti. İlk kez kurdelenin ne tarafa gittiğini görebiliyordum. Bulvar boyunca uçuşuyor, geniş basamaklarda süzülüp devasa, kırmızı-altın sarısı bir kapının açık kanatlarından geçerek kayboluyordu. Süslemeli sütunları ve yaldızlı çatısıyla burası Deniz Tanrısı'nın sarayının girişinden başka bir yer olamazdı.

Aceleyle ilerledim. Kurdele, sona yaklaştığımızı sezmiş gibi ışıldamaya ve uğuldamaya başladı.

Basamaklara ulaşıp bir adım attım, sonra bir adım daha. Kulağıma bir ses çalındığında eşikten geçmek üzereydim. Bir çanın yumuşak çınlaması, dünyanın üzerine bir sessizlik battaniyesi örtülmemiş olsa duymayacağım kadar zayıf bir ses. Solumdan bir yerden geliyordu, basamakların aşağısından, ardımda bıraktığım sokaklar labirentinden.

Büyük abim Sung, tüm rüzgâr çanlarının sesinin aynı olduğunu düşünürdü. Ama bence dinleyecek kadar sabrı yoktu sadece. Bronz boncukların deniz kabuklarına çarpışı tenekenin bakır çanlara vuruşundan farklı bir ses çıkarır. Rüzgârın da farklı şiddet dereceleri vardır. Öfkeli olduğunda çanlar daha keskin, tiz bir ses çıkarır. Rüzgâr mutluysa ziller hareketli bir dans eder gibi değer birbirine.

Oysa bu ses farklıydı. Kısık. Hüzünlü.

Basamakları geri indim. Kurdele direnç göstermedi, peşimden uzadı.

Kulaklarımda büyükannemin sesini duyar gibi oldum. *Tayflar dünyasının kuralları vardır, Mina. Hangisini çiğneyeceğini dikkatli*

seç. Şehrin sisle örtülmüş olmasının bir nedeni vardı. Yalnızca kaderin kurdelesi aracılığıyla ilerleyebilmemin bir nedeni vardı. Ama çan sesi yakından geliyordu ve gerçek şu ki o sesi daha önce de *duymuştum*.

Ses beni bulvarın kenarındaki küçük bir dükkânın eşiğine götürdü. Kumaşı sert perdeyi kenara çekip içeri adım attım ve harikulade manzara karşısında nefesim kesildi. Dükkân yüzlerce ama yüzlerce rüzgâr çanıyla doluydu. Duvarların tamamını kaplamışlardı ve tavandan da gözyaşları gibi sarkıyorlardı. Tılsımların bir kısmı yuvarlak ve küçüktü, deniz kabuklarından, meşe palamutlarından ve teneke yıldızlardan yapılmıştı; diğerleri altın çanlardan büyük şelalelerdi.

Yine de beyaz sisle dolu dükkânın içinde rüzgâr yoktu.

Ama bir ses duyduğuma yemin edebilirdim. Gözlerim uzak uçtaki duvara kaydı, tam ortasındaki bir boşlukta tek başına bir rüzgâr çanı sergileniyordu. Bir yıldız, bir ay ve bakırdan bir zil, ince bir bambu kordona dizilmişti. Bir rüzgâr çanı için basit bir yapımdı.

Görür görmez tanıdım onu.

Yıldızı dalgaların kıyıya sürüklediği bir tahtadan ve ayı da sahilde bulduğum güzel, beyaz bir deniz kabuğundan oymuştum. Zili de gezgin bir zilciden satın almış, tezgâhında ne kadar zil varsa tek tek deneyerek adamı bezdirmiştim. Mükemmel sesi bulana kadar durmamıştım.

Rüzgâr çanını yapmak için bir hafta harcamıştım. Yeğenimin beşiğinin üzerine asacaktım ki rüzgârı duyabilsin.

Ama fazla erken doğmuştu. Sonbaharda doğsa yaşardı. Ama herkes bilirdi ki fırtına mevsiminde doğan çocukların hiçbiri ilk nefesinden ötesini göremezdi.

Sung perişan olmuştu.

Daha önce hiç duymadığım ve sonrasında da bir daha hissetmediğim bir öfkeyle rüzgâr çanını alıp köyümüzün dışındaki kayalıklara götürmüş ve aşağı atmıştım. Aşağı düşüp kayalara çarparak

parçalanışını izlemiştim. Son gördüğümde parçalarını deniz götürüyordu.

Dükkânda etrafımı saran tüm çanlar çınlamaya başladı –o rüzgârsız havada her nasılsa salınıyorlardı– ve sonunda dükkân kakofonik seslerin yaygarasıyla doldu.

Rüzgâr çanları rüzgârsız çalıyorsa etrafta ruhlar var demektir.

Dükkândan çıktım, çanların sesi hafifledi. Burada ruhlar varsa, görünmezlerse ve beni izliyorlarsa bana baktıklarında ne görüyorlardı acaba?

Hızla yürüdüm. Gece uzundu ve kurdele elimde ağırlık yapıyordu. Kapının ötesinde, birbiri ardına dizilmiş büyük avlular vardı. Hiçbirine bakmadım. Beşinciden sonra koşmaya başladım.

Son bir kapıdan geçtim, taş basamakları çıktım ve Deniz Tanrısı'nın taht odasına girdim, nefesimi toplamak için de ancak o zaman durdum.

Kirişli çatıdaki aralıklardan ay ışığı süzülüyor, kırılan ışık büyük salon boyunca yayılıyordu. Sisin o zayıf lòşluğu burada tamamen bastırılmıştı ama o tuhaf sessizlik devam ediyordu. Beni karşılamak için telaşla koşturan hizmetkârlar yoktu. Yolumu kesen muhafızlar da. Kaderin Kırmızı İpi dalgalanıyordu. Parlak, ışıltılı bir kırmızıdan koyu bir kan damlasının rengine döndü ağır ağır. Beni salonun sonuna, ejderhanın gökyüzündeki bir incinin izini sürdüğü devasa duvar resmine doğru götürdü, platform üzerindeki bir tahtı çevreliyordu.

Tahtın üzerinde yüzü çok büyük bir taçla gölgelenmiş Deniz Tanrısı vardı. Güzel, mavi kıyafetler giymişti, kumaşın üzerinde yukarı tırmanan gümüş ejderhalar işliydi. Sol eline benim kurdelemin diğer ucu dolanmıştı.

Ruhumun derinliklerinde bir tanıma kıvılcımı çakmasını bekledim.

Efsane der ki Kaderin Kırmızı İpi bir insanı kaderine bağlar. Hatta bazıları, onun kalbini en çok arzuladığı insana bağladığına da inanır.

Deniz Tanrısı bir şekilde benim kaderime mi bağlıydı? Kalbim en çok onu mu arzuluyordu?

Göğsümde keskin bir sızı vardı ama aşk değildi bu.

Daha karanlık, daha sıcak ve çok daha güçlüydü.

Ondan *nefret* ediyordum.

Bir adım attım. Sonra bir adım daha. Kurdeleyi tutan elim göğsüme gitti ve bıçakla birlikte çıktı.

Deniz Tanrısı olmasa dünya nasıl bir yer olurdu? Durduk yere çıkıp teknelerimizi batıran ve tarlalarımızı yutan fırtınalardan çekmeye devam eder miydik hâlâ? Küçük tanrılar dualarımızı duymadığı ya da Deniz Tanrısı'nın gazabından korkarak bize *kulak asmadığı* için sevdiklerimizi açlığa ve hastalığa kurban etmeye devam eder miydik?

"Şimdi seni öldürsem ne olur?"

Sözler koca salonda yankılanırken Deniz Tanrısı'nın diyarına adım attığımdan beri ilk kez sesli olarak konuştuğumu fark ettim.

Ve ağzımdan dökülenler nefret sözleriydi. Öfkem önlenemez bir dalga gibi kabardı. "Şimdi seni öldürecek ve kaderimizin bağını koparacağım."

Sözlerim pervasızdı. Ben kimdim ki bir tanrıya baş kaldırıyordum? Ama içimde korkunç bir ağrı vardı, öğrenmek istiyordum...

"Bizi neden lanetledin? Ağlayıp yardım dilendiğimizde neden bizden yüz çevirdin? Bizi neden terk ettin?" Son sözlerde sesim boğulur gibi çıktı.

Tahttaki figür cevap vermedi. Taktığı o büyük taç öne, yüzüne doğru o kadar kaymıştı ki gözlerini gölgede bırakıyordu.

Platforma doğru birkaç adım daha attım. Uzanarak tacı Deniz Tanrısı'nın başından çıkardım. Parmaklarımın arasından kayıp bir gümbürtüyle ipek halıya düştü.

Bakışlarımı tüm tanrıların tanrısının yüzüne çevirdim.

Deniz Tanrısı...

Bir oğlan çocuğuydu. Benden büyük sayılmazdı.

Teni pürüzsüz, lekesizdi. Saçları alnına düşüyor, ince kulakları-

nın etrafında kıvrılıyordu. Kulaklarından biri altından bir dikenle delinmişti. Kirpikleri fark edilir derecede uzundu. Öyle ki yanaklarına değiyordu. Koyu ve nemlilerdi. Ağzının aralanışını, hafifçe soluk verişini izledim.

O... uyuyordu.

Elim bıçağımın kabzasını daha sıkı sardı. Ne beklemiştim bilmiyordum ama *karşımdaki* değildi beklediğim. Bir komşum ya da arkadaşım olabilecek kadar insana benzeyen bir oğlan değildi. Bir damla gözyaşının yanağından kayışını izledim, çenesinden boynuna damlamadan önce dudağına takıldı.

"Neden ağlıyorsun?" diye gürledim. "Gözyaşlarının kararlılığımı sarsacağını mı sanıyorsun?"

Ama sarsıldığını *hissedebiliyordum*. Ben nazik bir kalbi olan Joon'a benzemezdim. İnatçı ve zalim olabilirdim. Sert ve alıngan olabilirdim. Şu an aynı anda bunların hepsi olmak istiyordum çünkü beni cesur yapan onlardı. *Öfkemi* koruyan. Onun köyüme, aileme yaptıklarından sonra öfkeli olmaya hakkım yok muydu?

Ama Deniz Tanrısı'nın yüzündeki ifade, teknedeyken Shim Cheong'un yüzündeki o ifadeyle aynıydı. Müthiş bir yalnızlık ve derin, katlanılmaz bir mahzunluk vardı yüzünde.

Zihnime haince bir düşünce sızdı ve düşünmeye başladım...

Sen mi dünyayı ağlatıyorsun yoksa dünya mı seni ağlatıyor?

Bacaklarım beni daha fazla taşıyamayınca yere çöktüm.

Joon'un ortalarda olmadığını fark edip peşine düşmemden yağmurun altında denize atlamama kadar bir gecede o kadar çok şey olmuştu ki... Joon şimdiye dek çoktan Cheong'la birlikte köye dönmüş ve ailemize ne yaptığımı anlatmış olmalıydı. Yengem ağlayacaktı, biliyordum ve onu daha da üzdüğümü bilmek içimi sızlatıyordu. Büyük abim beni artık koruyamayacağını bir türlü kabullenemeyecek, beni bulmak için denizin altını üstüne getirmek isteyecekti muhtemelen. Büyükanneme gelince, o Tayflar Âlemi'ne girdiğime ve şu an Deniz Tanrısı'yla tanışmaya gittiğime inanacaktı.

"Peki Deniz Tanrısı'nın gelini onu bulunca ne yapacak?" Deniz kenarındaki küçük bir tapınakta büyükannemle birlikteydim. Fırtınaların ilk gecesiydi ve yağmur çatıdaki kilden kiremitleri dövüyordu.

"Ona yüreğini gösterecek."

Kaşlarımı çattım. "Onu nasıl yapacak ki?"

"Deniz Tanrısı'na yüreğini gösterecek olan sen olsan yüreğin neye benzerdi?"

Gözlerim köyün çocukları tarafından adak olarak mihraba bırakılmış tuhaf nesnelere takıldı: bir deniz kabuğu, bir yaban çiçeği, tuhaf şekilli bir taş.

Öne uzanarak bir saksağanın kuyruk tüyünü aldım.

"Gelinler genellikle Deniz Tanrısı'na verilecek armağanlar götürmez," dedi büyükannem. "Sesini kullan."

"Ama diyecek hiçbir şeyim yok ki! Fırtınaları dindir. Ailemi koru. Hepimizi gözetip kolla. *Bunların hiçbirini yapmadı ki." Gözlerimin kenarında yaşlar birikti.*

Büyükannem sazdan yapılma hasıra eliyle vurunca onun yanına diz çöktüm. Ellerimi nazikçe kendi ellerinin arasına aldı. "Senin yaşındaki hâllerime o kadar benziyorsun ki. Onca kaybın, üzüntünün ve hayal kırıklığının kalbimin en derinlerine kök salmasından sonraki hâllerime. Beni bu tapınağa getiren de benim büyükannemdi. Sana çok benzerdi, inanılmaz hiddetli ve sevdiklerine yürekten bağlıydı."

Büyükannemin beni kendi büyükannesine ilk benzetişi değildi bu ve ben de içgüdüsel olarak bıçağıma uzanıp onun göğsümde yaptığı ağırlıkla rahatladım.

"Şimdi sana öğreteceğim şarkıyı bana öğreten de oydu."

Deniz Tanrısı'nın odasında ayağa kalktım. Büyükannemin bana söylediği o şarkıyı bu kez ben Deniz Tanrısı'na söyledim.

Denizin altında uyur ejderha
Ne süsler düşlerini?

Denizin altında uyur ejderha
Ne zaman gelecek uyanma vakti?

Bir ejderha incisinden
Atlayıverecek dileğin.

Bir ejderha incisinden
Atlayıverecek dileğin.

Sesimin yankısı odayı doldurdu. Yanaklarımdan yaşlar aktı, yumruğumun tersiyle sildim onları.

Halkımın efsaneleri, Deniz Tanrısı'nın doyumsuz gazabını ancak doğru gelinin dindireceğini söylerdi. Belki seçilmiş gelin değildim ama benim gibi bir kızın –kendinden başka verecek hiçbir şeyi olmayan bir kızın– Deniz Tanrısı'nın gerçek gelini olduğunu ummak çok ileri gitmek mi olurdu?

Gözümün ucuyla hafif bir hareket yakaladım. Deniz Tanrısı'nın parmağı seğirdi, çok ufacık bir hareketti.

Elimi ona doğru uzattım. Kaderin Kırmızı İpi, sanki bu ânın yoğunluğunu sezmiş gibi gerildi ve içimde kuş kanadı gibi çırpınan bir umutla acaba hayatım değişmek üzere mi diye meraklandım.

Çelik gibi bir ses odanın sessizliğini yardı. "Bu kadarı yeter."

3

Platformun arkasında, hilal gibi kavisli duracak şekilde konumlanmış maskeli üç figür duruyordu.

Salon devasa olmasına rağmen yaklaştıklarını hiç duymamıştım. Yukarıdan bulutlar geçiyor, kirişlerden giren ışığı kapıyor ve salonu bir karanlık perdesiyle örtüyordu. İki figürü, tahta en yakın olanları sıyırıp diğerlerinden daha uzakta duran üçüncüyü saran bir perde. Karanlık tarafından tamamen yutulmadan önce son bir kez baktığımda solgun yanağının kıvrımını gördüm.

"Nedir bu?" Sağdaki adam havaya bir hançer fırlatıp tutuyordu. "Fırtınada kaybolmuş bir saksağan mı? Yoksa Deniz Tanrısı için yeni bir gelin mi?" Kısık sesi, kumaştan maskenin ardında boğuktu. "Gelin misin kuş mu?"

Dudaklarımı yalayınca tuz tadı aldım. "Dost musun düşman mı?"

"Diyelim ki dostum?.."

"O zaman gelinim."

"Ya düşmansam?.."

"Öyle misin?"

"Belki de dost olmak isteyen bir düşmanımdır." Başını yana eğmesiyle birlikte gözlerinin önüne koyu bir bukle döküldü. "Sen de belki gelin olmak isteyen bir kuşsundur."

Gerçeğe o kadar yakındı ki dediği irkildim. Köyümüzün büyük-

lerinin bir sözü vardı: *Saksağan, turna olduğunu düşleyebilir ama hiçbir zaman olamaz.*

"Anlıyorum," diye mırıldandı soldaki figür; saçları omuzlarını geçiyordu, ilki gibi tepeden tırnağa siyahlar içindeydi. Tuhaf, açık bir kahverengiye çalan gözleri kısmen çözülmüş örgümle dalgalı pamuklu elbisem arasında gidip geldi. "Sen aslında Deniz Tanrısı'nın gelini olmayacaktın."

Dalgalı saçlı gencin aksine bu genç adamın elinde silah yoktu; tuhaftır, ahşap bir kafes vardı yalnızca, bir iple omzuna asılmıştı. "Köyünün büyükleri ritüelden bir yıl önce gelini seçerler. Gelin her zaman ya beceri ya da güzellik anlamında sıradışı olur."

"Tercihen ikisi birden," diye araya girdi hançerli oğlan.

"Sıradan, zayıf ya da düşüncesizlere bahşedilen bir onur değildir bu. Şimdi söyle bakalım, Kimsenin Gelini, *seni* kim seçti?"

Dalgalı saçlı genç silah olarak bıçak taşıyor olabilirdi ama soğuk bakışlı yabancı sözleri kullanıyordu. Bana sunulan onca lütuf arasında –sevgi dolu bir aile, cesaret ve sağlık– ne güzellik vardı ne de yetenek.

Joon ve Cheong geri dönünce büyüklerin olan bitene inanamayarak öfkelenişini ve benim inadıma lanetler yağdırışlarını gözümde canlandırabiliyordum. Ama onlar orada, o teknede değillerdi. Suyun o keskin serpintisini, insanın sevdiği biri tehlikedeyken kalbi durduran o korkuyu hissetmemişlerdi. Düşüncesiz olabilirdim. Belki sıradandım da. Ama zayıf değildim.

"Kendi kendimi seçtim."

Arkadaki üçüncü adam ayağını oynattı. Ona karşı tetikte olduğumdan o küçücük hareketi fark ettim. Tuhaftır, yüzleri bana, sırtları ona dönük olduğu hâlde diğer iki sorgucum da fark etti. Başlarını içe doğru eğip beklediler... Bir işaret miydi bekledikleri? Adam konuşmayınca diğer ikisi tekrar eski duruşlarını aldı.

İlk oğlan kollarını kavuşturup hançerini göğsünün kenarına sıkıştırdı. "Sence de romantik değil mi, Kirin? Genç, sıradan bir saksağan, kendi türünü korkunç bir ejderhadan korumak istiyor ve bu

yüzden onunla evlenmeyi kabul ediyor. Zamanla ejderhanın güçlü bir büyünün etkisi altında olduğunu, yıkıcı doğasının temelinde o büyünün olduğunu keşfediyor. Cesur, zeki saksağan laneti kaldırmanın bir yolunu buluyor ve sonra da o ejderhaya, ejderha da ona âşık oluyor. Gökte, yerde ve denizde yeniden barış hüküm sürüyor. Müthiş hikâye gerçekten. Adına da 'Ejderha ve Saksağan' deriz."

"Hayır, Namgi," dedi soğuk bakışlı yabancı –Kirin–, "bence romantik değil."

Namgi, Kirin'e bir hakaretle yanıt verdi ve Kirin de ona kaba bir cevap verdi. Herhalde dinamikleri buydu çünkü konuşmaları giderek renkleniyordu.

Onlara aldırmayarak, ilk oğlanın anlattığı hikâyeye odaklandım. Büyükannem hep hikâyelere dikkat kesilmemi, zira çoğu kez gerçeği içlerinde gizlediklerini söylerdi.

"Demek lanet var, ha?" Namgi ve Kirin atışmalarını keserek dikkatlerini bana çevirdi. "Deniz Tanrısı halkını terk etmedi. Lanetlendi."

Diğerlerinin değerimi nasıl ölçeceği üzerinde bir kontrolüm olmayabilirdi ama hikâyeler ve efsaneler aşina olduğum şeylerdi. Hikâyeler ve efsaneler benim kanım ve nefesimdi.

Bu hikâyede de tıpkı efsane boyunca dokunan bir melodi gibi zihnimde bir şablon oluşmaya başladığını görebiliyordum. Ejderha, Deniz Tanrısı'nın gelinlerini sağ salim onun diyarına götürmek için çıkıyordu ortaya. Dünyası sisle kaplıydı ama Kaderin Kırmızı İpi onları saraya yönlendiriyordu.

İyi de neden gelinlerden hiçbiri görevini başarıyla yerine getirememişti? Sanki melodi birdenbire kesiliyor, sanki nihayet hikâyenin sonuna gelmişlerken bir düşman çıkıp onları durduruyordu.

Deniz Tanrısı birden haykırdı. Aşina olmadığım bir duygu kalbimi sımsıkı bir düğüm gibi sararken nefesim kesildi. Kaderin Kırmızı İpi elimde ısındı. Arkamda yer döşemesi gıcırdadı. Arkama döndüm.

Namgi ve Kirin hareketlendi. Duruşları hâlâ aynıydı; Namgi

kollarını göğsünde kavuşturmuştu, Kirin kafesle birlikte hareketsizdi ama üç basamak daha yakınlardı şimdi.

Kendi kimliğimi, yabancı bir dünyada yabancı oluşumu savunmaya odaklandım ama *onlar* kimdi? Ne tür adamlar maske takardı ki? Hatırlanmak istemeyenler. Hırsızlar.

Suikastçılar.

"Zamanı geldi," dedi Kirin, Namgi'ye.

Namgi kollarını çözerek hançeri yanına indirdi. "Kusura bakma, Saksağan. Hikâyelere bu kadar inanmamalısın."

Bıçağımı hâlâ elimde tutuyordum. Büyükannemin öğrettiği savunma duruşunu aldım, bıçak tehdide doğru çevriliydi. "Geri dur."

Keskin bir burkulma daha hissettim ve acı karşısında dişlerimi sıktım. Düzgün düşünemiyordum. Benden önceki tüm gelinleri *öldürdüler* mi? Ellerim titriyordu. Gerektiğinde bıçağı düzgünce kullanabilirdim ama savaşçı falan değildim. İkiye karşı birdim, hatta hâlâ gölgede bekleyen adamı da sayarsak üç.

Kirin beni önemsemeden yüzünü çevirdi. "Hiç gelmemeliydin, Kimsenin Gelini."

Neden oluyordu bu? Denizin Tanrısı... beni kabul etmiyor muydu? Shim Cheong olmadığım için miydi? Deniz Tanrısı'nın gelini olmadığım için miydi? Tüm bunlar onunla başlamıştı. Joon, onu kaybetmeyi kabullenemeyerek yaşamını tehlikeye atmıştı ve ben de kendi yaşamımı tehlikeye atmıştım çünkü abimi kaybetmeyi kabullenememiştim. Peki Shim Cheong? O neyi kabullenememişti?

Teknede dikilişini, denizden çıkma ejderha biçimindeki kaderiyle karşı karşıya duruşunu açıkça görebiliyordum. Hiç istemediği bir kaderdi bu. Reddettiği bir kader.

Tahtta çocuk tanrı bir o yana bir bu yana döndü. Hâlâ uykudaydı, gözleri sımsıkı kapalıydı. Kaderin Kırmızı İpi beni yaka yaka savruldu.

Ümitsiz bir sıçrayışla Deniz Tanrısı'na uzandım. Tam o esnada arkamda bir bağırtı duyuldu. Hiç aldırmadan Deniz Tanrısı'nın elini yakalayıp sımsıkı tuttum. Kaderin Kırmızı İpi iç içe geçmiş

avuçlarımızın arasında kayboldu ve sonra aniden ileri, kör edici bir aydınlığa doğru çekildim.

Anlamlandıramayacağım kadar hızla hareket eden savruk görüntüler gördüm: deniz kenarındaki bir uçurum, bir vadide yanan altın bir şehir, zeminde kanla koyulaşmış kırmızı giysiler ve devasa bir gölge.

Başımı kaldırdım. Ejderha tepemde, devasa pençesinde sanki ayı tutarmış gibi bir inci tutuyordu.

Elim Deniz Tanrısı'nın elinden koparılırken görüntülerden de koptum. Üçüncü suikastçı bileğimi tuttu ama sanki hâlâ Deniz Tanrısı'nın rüyalarında gibiydim çünkü onun karanlık gözlerinde ejderhanın yansımasını gördüğüme neredeyse inanabilirdim.

Adam beni bırakıp bir adım geriledi. Rüyadaki görüntülere tutunmaya çalıştım. Ya da acaba anı mıydı hepsi? Uçurumlar tanıdık geliyordu, hepsi sahil boyunca uzanıyordu. Şehir de başkent olmalıydı ama köyümüze gelen ulakların hepsi yalnızca fatihin zaferlerinin haberini getiriyor, ne bir savaştan ne de bir yıkımdan bahsediyorlardı. Giysilere gelince, Deniz Tanrısı'nın kıyafetleri gümüş rengi ve maviydi.

"O görüntüler." Odaklanmaya çalışarak başımı iki yana salladım. "Sanki onları Deniz Tanrısı'nın gözünden görür gibiydim."

Suikastçı cevap verince şaşırdım. "Onun kâbusuydu. Her sene aynısını görür."

"O zaman gerçekten de Deniz Tanrısı'nın geliniyle bir bağı var. Laneti kaldıracak güç onda yatıyor."

"Sen daha az önce onu öldürmek istedin."

Suikastçıya sert bir bakış attım. Bıçağımı çektiğimi gördülerse, içeri girdiğimde o ve diğerleri salondaydı demek ki. Neden beni durdurmamışlardı? Deniz Tanrısı'na zarar vermek istediklerini sanmıyordum, öyle olsa uykusunda savunmasızken kendileri saldırırlardı.

Namgi ve Kirin gibi üçüncü suikastçı da ince pamuklu kıyafetler giymişti, o kadar koyu bir maviydi ki siyah gibi görünüyordu.

Maskeye rağmen genç olduğu açıkça görünüyordu. Pürüzsüz bir ten, güçlü ve zayıf bir beden. On yedisinden büyük olamazdı.

"Öfkelenmeye hakkım yok mu?" diye sordum terslenerek. "Deniz Tanrısı bizi terk ettiği için halkım çok acı çekti. Onun ihmali yüzünden diğer tanrılar bizden yüz çevirdi."

Büyükannemi, beni dua etmek için tapınağa çağırışını düşündüm. Yeğenim için yaptığım, kayalıklarda parçalanan rüzgâr çanını düşündüm. Sonra içimde derinlerde bir yerde başka bir hatıranın, karanlık bir ormanla uğultulu bir patikanın çağrısını duydum.

Görüntüleri savuşturma isteğiyle başımı iki yana salladım. "Ama bu, ben buraya, hiçbir şeyin beklediğim gibi çıkmadığı bu yere gelmeden önceydi. *O* da beklediğim gibi değil." Deniz Tanrısı tahtında, az önceki kargaşayı ardında bırakmış huzurla uyuyordu. Hayalimde canlandırdığım o zalim ve kindar ilah değildi, uyuyan ve rüyalarında ağlayan bir çocuk tanrıydı.

Sahile Deniz Tanrısı'nın gelini olmak için değil abimi kurtarmak için koşmuştum. Ama şimdi buradaydım ve sadece onu değil, herkesi kurtarma şansım varsa denemek zorundaydım.

Hem belki tüm bunlar bittiğinde eve dönebilirdim. Köyüme. Aileme. Bu düşünce kalbimi özlemle doldurdu.

"Ona musallat olan bir lanet varsa o laneti bozmanın bir yolunu bulacağım."

Deniz Tanrısı usulca iç geçirdi. Kaderin Kırmızı İpi aramızda dalgalanıyor ve umuda benzer bir his usulca kalbime sokuluyordu.

"Sen de diğer gelinler gibisin," dedi koyu renk gözlü çocuk yumuşak bir sesle. Döndüğümde onu gözlerini yere eğmiş, bir adım gerilemiş buldum. "İnsanlar anlayamadıkları şeyleri açıklamak için efsaneler uydurur."

Bakışlarını kaldırdı. Gözleri denizin en derin yerleri gibiydi; soğuk ve bilinmez. *Gözleri düşüncelerini saklama konusunda maskesinin yüzünü saklamasından daha iyi iş çıkarıyor,* diye düşündüm.

"Ama ben sana açıklayabilirim," diye devam etti. "Halkının acı çekmesinin sebebi tanrıların öyle istemesi değil, kendi şiddet ey-

lemleri. Ormanları ve tarlaları yakan savaşlar çıkarıyorlar. Kan dökerek nehirleri ve pınarları kirletiyorlar. Tanrıları suçlamakla toprağın kendisini suçlamak arasında bir fark yok. Düşmanını bulmak için aynaya bakman yeterli."

Tüyler ürpertici gerçekleri dile getiren sözleri salonda çınladı.

Sanki yeniden denizdeymişim de buz gibi su beni gitgide daha derinlere çekiyormuş gibi hissediyordum.

"Sen de daha önceki gelinler gibi başarısız olacaksın," dedi.

Beni kurtaracak bir ejderha yoktu. Tutunacak bir umut yoktu, yukarıdaki dünya bir yıldız gibi yanıp sönüyordu.

"Bu kaçınılmaz." Bakışlarını kaçırdı. "Kaderin bu."

Kaderim mi?

O boğulma hissi birden geçti.

Bu kader en başından beri benim değildi ki. Denize atlayarak bu kaderi kendim sahiplenmiştim. Ama ondan da önce, bu hikâyenin yapısını değiştiren ben değildim. Joon'u bırakmayarak kaderini inkâr eden Shim Cheong'du. En azından ejderhaya arkasını dönmesinin nedeni bu değil miydi? Bu düşünceyi bir kenara ittim. Shim Cheong'un güdülerini anlamayabilirdim ama kendiminkileri biliyordum.

"Haklısın," dedim. Çocuğun gözleri yeniden bana döndü ve ben konuşurken kısıldı. "*Ben* de diğer gelinler gibiyim. Korumak için her şeyi yapacağın birini sevmek nedir bilirim. Sen kim oluyorsun ki kaderimin ne olduğunu söylüyorsun bana? Başarısız olacağımı ya da başaracağımı? Benim kaderime sen karar veremezsin. Kaderim *bana* ait."

Çocuk alnında hafif bir kırışıklıkla beni izledi.

Namgi kısık bir ıslık çaldı. "Lotus Hanesi'nden Lord Shin'in Deniz Tanrısı'nın gelinlerinden biri karşısında dilinin tutulacağını hiç düşünmezdim."

Soylulardan. Nedense şaşırmadım. Üçü arasında en gençleri o olmasına rağmen Kirin de Namgi de her konuda ondan izin bekliyor gibiydi.

"Lord Shin," dedi Kirin. Sesi kısık ve telaşlıydı. "Sis kalkıyor." Gözlerini göğe, kirişlerin arasından girip salonu dolduran ay ışığına çevirdi.

Shin bir adım geriledi. "Kaderin senin olsun, Deniz Tanrısı'nın Gelini. Benimle hiçbir alakası yok." Yan tarafına doğru uzanıp kınından kılıcını çıkardı. Sessiz salonda metalin sürtünüşü sağır ediciydi.

"Adım Mina."

Duraksadı.

"Deniz Tanrısı'nın Gelini, Kimsenin Gelini ya da Saksağan değilim," dedim. "Bir adım var. Büyükannem tarafından bana zekâ ve güç bahşetmesi için seçilmiş. Kim olduğumu ve ne yapmam gerektiğini biliyorum." Büyük büyük büyükannemin bıçağını kaldırdım. "Ve canımı almana izin vermeyeceğim."

Shin uzanıp maskesini çıkardı. Kumaş kayarak boynunun etrafında toplandı. "Mina," dedi ve o hain kalbim bir an tekledi. "Deniz Tanrısı'nın Gelini."

Güçlükle yutkundum. Maske yokken sesi berrak ve sıcaktı. Güzel hatları vardı. Düz bir burun ve yumuşak dudaklar. Deniz karası gözleriyle nefes kesici biriydi.

"Canını alacak değilim."

İçimde acılı bir umut filizlendi.

"Sadece ruhunu alacağım."

Elini bileğimin etrafına sarıp büktü. Bıçak tıngırdayarak yere düştü. Diğer eliyle kılıcını kaldırıp aşağı doğru savurdu. Çığlık attım. O delici ses birden kesildi sonra, tam kılıcı...

Kurdeleye değdiği anda.

Kaderin Kırmızı İpi'ni tek hamlede kesti.

Kesik kurdelenin bölünmüş bir tüyün iki yarısı gibi ağır ağır yere düşüşünü izlerken ağzım açık kaldı. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Bir an için her şey sessiz ve hareketsizdi. Sonra çığlığım geri geldi ama o korkunç ses benim ağzımdan değil, bedenimin *dışından*, yukarıdan bir yerden geliyordu. Çığlık döndü ve yekvücut

olarak hep birlikte dönen parlak renk yığınına dönüştü. Kurdele elimden kayıp yükseldi, hemen peşinden de Deniz Tanrısı'na ait olan yarısı hareketlendi. Birlikte çığlığın etrafını sararak göz kamaştırıcı bir ışık küresi oluşturdular.

Shin elini uzatarak öne doğru bir adım attı.

Parlak bir renk patlaması oldu. Hemen ardından gözümün önünde yıldızlar uçuştu. Kulaklarıma bu ıssız salonda duymayı beklemeyeceğim harikulade bir ses çalındı. Bir kuşun neşeli şakımaları.

Shin'in avucuna yuvalanmış, kanatları rahatça iki yanında katlı duran güzeller güzeli bir saksağan vardı; kanatlarının ucu kırmızıydı.

4

Saksağan, Shin'in avucunda cıvıldıyordu. Köyümün etrafında uçuşan siyah beyaz saksağanların aksine bu saksağanın kanadının ucu kırmızının canlı bir tonunda ışıldıyordu. Tastamam Kaderin Kırmızı İpi'nin renginde.

Saksağan kanatlarını çırptı ve göğsümde tuhaf bir sızı hissettim.

Kirin bana yaklaştı, uzun adımları aramızdaki kısa mesafeyi hızla kapadı. Ahşap kafesi kaldırdı ve Shin saksağanı nazikçe kafese koydu. Kuş esir edilmeyi pek umursamıyor gibiydi, küçük kafesin eni boyunca uzanan silindir tünekte hoplayıp zıplamaktan memnundu. Kirin bambudan bir bağla kapıyı kaparken Shin kılıcını yeniden kınına koyarak arkasını döndü.

Kafesi gösterdim. *"Nereden geldi o saksağan?"*

Ağzımdan ses çıkmadı.

"Nereden geldi o..."

Hiç. Ses yoktu. Seda yoktu.

Parmağımı boğazıma götürdüm, nabzım güçlü atıyordu. *"Neler oluyor?"* Sözcükleri, o bildik titreşimleri *hissedebiliyordum. "Neden kendimi duyamıyorum?"*

"Ruhun bir saksağan."

En alt basamakta maskesini yüzünden çekmiş bana sırıtan Namgi'ye baktım.

"Ne demek istiyorsun?"

İfademi çözmek için sözlerimi duymasına gerek yoktu. Kirin'e doğru aylak aylak yürüyerek kafesin içine bakmak için eğildi. "Shin, Kaderin Kırmızı İpi'ni kestiğinde senin ruhunu aldı. Senin ruhun sesine bağlıymış demek. Şarkıcılar ve hikâye anlatıcıları için beklenmedik bir şey değil."

Ruhum mu?..

Parmak boğumuyla kafesin ahşap parmaklıklarına vurarak saksağanın kırmızı uçlu kanatlarını kabartmasına neden oldu. "Geçici bir durum. Ciddi bir şey değil. Kalbinin üç atışta bir teklemesi gibi düşün."

Bunun aslında kulağa *gayet* ciddi geldiğini düşünürken rengim attı.

Kirin kafesi Namgi'nin elinden aldı. "Ayın sonunda Lotus Hanesi'nin güney kapısına gel." Sesi sanki bu sözleri daha önce pek çok kez söylemiş gibi cansızdı. "Bir hizmetkâr ruhunu sana geri verecek. Oraya gelemezsen olabileceklerden biz sorumlu değiliz."

Anlamakta güçlük çekiyordum. Efsanelere inanmakla onlardan birinin içinde yaşamak ne kadar da farklıymış. Dediklerine inanacak olursam, ruhum bir saksağandı ve her nasılsa bedenimin *dışındaydı*. Ama bu dünyaya ilk uyandığımdakinden farklı hissetmiyordum kendimi. Belki biraz tuz lekeli ve yorgundum ama ruhumu kaybetmenin nasıl olacağını düşündüğüme kıyasla hiçbir şey sayılırdı bu. Dakikada bir kez daha eksik atacak bir kalp, içimdeki dünyanın genişliğinde bir yarık.

"Lord Shin," diye seslendi Kirin, "izninizle Namgi ve ben Lotus Hanesi'ne döneceğiz."

Shin yerden bir şey almak için eğilmişti, doğruldu. "Müsaade sizin, Kirin. Ben de birazdan size katılırım."

Kirin eğilerek selam verdi, hemen arkasından Namgi de aynısını yaptı. Gitmek için döndüler. Saksağan bir uyarı çığlığı attı.

"Bekleyin!" diye haykırdım ama yine ses çıkmadı.

Saksağanı, *ruhumu* da alıp salondan koşarak çıktılar. Çok geçmeden gözden kayboldular.

"Onlara geri dönmelerini söyle!" Basamaklara doğru koşup Shin'in koluna asıldım. Gömleğinin ince kumaşı üzerinden bedeninin sıcaklığını, tepki olarak kasının seğirişini hissedebiliyordum. Sağ elinde parlayan bir bıçakla bana döndü. Geriye doğru sendeleyip kolumu kaldırdım. Bir saldırı gelmeyince başımı kaldırıp baktım. Tek kaşını kaldırmış beni izlerken bıçağımı bana uzattı. Kabzası bana dönüktü.

"Ruhunu almak için onca sıkıntıya katlandıktan sonra," dedi dalga geçer gibi, "seni öldüreceğimi mi sandın?"

O alaycı tonu içimi öfkeyle doldurdu. *"Önemi olacağını düşünmedim. Senin gibi biri için ruhu olmayan bir beden nedir ki?"*

Gözleri hemen aşağı doğru kaydı ve kızarmamak için dişlerimi sıktım. Eziyet gibi gelen birkaç saniyenin ardından bakışları tekrar yüzüme döndü, belli ki ilginç bir şey bulamamıştı.

Bir kez daha bıçağı uzattı. Bu sefer aldım ve küçük platformun kenarına doğru bir adım atarak aramızdaki mesafeyi mümkün olduğunda açtım.

"Sende kalsın," dedi. "İnsanların diyarında dövülmüş bir silah tanrıların diyarında epey keskindir."

Tavsiyesi gereksizdi. O demese de bıçağı yanımda taşıyacaktım zaten, üzerimdeki elbise dışında kendi dünyamdan bana kalan tek şey oydu. Ailemle ve sevdiklerimle aramdaki tek bağlantı.

Shin ruhumu çaldığını iddia ediyordu ama o zaman neden böyle hissediyordum? Ailemi düşününce neden içimde bir yerlerde keskin bir acı beliriyordu? Ruhumda değilse neredeydi o acı?

"Bu bıçağı bana büyükannem verdi." Başparmağımı kemikten kabzanın üzerindeki ay oymasının pürüzlü kenarında gezdirdim. *"Ona da kendi büyükannesinden kalmış. Beni hep ona benzetirdi."* Bıçağı yan çevirerek altındaki yarayı, Deniz Tanrısı'na yemin etmek için kendimi kestiğim yeri ortaya çıkardım.

"Az önceki şarkı... Sana onu büyükannen mi öğretti?"

Bıçağı tekrar kısa ceketimin içine soktum. *"Bana pek çok şarkının yanı sıra bir sürü halk hikâyesi ve efsane de öğretti. Dünyayı ve*

içinde yaşayan insanları şarkılar ve hikâyeler aracılığıyla tanıyabileceğimi söylerdi."

Kendi kalbimi de bu şekilde tanıyabileceğimi söylerdi ama bunu ona söylemedim.

Sonra aklımda bir düşünce belirdi. Bu konuşmayı nasıl gerçekleştirebiliyorduk biz? Konuşurken hiç sesim çıkmıyordu. Gözlerimi kıstım. Zihnimi mi okuyabiliyordu? Bekledim. Yüzü ısrarla ifadesiz kaldı.

"Dudak okuyorsun."

"Evet."

"Kaderin Kırmızı İpi'ni neden kestin?"

"Deniz Tanrısı'nı korumak için."

"Benden mi?" diye sordum inanamayarak.

Shin'in bakışları bütün o şamata esnasında tahtında uyumaya devam eden çocuk tanrıya yöneldi. "Tayflar Âlemi insan bir gelini ayakta tutamaz. Sizin türünüz zayıf, bedenleriniz bu dünyanın tehlikelerine daha açık. Herhangi bir şey seni pat diye öldürebilir. Kaderin Kırmızı İpi, senin ruhunu Deniz Tanrısı'na bağlıyor. Sen ölürsen Deniz Tanrısı da aynı kadere maruz kalabilir. Onu korumak için bağınızı kestim."

Sözlerinden bir anlam çıkarmaya çalıştım. *"Kirin az önce ayın sonunda ruhumu geri alabileceğimi söylerken ne demek istedi?"* Shin yanıt vermeyince konuştuğumun farkında olmadığını anladım, bakışları hâlâ Deniz Tanrısı'ndaydı. Kolunu çekiştirdim ve bana bakınca sorumu tekrarladım.

"Bir ay sonra Tayflar Âlemi'nde otuz gün geçirmiş olacaksın. O zaman da bir tayfa dönüşeceksin. Dediğim gibi, insan bedeni zayıftır: Onları bu dünyada tutacak daha güçlü bir bağdan yoksunken..."

"Ölecek miyim yani?"

"Zaten ölecektin," dedi. "Zamanla."

"On altı yaşındayım. Önümde daha çok uzun bir zaman olmalı!"

Kaşlarını çattı. "O zaman ait olduğun yerde kalacaktın."

"Benim dünyam, ait olduğum yer sizin dünyanız yüzünden mahvoluyor. Madem sen bunu düzeltmeye kalkışmıyorsun o hâlde ben düzeltirim!"

"Nasıl?"

"Deniz Tanrısı..."

Gözleri parladı. "Ne olmuş ona? Ah, doğru ya, sizin şu kıymetli efsaneniz. Onu ancak insan bir gelinin kurtarabileceğine, Deniz Tanrısı'nın o kıza âşık olacağına inanıyorsunuz. Ona duyduğu aşk nedeniyle gelininin halkını kurtaracağına."

"Hayır." Dişlerimi sıktım. *"O kadar naif değilim."*

"Senin halkın buna inanıyor. Daha önceki gelinlerin hepsinin inandığı buydu."

"Bunu bilmene imkân yok; her gelinin kendince nedenleri vardır. Belki de bazıları senin sandığın kadar büyük nedenler değildir. Fedakârlıkları sayesinde, onlar gittikten sonra ailelerine göz kulak olunacağını, yedirilip giydirileceklerini bilmek mesela. Şu hayatta en sevdiklerini korumak için ellerinden gelen her şeyi yaptıklarını bilmek. Başka kimse yapamazken ya da yapmamayı seçerken en azından denediklerinden emin olmak!"

Shin'in alnı kırıştı, belli ki hüsrana uğramıştı. "Yavaşla biraz. Her dediğini anlayamıyorum."

"Sen kimsin ki onların umutlarını yargılıyorsun? Onların en azından umudu var. Peki senin *neyin var? Keskin bir kılıç. Nefret dolu sözler."*

İkimiz de soluk soluğaydık. Shin'in bakışları dudaklarımdan gözlerime kaydı. "Konuşamayan birine göre," dedi ağır ağır, "söyleyecek ne çok sözün varmış." Sesinde bir şeyin tınısı vardı. Saygı? Daha fazlasını söylemek istermiş gibi baktı ama sonra başını çevirdi. "Ama önemi yok. Başka bir hayatta olsa, buradan daha tatlı bir kıyı bulabilirdin. Ama burada deniz karanlık ve Deniz Tanrısı uyuyor; kıyı ise ulaşılamayacak kadar uzak."

Bu sözlerin tınısını daha önce de duymuştum. Bir vedaydı bu.

"Bekle!" diye haykırdım ama tabii ki sesim çıkmadı. Ona doğru uzansam da elim boşlukta kaldı.

Ahşap döşemede hiç ses çıkarmadan hızla ilerliyordu. Göz açıp kapayana kadar ortadan kayboldu.

Az önce ne olmuştu? Mantıklı tarafım ruhum olmadan yaşayamayacağımı *biliyordu.* Buna rağmen şu an yaşıyor, nefes alıyordum. Ama daha güçlü bir tarafım, saksağan olmadan tam mânâsıyla kendim olamayacağımı *hissediyordu.* Onsuz daha hafif hissediyordum kendimi ve iyi bir anlamda değildi bu. Sanki ufacık bir esinti beni uçurabilirmiş gibi hissediyordum, rüzgâra kapılan bir yaprak gibi zayıf.

Kendi soluğumun o tanıdık sesi yokken, daha önce yoğun gelen sessizlik şimdi bomboş gelmeye başlamıştı. Ürpererek kollarımı bedenime sardım ve Deniz Tanrısı'na döndüm.

Az önce nasılsa öyleydi. Sadece tek bir fark vardı. Kurdeleyi tutan eli boştu, bir zamanlar birbirimize bağlı olduğumuza dair hiçbir kanıt yoktu. Aramızdaki havada renk yoktu, Kaderin Kırmızı İpi yoktu. Acaba şu an uyansa, benim gelini olduğumu anlar mıydı?

Deniz Tanrısı usulca soluk verdi.

Bir adım ilerledim.

Gürültülü bir çatırdama duyuldu ve arkaya doğru savruldum. Topuklarımı zemine bastırarak bir şeyleri kavramaya çalıştım ama sanki güçlü bir rüzgâr beni etkisi altına almış gibiydi. Görünmez bir güç beni salondan dışarı sürükleyip ardı ardına boş avlulardan geçirirken Deniz Tanrısı uzak bir bulanıklığa dönüştü. Her geçtiğim kapı çarparak kapanıyordu, devasa ahşap levhaların yerine oturma sesini duyuyordum ardımda.

Deniz Tanrısı'nın sarayının dışına çıkarılıyordum. Sendeledim, o büyük basamaklardan yuvarlanacak gibi oldum. Gürültülü bir inleme, ana kapının kapanışını haber verdi. Güçlükle ayağa kalkıp yankılanan bir çınlamayla kapanan kanatlara attım bedenimi.

Yumruklarımı kalın tahtaya indirdim. Tüm bu çabalarım sonun-

da bana kalan yalnızca morarmış eller ve göğsümdeki korkunç ağrı oldu. Bitkinlikle yere çöktüm. Nabzım düzensizdi ve kalbimdeki o şiddetli çarpıntıyı sakinleştirmek için nefesimi saymam gerekti.

Bir şeylerin değiştiğini fark etmeden önce birkaç dakika boyunca sersemlemiş hâlde yerde kaldım. Hava berraktı.

Sonra onu duydum, rüzgârla birlikte sürüklenen, kahkahaya benzer bir ses. Ağır ağır ayağa kalkıp döndüm. Gizemli sis kalkmış, geceyi ortaya çıkarmıştı.

Arkamda, bir ressamın tuvalinden fırlamış gibi duran Deniz Tanrısı'nın şehri vardı.

Daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu. Kubbe biçimli çatıları olan binalardan ve kemerli köprülerden ibaret bir labirent; gökkuşağı şeritleri gibi uzanıyorlardı her yana. Üç katlı bir bina yüksekliğindeki direklere asılmış fenerlerden altın sarısı bir ışık yayılıyordu, sanki gemi yelkenleri alev almış gibi bir görüntüydü. Suda, şehri görkemli ve ışıltılı bir ağacın dalları gibi delen kanallarda süzülen başka fenerler de vardı.

Capcanlı renkleri olan balıklar sanki gökyüzü bir okyanusmuş gibi rüzgârla birlikte süzülüyordu. Bulutları andıran balinalar tepede tembel tembel geziniyordu. İlerideyse yeryüzünden salınmış bir uçurtma gibi göğe doğru yükselen ejderha vardı.

Daha önce bu kadar güzel bir şey görmemiştim hiç. Daha dehşet verici bir şey de.

Bu şehrin harikaları, inkâr edilemez bir gerçeği açık ediyordu: Yeni bir dünyadaydım artık – ejderhaların, akılalmaz güçleri olan tanrıların, gölgelerin arasında görülmeden hareket edebilen suikastçıların bulunduğu, sesinizin bir kuşa dönüştürülüp sonra da çalınabileceği ve sevdiğim kimsenin bana ulaşamayacağı bir dünyada.

5

Sarayın dışında, herkesin –*her şeyin*– beni görebileceği yerde fazlasıyla göz önündeydim. Shin'den hiç hoşlanmamış olsam da sözleri bir uyarıydı aslında: İnsanlar, tanrıların dünyasında savunmasızdı.

Basamaklardan sendeleyerek indim, sertçe denize çarpmamdan ve belki ondan daha da sert gelen rüzgâr çarpmasından bedenim yara bere içindeydi. En yakın sokağa süzülüp bir kapı eşiğine çömeliverdim. Kâğıttan bir fener çatlamış ahşap çerçevenin tepesinde gıcırdıyor, içindeki küçük mum duvarlarda tekinsiz gölgeler oluşturuyordu. Bir balıkçının arkasmdaydım; bayat balıkların kokusunu başka bir şeyle karıştıramazdım. Etrafta insanlar varsa da onlara dair hiçbir emare görmüyordum ve çok geçmeden gözlerim yaşlarla dolduğundan bir şey görmem de imkânsızlaştı zaten.

Ses çıkarmadan ağlıyor, titreşimleri bütün bedenime yayılan hıçkırıklarla sarsılıyordum.

Güçlü olmam gerektiğinin farkındaydım, tıpkı büyükannemin hikâyelerindeki kadın kahramanlar gibi. Ama hüsrana uğramıştım. Bitkindim. Üstelik Shin'in dedikleri doğruysa ruhsuzdum da. Tuhaf ama o karşımdayken, ona duyduğum öfkeden destek alırken cesur olmak daha kolaydı. Soğukta yapayalnızken kendi kendime cesur olmak daha zor geliyordu.

Ne yapmam gerekiyordu şimdi?

Bacaklarımı göğsüme çekip yüzümü dizlerime gömdüm. Çaresizce, büyükannemin laflarından birini hatırlamaya çalıştım; bana teselli ve güç verecek bilgece birini. Ama çaresizlik beni tamamen ele geçirmişti ve bırakacak gibi de değildi. Daha önce sadece bir kez böyle hissetmiştim; sanki dünya ileri doğru sıçramış da beni ardında bırakmış gibi.

Kâğıttan gemi festivali gecesiydi. Heyecanlıydım çünkü Joon gemilerimizi birlikte nehirde yüzdüreceğimizi söylemişti, tıpkı ben yeterince büyüdüğümden beri her yıl yaptığımız gibi. Nehir kenarında diz çökmüş kâğıda son sözlerimi karalarken Joon'un sesini duymuştum.

"Shim Cheong köydeki en güzel kız olabilir ama yüzü bir lanet."

Hikâyelerinin başlangıcıydı bu, benim hiçbir rol oynamayacağım bir hikâye. En azından bir süreliğine.

Joon, Shim Cheong'un peşinden diğer tarafa geçerken köprünün bir ucunda dikiliyordum. Abimin uzaklaşmasını izleyişimi, dönüp bana bakmasını istediğimi hatırlıyordum – beni hâlâ düşündüğünü, beni unutmadığını kanıtlayacak ufacık bir el sallayış. Dönüp bakmayınca sanki bir daha hiçbir şey eskisi gibi olmayacakmış gibi hissetmiştim.

On iki yaşındaydım ve çocukluğumuzun saatlerinin parmaklarımın arasından kum gibi aktığını hissediyordum.

O gecenin ilerleyen saatlerinde dedem beni bahçemizdeki göletin başında ağlarken bulmuştu. Çimlerin üzerine oturup gözlerini ayın sudaki bulanık yansımasına dikmişti. Ördekler ayın sedefsi yüzeyinde yüzer gibiydi. Bir süre ikimiz de tek kelime etmemiştik. Dedem sessizliği paylaşmanın huzurunu anlıyordu.

Dinlemeye hazır olduğumda, "Ömrüm boyunca ördeklerden daha mükemmel bir yaratık görmedim," demişti. Yüzümdeki afallamış ifadeye kıkırdamak için duraksamıştı. "Ördekler doğduğunda gördükleri ilk şeyi, genellikle annelerini hafızalarına kazır ve yetişkinliğe dek müthiş bir kararlılıkla onu takip ederler. Bunu biliyor muydun?"

Konuşamamış, sadece başımı iki yana sallamıştım. Boğazım hâlâ düğüm düğümdü.

"Sen bu dünyaya bir yetim olarak geldin." Bakışları sudaydı ve kızını, annemi düşündüğünü biliyordum. "Ağlayıp duruyordun ve gözlerin sımsıkı kapalıydı. Hiçbir şey yatıştıramıyordu seni. Kendi gözyaşlarında boğulacağından korkmuştum. Büyükannen bile sana nasıl yardım edeceğini bilemedi. Ama sonra, o zamana kadar bahçede bekleyen Joon sessizce evin içine girdi. Kendi de küçücüktü daha, üç yaz bile görmemişti. Seni kucağına almak için ısrar etti. Büyükannen seni nazikçe onun kollarına verdi ve gözlerini açıp onu ilk kez gördüğünde yüzün öyle bir tebessümle aydınlandı ki gördüğüm en muhteşem şeydi. Fırtınadan sonra açan güneş gibi."

"Dede," demiştim ona bakmak için başımı yana eğerek. "Bana ördek mi diyorsun?"

Dedem nasırlı ellerini gözlerime götürerek yüzümdeki yaşları silmişti. "Diyorum ki, Mina, Joon hayatın boyunca seni sevdi. Doğduğun günden beri. Hep de sevecek. Sana sonsuza dek sunacağı bir armağan bu."

Başımı iki yana sallamıştım. "O zaman neden beni bırakıp gitti?"

"Çünkü senin de onu gitmesine izin verecek kadar sevdiğini biliyor."

Deniz Tanrısı'nın şehrinin o nemli, soğuk sokağında gözlerimi sımsıkı kapadım. *Dedem.* O hep en doğru sözleri bulur, her şeyi yoluna koyardı.

Gideli çok olmuştu. *Dede, seni özlüyorum. Hem de her şeyden çok, keşke burada olsaydın şimdi.*

"Şuna bak!" Yakınlardan genç bir çocuğun sesi geldi. "Balıkçının arkasında ağlayan bir kız var. Ne yapacağız, Maske?"

Bir kız sesi cevap verdi ona. Oğlanınkinden çok daha sakin ve hafif boğuk bir sesti. "Gözpınarının kurumasını bekleyeceğiz, elbette. Kendine ağlaması bitince tekrar başlamayacaktır. Bu seferkinin güçlü bir ruhu var."

Başımı dizlerimden kaldırınca tuhaf ötesi görüntüler karşısında keskin bir soluk aldım.

Benim boylarımda bir kız önümde dikildi, başını yana eğmişti, yüzü ahşap bir maskeyle kaplıydı tamamen. Tahtadaki oyuklardan kırışıklıkları görünüyordu, yanaklarına ve alnınaysa kırmızı daireler çizilmişti. Bir büyükanne yüzüydü bu, dudakları hoşnutsuzlukla aşağı doğru kıvrılmıştı.

"Nereden biliyorsun ki, Maske? Bu hiç de yakınlarda duracak gibi görünmüyor."

Döndüm ve yanıma çömelmiş çocukla burun buruna geldim. Belki sekiz ya da dokuz yaşında vardı, bol keten bir pantolon ve ahşap düğmeleri olan ince bir ceket giymişti. Saçları dağınıktı, başının bir yanından uzun bir saç kümesi çiçek gibi çıkıntı yapmıştı. Sırtında kumaş bir çanta taşıyordu.

"Miki bile onun kadar ağlamadı," dedi alnı kırışırken.

Bu sözlerin ardından okyanustan baloncuklar yükselirmiş gibi bir gürültü duyuldu.

Çocuğun parmakları omuzlarına gitti, çantasının iplerini gevşetti. Çantayı karıştırarak içinden küçük bir çocuk çıkardı.

"Ay, Miki," diye güldü çocuk küçük kızı çantadan çıkarırken. "Bebeğe gülümse bakalım."

Çocuğu bana doğru tuttu. Bir yaşından büyük olamazdı. Pembe yanakları ve çocuğunkini çok andıran kısa saçları vardı ama bebeğinkiler düzgünce yana doğru taranmıştı. Küçücük pembe çiçekler işlenmiş yumuşak pamuklu elbisesine bakarak bebeğin çok sevildiğini anlayabiliyordum. Miki'yle gözlerimizi kırpıştırarak birbirimize baktık. Belki büyü, belki de Miki'nin bulaşıcı gülümsemesi yüzündendi ama gözyaşlarım birdenbire durdu. Miki kıkırdayarak o küçük ellerini bana doğru uzattı.

"Hayır, hayır, Miki," diye kızdı çocuk. Sonra çantayı iyice açıp bebeği nazikçe içine koydu. "Şimdi benimle kalacaksın." Miki'nin başını hafifçe sevdikten sonra çantayı tekrar sırtına taktı.

Maskeli kıza baktım. Ahşap maskesinin üzerine oyulmuş ifa-

desi değişti; kaş çatan büyükanneden gülümseyen büyükanneye dönüştü. "Böyle daha iyi," dedi. "Ara sıra ağlamak iyidir ama suyu heba etmek hiçbir zaman iyi bir şey değildir."

"*Siz... Siz kimsiniz?*" dedim. Ya da demeye çalıştım. Önceden olduğu gibi sesim çıkmadı.

Kız cevap vererek beni şaşırttı. "Biz tayfız." Sesi duruma uygun şekilde yumuşak, boğuktu; kapalı yüzünün arkasından geliyordu. "Ben Maske," dedi kendini işaret ederek. "Bunlar da Dai ve Miki." Elini gelişigüzel bir şekilde diğerlerine doğru savurdu ve Dai bana kocaman sırıttı. "Seni sokakta sessizce sarsılırken gördük ve bakmaya geldik."

Dai bir bana bir Maske'ye baktı. "Ne söylediğini nasıl anlıyorsun, Maske? Onu duyabiliyor musun?"

"Tabii ki duyamıyorum!" dedi Maske bezgince. "Sonuçta sesi bir saksağan. Sadece aklımı kullanıyorum. Sence Deniz Tanrısı'nın şehrinin ortasında, sokağın birinde tek başına kalmış böyle bir insan kız ne sorar? Kimsiniz? Nesiniz? Neden buradasınız? Ne istiyorsunuz? Bu soruların hepsini cevapladım. En azından birini sorduysan başını salla da bileyim."

Başımı sallayarak onu onayladım.

Dai ellerini çırptı. "Kıza adını sorsana, Maske! Çok güzelmiş."

"Sen güzellikten ne anlarsın? Küçücük bir çocuksun daha!"

Didişmelerine aldırmadım, Maske'nin sözlerine takılıp kalmıştım. *Sesi bir saksağan.*

Dikkatlerini çekmek için elimi kaldırıp salladım. Başparmaklarımı birleştirerek diğer parmaklarımı bir kuşun kanat çırpışı gibi oynattım.

"Anladım!" Dai parmaklarını şıklattı. "Ne demeye çalıştığını anladım."

Başımı sallayarak onu cesaretlendirdim.

"Uçmak istiyor. Bir kuş gibi. Onu en yüksek şelaleye götürelim mi, Maske? Onu oradan iteriz, böylece uçabilir!"

Şaşkınlıkla ağzımı açtım.

"Hayır, öyle demiyorl" diye kıkırdadı Maske. "Senin değersiz bir soydan geldiğini anlamıştıml"

"Lafını geri al, Maskel Özür dile."

Dizlerimin üzerinde doğrulup ikisi de bana odaklansın diye ellerimi salladım. *"Sesimin saksağan olduğunu nereden bildin? Bana olanları gördün mü? Sesimi nereye götürdüklerini biliyor musun?"*

Maske ve Dai bana boş boş baktılar. Ya da en azından Dai boş boş bakıyordu. Maske'nin büyükanne maskesinde hâlâ o mesut gülümseme vardı.

"Şey," dedi Dai burnunu kaşıyarak. "Şimdi ne dedi anladın mı?"

Maske başını iki yana salladı. "Zihin okuyamıyoruz," dedi nazikçe. "İkimiz de becerikli dudak okuyucuları değiliz. Konuşabilsen bile seni duyamazmışız gibi davran bize."

"Saksağan," dedim dudaklarımı oynatarak. Bir kez daha ellerimi kaldırıp kuş şekli verdim, bu kez havadan hızlı pikeyle indirdim. Bir saksağandan ziyade şahin uçuşu gibiydi ama şu noktada detaylar için kaygılanmayı çoktan geçmiştim.

Dai ellerimi gösterdi. "Şahine benziyor."

"Ha!" diye haykırdı Maske. "Şimdi anladım. Saksağan, değil mi? Lord Kirin'le o düzenbaz hırsız Namgi'nin ruhunu aldıklarını, bir saksağan formunda kafese tıktıklarını gördük. Onu geri alman gerek yoksa Deniz Tanrısı senin gelini olduğunu anlamaz."

Gözlerim irileşti. *"Onun gelini olduğumu biliyor musun?"*

Ne sorduğumu anlamış olmalıydı çünkü cevap verdi. "Başka ne olacaksın ki? Tayflar Âlemi'ne girmesine izin verilen tek insanlar Deniz Tanrısı'nın gelinleri... Yani *bütün* hâlde insanları kastediyorum; insanların *tayfları* olarak değil." Kendisini, Miki'yi ve Dai'yi işaret etti. "Bizim gibi."

Başını bir yana eğdi. "Ölü değilsin, değil mi?"

Sesim olsa bile konuşamazdım.

"Her insanın bir ruhu vardır," diye açıkladı. "Öldüklerinde bedenlerini yukarıdaki dünyada bırakırlar, ruhlarıysa nehir boyunca seyahat eder. Tayflar, kendilerini nehirden çekip çıkarmış, başka bir

yaşama geçmeyecek kadar inatçı insan ruhlarıdır. Biz burada Tayflar Âlemi'nde öyle oyalanır, ortalığı altüst eder ve atalardan kalma törenlerle semiririz." Karnına pat pat vurunca Miki kıkırdadı.

Kocaman açılmış gözlerle onlara baktım. Maske'nin dediği doğruysa *onlar ölüydü*.

"Hadi ona yardım edelim, Maske," dedi Dai, Miki omzunu ısırınca irkilerek. "Onu Lotus Hanesi'ne götürebilirim. Kirin'le Namgi oraya gidecekler. Yetkili her kimse ona kızın iş aradığını söyleriz." Nazikçe başıma vurdu. "Çok sessizsin. Seni kesin işe alırlar."

"Tabii senin tayf değil de insan olduğunu anlamazlarsa." Maske güldü. "Anlarlarsa seni yemek isterler!"

Rengim attı. Şaka yapıyor olmalıydı.

Maske elini uzattı, tuttum. Beni ayağa kaldırdı, elbisemin arkasındaki kiri tozu silkelemek için beni çevirdi. İkimiz aynı boydaydık.

Yan dönmüşken onu serbestçe inceledim. Taktığı maske kalın iplerle başının arkasından bağlanmıştı. Kahverenginin sıcak bir tonundaki saçları uzun bir örgü hâlindeydi, evlenmemiş genç kız statüsünü vurguluyordu. Bu ve boynunun kırışmamış kıvrımı benim yaşlarımda olduğunu söylüyordu.

"Hadi gidelim!" dedi Dai. Miki sırtındaki yerinden kıkırdadı. Maske de onlara katılmak için doğruldu. Tereddüt ettim. Genelde şüpheci biri sayılmazdım ama Shin ve diğerleriyle karşılaşmak beni daha temkinli biri yapmıştı. Yine de bu tayflara karşı tuhaf bir yakınlık duyuyordum, o kadar dost canlısı ve hayat doluydular ki... *Ölü* olsalar bile.

Büyük abim Sung, güvenin kazanılan bir şey olduğunu, birine güvenmenin ona sizi yaralayacak bir bıçak teslim etmek olduğunu söylerdi. Ama Joon, güvenin inanç olduğunu, birine güvenmenin insanların iyiliğine ve onları şekillendiren dünyaya inanmak anlamına geldiğini söyleyerek ona karşı çıkardı.

Ben şu an ikisine de inanamayacak kadar hamdım ama kendime inanıyordum; bana onların iyi olduğunu söyleyen kalbime,

saksağanı bulup ruhumu geri almak için ihtiyaç duyduğum yardımın onlar olduğunu söyleyen aklıma.

"Geliyor musun?" diye seslendi Dai omzunun üzerinden. Yetişmek için hızlanarak Maske, Dai ve Miki'nin peşinden ara sokaktan çıkıp Deniz Tanrısı'nın şehrinin merkezine doğru ilerledim.

6

Ara sokaktan geniş bir bulvara çıktık. Birden her şey çok fazla geldi. Daha önce kendi küçük köyümden hiç çıkmamıştım ve orada da pazarın kurulduğu günler en fazla yirmi ya da otuz köylü toplanırdı. Festival günleri elliye kadar çıkardı belki. Burada, Deniz Tanrısı'nın şehrindeyse canlı, mücevher rengi kıyafetler içinde yüzlerce, *binlerce* insan vardı; sanki şehir koca bir resifti ve insanlar da oradaki mercanlardı.

Geniş saçaklı çatılarıyla görkemli binalar sokaklar boyunca dizilmişti, neredeyse birbirlerinin üzerine çıkmış, göz alabildiğine uzanıyorlardı. Binaların saçaklarına ışıltılı fenerler asılmıştı, kâğıtlarla örtülü camların ardında hareket edenlerin gölgelerini aydınlatıyordu. Kocaman, hayalete benzer bir sazan çatıların tepesinde mutlu mesut süzülürken ışıltılı altın sarısı balıklar fenerlerin içinde ve etrafında geziniyordu.

Sokağa açılan bir kapıdan ışık ve kahkahalar yayılıyordu dışarı. Başının üzerinde bir çay tepsisini ustalıkla dengelemiş genç bir kadın kalabalığın içinde kayboldu.

Bir ıslık ve çatırtı duyuldu. Başımı kaldırıp baktım. Bir havai fişek patlayarak geceyi aydınlattı ve bir sürü küçük balık kaçıştı.

"Önüne bak!"

Maske beni tam zamanında çekerek dağlalesi dolu bir arabayı iten genç bir çocuk tarafından ezilmekten kurtardı.

"Asıl *sen* önüne bak!" diye haykırdı Dai bir yumruğunu kaldırarak. "O, Deniz Tanrısı'nın gelini."

"Kesin öyledir," dedi oğlan omzunun üzerinden. "Ben de Deniz Tanrısı'yım zaten!"

Etraftakiler bunu duyunca kıs kıs güldü.

Kaldırım taşlı sokaklara deniz yaratıklarının mozaikleri döşenmişti. Bir dizi mavi ve gri yunusu takip ederek sokak boyunca ilerleyip kırmızı yengeçler caddesine ve nihayet oradan da kocaman bir yeşil kaplumbağanın resmedildiği büyük meydana çıktık.

Meydan insan kaynıyordu. Kız grupları bir çember oluşturacak şekilde çömelmiş taş atıp tutuyorlardı. İhtiyar adamlar alçak masalarda oturmuş yüksek sesle masa oyunları üzerine tartışıyorlardı.

Hepsi tayf olmalıydı ama tıpkı Miki ve Dai gibi görünüyorlardı: sağlıklı, *canlı*.

Maske meydandan dönüp bizi yiyecek tezgâhlarıyla dolu kalabalık bir ara sokağa yönlendirdi.

Pirinç kekleri ve kuyruklarından asılmış salamura balıklarla dolu tezgâhların yanından geçtik. Kestane ve şekere batırılmış tatlı patates dolu başka tezgâhlar çıktı karşımıza. Dai yaklaşan bir tezgâhtan kaçarak sırtını bambu buharlı sepetler içindeki mantılarla dolu başka bir tezgâha dayadı. O yana çekilirken Miki uzanıp tezgâhtan bir mantı aldı.

"Hayır, Miki!" diye bağırdı Dai. "Hırsızlık işini hırsızlara bırak!"

Cebine uzanarak ucunda tenekeden ve bakırdan metal paraların olduğu kısa bir ip çıkardı. Küçük bir teneke parayı çıkarıp tezgâh sahibine doğru fırlattı. Adam parayı havada yakaladı. "Dört tane, lütfen!" dedi Dai.

Mantıları alıp her birimize birer tane verdi. Gözümün ucuyla Maske'yi izleyerek yemek için maskesini çıkaracak mı diye bekledim ama o kendi mantısını Miki'ye uzattı. Küçük kız üç lokmada yuttu mantıyı.

Benim mantımın üzerinden de leziz bir buhar süzülüyordu. Ben de Miki gibi bir solukta yiyiverdim. Yumuşak, pofuduk dış

yüzeyiyle harcındaki tuzlu pırasa ve domuz etinin birleşimi muhteşemdi. Parmaklarımızı yalayıp temizledikten sonra Miki'yle birlikte dönüp Dai'ye yalvaran gözlerle baktık. Yüksek sesle iç çekerek para kuşağından bir para daha çözdü.

İkinci mantıyı acele etmeden, her leziz lokmanın tadını çıkararak yedim.

Yiyecek tezgâhlarıyla dolu ara sokak başka bir kalabalık sokağa açılıyordu, onun sonunda da usul usul akan bir nehrin üzerine kondurulmuş heybetli bir köprü vardı. Nehrin akıntısında kırmızı, yeşil ve beyaz fenerler miskince süzülüyordu. Nehir kenarına demirlemiş tekneler vardı, birkaçı da tüylü şapkalı denizcilerin çektiği küreklerle akıntının aşağısına doğru hareket hâlindeydi.

Köprü önemli bir kavşak olmalıydı. Üzeri insan, seyyar araba ve katırla dolup taşıyordu; hatta boynuzları arasında çelenk asılı bir öküz bile vardı. Dai yaşında çocuklar tırabzanlara tırmanıp ince kirişlerin arasından kendilerine yol açıyorlardı. Maske, ellerini uzatıp onlara katılmasına kalmadan Dai'yi omuzlarından yakaladı.

Köprünün yarısına varmıştık ki havaya davulların gümbürtüsü karıştı. Bir alay, sıkışık kalabalığın arasından yavaşça ilerliyordu. Biz de diğerleriyle birlikte yer açmak için itildik.

Mızraklı bir grup asker geçti yanımızdan. Kocaman, süslemeli bir kutu taşıyan dört kişinin etrafını çevirmişlerdi. Kutunun iki yanında ikişer taşıyıcı vardı, kutuyu geniş omuzları üzerinde dengeledikleri direklerle kaldırıyorlardı.

Böyle taşıma kutularının başkentte yaygın olduğunu, soylu kadınları kısa mesafelere taşıdıklarını duymuştum. Tahtırevanın kalın duvarları içindekini meraklı gözlerden koruyordu.

Alayı heyecanlı fısıltılar takip ediyordu. Yaldızlı kutuda kimin oturduğunu merak ederek öne doğru eğildim.

"Shiki'nin gelini."

Döndüğümde Maske'nin tahtırevanın hareketini izlediğini gördüm. Başıyla muhafızların siyah-kırmızı üniformalarını işaret etti. "Bunlar onun hanesinin renkleri."

Kolunu çekiştirdim, sonra bakışlarını üzerime çekmek için dudaklarıma dokundum. *"Shiki?"*

"Bir ölüm tanrısı."

Gözlerim altın yaldızlı kutuya çevrildi. İçindeki, bir ölüm tanrısının geliniydi. *"Çok güzel olmalı. O ne tanrıçası?"*

"Tanrıça mı dedin? Senle ben ne kadar tanrıçaysak o da o kadar tanrıça. Sıradan bir kız işte. Deniz Tanrısı'nın eski gelinlerinden biri."

Deniz Tanrısı'nın gelinlerinden biri. Kafamı alayın bulunduğu yere doğru çevirdim.

Sıcak, güneş rengi bir el tahtırevanın perdesini kenara çekti ve muhafızlardan biri görüş açımı kapamadan önce bir anlığına yuvarlak, tatlı bir yüz gördüm.

Hyeri.

Bir yıl önce Deniz Tanrısı'nın gelini yan köyden bir kız olmuştu. Gelinler her yıl dört bir yandan kilometrelerce uzayan kervanlarla gelirdi. Bazen küçük kasabalardan olurlardı, bazen büyük şehirlerden; başkentten gelenler bile olurdu zaman zaman. Ama Hyeri gece vakti, omzuna attığı ve içinde eşyalarının bulunduğu bir çuvalla gelmişti, saçları sırtına dökülen basit bir örgüyle toplanmıştı.

Ailemin kapısını çalmadan önce üç gece boyunca büyük reisimiz ve ailesiyle kalmıştı. Düğün seremonisi için hazırlanmasına yardım edecek birine ihtiyacı vardı.

Bir odada hiç tanışmadığım bir kızla oturup gelin gibi giyinmesine –aşkı, mutluluğu ve doğurganlığı temsil eden canlı renkler seçmesine– yardım etmek ama sabah olduğunda kızın boğulacağını ve o elbisenin onu dalgaların altına çekmekten başka bir işe yaramayacağını bilmek tuhaftı.

"Kaçabilirsin," demiştim kendimi engelleyemeden.

Hyeri bana dönmüştü, dudakları ezilmiş açelya yapraklarıyla pembeye boyanmıştı. Gözleri için için yanan ocaktan alınan kömürlerle karartılmıştı. "Nereye kaçacağım?"

"Sana bakacak kimsen yok mu? Seni koruyacak bir ailen?"

Hyeri başını ağır ağır iki yana sallamıştı. "Bir ablam vardı, o da beş yıl önce göçüp gitti."

"Göçtü mü?" Öne eğilmiştim, Hyeri'nin ablası her nereye gittiyse onun da oraya gidebileceğini düşünerek cesaretlenmiştim. Başkente gitmişti belki. Güvenli bir yere. "Nereye göçtü?"

Hyeri başını çevirmişti. Odanın açık penceresi çeltik tarlalarına ve onların ötesinde uzanan denize bakıyordu. Karanlıkta denizi göremezdiniz ama sesini duyabilirdiniz. Yorulmak bilmez bir rüzgâr odanın içine sıcak havayı taşıyordu. Teninizin üzerinde tuzun kalın bir tabaka hâlinde biriktiğini hissedebilirdiniz. Kül gibi.

Hyeri'nin sesi kısıldı. "Yüzme konusunda ben hep daha iyi olmuşumdur. Sudan korkan ablamdan çok daha iyi. Yarın beni denize attıklarında sadece yüzeceğim. Daha fazla yüzemeyecek hâle gelene kadar yüzeceğim."

"Ama ablan..."

"Beş yıl oldu artık. Deniz Tanrısı'nm tüm gelinlerinin aynı olduğunu söylüyorlar. Ama yanılıyorlar. Neden göremiyorlar bunu?"

Sonra sesi telaşlı bir hâl almıştı. Bileklerimden tutup beni kendine çektiğinde gözleri çakmak çakmaktı. "Bazı gelinler seçiliyor ama bir de gelin olmayı *seçenler* var."

Bileklerimi bırakıp gözlerini kapamıştı. "Birinin neden kendi yaşamından vazgeçmeyi seçtiğini merak ediyorlar. Hiçbir zaman anlayamadılar bunu."

"Kimler?" diye sormuştum. "Köylüler mi?"

Başıyla onaylamıştı. "Köy tarafından ödenen gelin olma bedeli yüksek olduğundan ailelerini zenginleştirmek istedikleri için gelin olmayı seçenler var. Trajik bir biçimde kurban edilmiş o güzel azınlıktan olmanın görkemini arzuladıkları için gelin olmayı seçen kızlar var. Hatta tüm bunların gerçek olduğuna ve boğulmayıp Deniz Tanrısı tarafından kurtarılacaklarına inanan kızlar var."

Hyeri gözlerini açıp bakışlarını pencereye ve ardında uzanan geceye çevirmişti. "Bir de ablam gibi kızlar var. Kendileri olmak canlarını çok yaktığı için Deniz Tanrısı'nın gelini olmak isteyenler."

İşte o zaman Hyeri'ye yaklaşıp buz gibi ellerini ellerimin içine almıştım.

"Suya düşünce bu makyaj silinip gidecek," demişti Hyeri kahkahasını bastırarak. "O zamana kadar gözyaşı yerine mürekkep akıtıyormuş gibi görüneceğim."

"Ben silerim." Bir beze uzanıp ucunu su tasına daldırmış ve gözlerinin altına değdirmiştim.

"Sen kibar bir kızsın, Mina. Kendimden emin görünüyor olabilirim ama çok korkuyorum. Yaşamak istiyorum. Acaba birinin ölmesi ama yine de hayatta olması mümkün mü?"

O zaman buna verilecek bir cevabım yoktu. Geceydi ve sabah olduğunda kurban edilecekti. Bir yıl boyunca, neden Deniz Tanrısı'nın gelini olmayı *seçtiğini* anlamamıştım.

Öfkem ruhumda fırtınalar koparırken teknenin pruvasında dikilip denize atladığım o âna kadar.

"Çok ağlıyorsun." Dai bana baktı, yüzümden süzülen yaşları yakalamak için avuçlarını çenemin altında birleştirmişti.

"Öyle mi?" dedim gülerek. İçimde ışıl ışıl bir mutluluk uçuşuyordu, Hyeri buradaydı çünkü, canlı ve iyiydi. Ağır ağır ilerleyen alayı işaret ettim. *"Biraz daha anlat. Her şeyi anlat."*

"Shiki'nin gelini hakkında bir şeyler mi öğrenmek istiyorsun?"

Anlayışla başımı salladım.

"Ben de pek bir şey bilmiyorum." Duraksadı. "Öte yandan Shiki..."

"Evet?" Cesaretlendirmek için gülümsedim.

"Katı yürekli şerefsizin tekidir!"

"Düzgün konuş," diye payladı onu Maske. "Shiki o kadar da kötü değildir. Sadece biraz ciddi biri. Hem *birazcık* kötü olsa bile, söylentilere bakılırsa ölüm tanrısı yeni gelinine tapıyormuş. Düğünleri müthiş olmuştu."

Gözlerim irileşti, Maske ile ilerleyen kervan arasında abartılı hareketler yaptım. *"Nasıldı?"*

"Davetli değildim!" dedi Maske. "Sadece şehrin ileri gelenleri

davetliydi. Kaplan Hanesi ile Turna Hanesi'nin lordları. Yüce Tayf. Kendi adına tapınağı olan tüm küçük tanrılar." Maske tahta yanağını kaşıdı. "Şimdi düşününce epey birileri davetliymiş aslında."

"Bir biz yoktuk!" diye bağırdı Dai.

"Deniz Tanrısı elbette ama yüz yıldır sarayını terk etmediği düşünülürse boşuna yapılmış bir davetti! Ah, Lord Shin de davetliydi tabii. Ama olan bitenlerden sonra katıldığından şüpheliyim."

"Büyük bir kavga ettiler," diye açıkladı Dai. "Kavganın sebebini biliyor musun?" diye sordu Maske'ye dönerek.

"Kavgaların sebebi genelde nedir?"

"Yemek mi?" diye denedi Dai.

Bizim dünyamızda toprak için kavga eden yerli savaş lordlarını düşündüm. *"Güç?"*

Maske'nin ifadesi hâlâ yumuşaktı ama içinde düşmanca bir hissin belirdiğini hissedebiliyordum. "Kim yetiştirdi sizi? Hiçbir şey öğretmediler mi size? Onları karşı karşıya getiren *aşk* ve birleştiren de aşk olacak. Tabii birbirlerini affetmemekte direnmezlerse!"

"Shin de mi Hyeri'ye âşıktı?" diye sordu Dai.

Maske ellerini havaya kaldırıp savurdu, belli ki öfkelenmişti. Dönerek Hyeri'nin geri çekilen kervanının etrafına yayılmış kalabalığa doğru yürüdü. Yetişmek için hızlandık.

Shin ve Shiki, Hyeri'nin aşkı yüzünden kavga etmedilerse neden kavga etmişlerdi? Bağışlanacak ne zarar vermiş olabilirlerdi birbirlerine? Shin'le tanıştığımdan, onun bir düşmanlığın tarafı olmasına şaşırmıyordum. Hem de bir tanrıyla, aşağısı kurtarmazdı. O siyah gözlü çocuk o kadar sinir bozucuydu ki... Sesimi çalmıştı! Kendi fark etmemiş ya da umursamamış olabilirdi ama *benimle* de arasında bir düşmanlık vardı artık.

Köprünün diğer ucuna ulaştık. "İşte oradal" diye haykırdı Dai. "Lotus Hanesi!"

Kocaman taş bir duvar, sokağın büyük bir bölümünü kaplıyordu. Büyük ağaçların tepeleri arazinin çevresinde bir sıra oluşturarak diğer tarafta ne olduğunu gizliyordu. Tek giriş, siyahlar içinde-

ki muhafızların tuttuğu geniş bir kapıydı. O sırada gelenleri teker teker içeri alıyor, resmî görünen bir listedeki isimlerle eşleştiriyorlardı.

Görevimin imkânsızlığı karşısında güçlükle yutkundum. *Sesim olmadan* o duvarların ardına geçmem gerekmesi bir yana, bir de nasıl yapacaksam küçük bir kuşu bulup onu eski hâline nasıl getireceğimi çözmem gerekiyordu.

Maske, Dai ve Miki'yle karşılaştığım için şanslıydım ama yakında onlar da gidecekti ve bir bıçak ve büyükannemin hikâyelerinden başka hiçbir şeyim olmadan tek başıma kalacaktım yine.

Maske sıcak elini omzuma koydu. "Cesur biri sanmıştım seni! Bu kadar korkmana gerek yok. Sen Deniz Tanrısı'nın gelinisin, öyle değil mi? Bir amacın var ve sonuna dek gitmeden ya da en azından elinden geleni yapmadan pes etmeyeceksin. Yoksa elinden gelen bu kadar mıydı?"

Başımı iki yana salladım.

"Güzel!" Beni kapıdan uzaklaştırdı, bir köşeyi döndürerek Dai'nin beklediği küçük bir yan kapıya götürdü; kapı çok daha az kullanılan bir arka yola açılıyordu. Dai sırt çantasını çıkarıp Miki'ye bir öpücük vererek çantayı Maske'ye uzattı. "Bana bırak," dedi.

Kendinden emin bir edayla kapıya yaklaşıp ahşap çerçeveyi gürültüyle dövdü.

Peşinden telaşla ilerledim ve kapı tam açılırken arkasında bittim. Benim yaşlarımda bir kız bize bakıyordu, geniş ağzı bir somurtuşla aşağı sarkmıştı. Keskin, zeki gözleri vardı ve uzun kahverengi saçları dağınık bir topuz yapılmıştı. Uçuşan saçları kalp biçiminde tanıdık bir yüzü çevreliyordu.

Soluğum kesildi. *"Nari?"*

7

Ben çocukken köyümüzde kısmen ondan çok korktuğum için diğer herkesten daha çok hayranlık duyduğum bir kız vardı. Joon'un arkadaşıydı, benden iki yaş büyüktü ve güneş gibi parlayan gözü kara biriydi. Joon'un nazik bir doğası vardı ve yaşına göre de iri olduğundan diğer çocuklar sık sık onunla dalga geçerdi.

Onu savunan hep Nari olmuştu. Zorbaların saldırılarına müdahale ettiğinde onu dinlemişlerdi. Onları acımasız sözlerinden ötürü kınadığında ondan yalvararak af dilemişlerdi. Nari'nin hakkınızda iyi düşünmesi, güneş ışığının üzerinize vurması gibiydi. Ya da ben öyle bir his olacağını hayal ederdim; ben hiçbir zaman dikkatini çekmemiştim. Onu en son bir yıl önce, rıhtımdan uzaklaşan tekneleri geri getirmek için fırtınalı nehre atladığında görmüştüm. Nehir kabararak tekneleri –ve Nari'yi– denize götürmüştü. Onu bir daha göreceğimi hiç düşünmezdim. Ama işte karşımdaydı, gözlerinde yaşlarla gülümsüyordu.

"Mina, olamaz." Beni eşikten içeri çekerek sımsıkı sarıldı. Kır çiçekleri ve nehir kenarında yetişen güçlü sazlıklar gibi kokuyordu. "Burada olduğuna göre sen... sen öldün demektir!"

Ah, tabii ki öyle düşünecekti. Tayflar Âlemi'ne ancak ölerek ya da ejderha tarafından taşınarak gelinebilirdi. O da köyümdeki herkes gibi bu seneki gelinin Shim Cheong olması gerektiğini biliyordu.

"Hayattayım. Sadece..." İç geçirdim. Beni duyamazdı.

"Peki ya Joon! Zavallı abin. Aynı gece hem seni hem Cheong'u kaybetmek. Yıkılmış olmalı. Nasıl oldu, anlat bana. Fırtınada mı boğuldun? Kuzeyden gelen yağmacılar mıydı yoksa?"

"Tamamen yanlış anladın!" diye araya girdi yüksek, öfkeli bir ses. "O ölü değil! Deniz Tanrısı'nın gelini."

Nari beni bırakarak kapının dışında bekleyen Dai'ye döndü. Çocuk yalnızdı; Maske ve Miki ortadan kaybolmuşlardı.

"Bu çocuk kim, Mina?" diye sordu Nari kaşlarını çatarak. "Seni rahatsız mı ediyor? Öyleyse söyle, icabına bakayım." Duvara yaslanmış uzun saplı bir küreğe uzandı. Daha önce fark etmemiştim ama onun da üzerinde ana kapıyı koruyan muhafızların üzerindeki siyah kıyafetlerden ve zırhlı yelekten vardı.

"Ben Mina'nın arkadaşıyım," diye bağırdı Dai. "Senin aksine, Deniz Tanrısı'nın gelini olduğu açıkça anlaşıldığı hâlde onu ölü olmakla suçlamıyorum."

Nari'nin gözleri irileşti. "Gelin mi? Ama... Hangi yıldayız? İmparator ortadan kaybolduğundan beri yüz yıl geçti. Yanlış hatırlamıyorsam Shim Cheong'u kurban edeceklerdi. Hem gelinler hep on sekiz yaşında olur. Sen şimdi on altı yaşında falan olmalısın, benim öldüğüm yaşta. Mina, neden bir şey demiyorsun?"

"Konuşamıyorum."

"Konuşamıyor," dedi Dai. "Sesi çalınıp bir kuşa dönüştürüldü!"

Ben olsam, onca açıklama içinde inanmakta en zorlanacağım bu olurdu herhalde.

"Ah," dedi Nari. "Mantıklı. Geçen sene Lord Shin, Hyeri'nin bileğindeki Kaderin Kırmızı İpi'ni kesince ruhu bir golyan balığına dönüşmüştü de epey olay çıkmıştı. Kızın sevgilisi, ölüm tanrısı Shiki, ruhun geri verilmesini talep etti. Lord Shin reddedince de büyük bir savaş koptu. Tam burada, bu evde."

Dai başını yana eğdi. "Kim kazandı?"

"Belli değil. Kavgaya şahitlik edenler Lord Shin'in avantajı ele geçirdiğine ve Hyeri son anda müdahale etmese kazanacağına inanıyorlar."

Demek Shin *kaybetmişti.* Bu bilgi karşısında bencilce bir tatmin duydum.

"Son bir soru kaldı." Dai komplo kurar bir edayla öne eğildi. "Efendinin isteklerine karşı çıkar mıydın?"

"Tabii ki hayır." Nari elindeki sapı sımsıkı kavradı. "Ben Lotus Hanesi'nin sadık bir hizmetkârıyım."

Dai kolumu kavradı. "Hadi gidelim, Mina."

"Bir dakika!" Nari uzanıp elbisemin kolunu yakaladı. "Sen gerçekten de Deniz Tanrısı'nın geliniysen buraya ruhunu geri almaya gelmişsin demektir." Kaşlarını çattı, düşünürken alnı kırıştı. "Seni hatırlıyorum, Mina. Joon'la beni takip edip durduğunu, sahile, ormana peşimizden geldiğini hatırlıyorum. İtiraf edeyim, seni biraz can sıkıcı bulurdum. Hiçbir zaman sabırlı biri olmadım. Hep önden önden gitmek isterdim."

Siyah gözlerinde düşünceli bir bakışla duraksadı. "Joon'un aksine. Kendi kendime, *İnsanın küçük bir kardeşi olması böyle bir şey mi?* diye düşünürdüm. Tek çocuk olduğumdan ben bilemezdim. Çünkü Joon senin peşimizden geldiğini bildiğinden hep biraz ağır ağır yürürdü."

Göğsümün sıkıştığını hissettim.

"Seni severdi, Mina. Ben de onu gerçek bir arkadaş gibi severdim. Burada yeni bir yaşamım var, elimden geldiğince sürdürmeyi planladığım bir yaşam ama sana yardım *edeceğim.* Senin için ve abin için. Bana güvenebilirsin."

Bu sefer elini uzattığında tuttum. Dai eşikten bizi izlerken sırıttı. "Onu içeri almak için plan nedir?" diye sordu Nari bu kez ona.

"Hizmetçi kılığına girebilir diye düşündüm."

Nari bir adım gerileyerek bana daha dikkatli baktı, ardından tatmin olmuş gibi başıyla onayladı. "İşe yarar."

"Harika! Onu senin mahir ellerine bırakıyorum." Dai beni kapıya doğru itti. "Sana iyi şanslar, Mina!"

Sokakta uzaklaşırken omzunun üzerinden, "Tekrar karşılaştığımızda, sesini duymayı dört gözle bekleyeceğim!" diye seslendi.

Başımı kapıdan dışarı uzattım ve Dai köşeyi dönüp gözden kaybolana kadar el salladım. Tekrar içeri girdiğimde etrafıma bakınınca küçük, kaldırım taşı döşeli bir avluda durduğumuzu gördüm. Sağ taraftaki açık bir kapıdan evin iç tarafına giden küçük bir patika görünüyordu. Avlunun ortasında beyaz ve pembe tomurcuklarla dolu bir kiraz ağacı vardı. O narin dallarından kâğıttan tılsımlar sarkıyor, bir kısmı hafif rüzgârda sallanırken bir kısmı da dönüyordu.

"Burası hizmetkârların avlusu," dedi Nari kapıyı kapayıp yanıma gelirken. "Bir süre burada dikkat çekmemeliyiz." Bana kaplumbağa şeklinde oyulmuş bir taşın üzerine oturmamı işaret etti. Ardından ağaca doğru ilerleyip küçük, teneke bir kova aldı ve ayağımın yanına koydu. İçine baktığımda kovanın yağmur suyuyla dolu olduğunu gördüm. "Sen temizlen, ben de sana terlik bulayım."

İkiletmeden dediğini yapıp ayağımı sıcak suya batırarak sokakların kirini pasını üzerimden attım. Nari dönünce bana bir önlükle beyaz bir bez parçası uzattı, önlüğü hemen belime bağladım, bezi de yüzümü örtmek için burnumla ağzımın etrafına sardım.

"Tayflar Âlemi'nde pek hastalık görülmez," diye açıkladı. "Ama çok içtikleri geceden sonra herkes yüzünü gizlemek isteyebilir." Nari son olarak bir çift sağlam terlik uzattı bana. Onları ayağıma geçirmemden sonra beni baştan aşağı süzdü. Makul bir hizmetçi gibi görünüyor olacağım ki başıyla onayladıktan sonra arkasını dönüp bana onun peşinden doğu kapısına ilerlememi işaret etti.

Hizmetkârların avlusundan geniş, toprak bir patikaya adım attık. İki tarafta büyük mutfaklar vardı, soya sosu ve pirinç şarabının iştah açıcı kokuları yayılıyordu pencerelerden. Sol tarafta bir kapı kayarak açılınca sırtımızı en yakın duvara yaslayıp açık mavi üniformalar giymiş hizmetçilerin ellerinde yemek dolu tepsilerle dışarı çıkışını izledik. Onlar geçerken nefesimizi tuttuk, sonra iki yanında topraktan çömlekler bulunan çimenlikli bir patikaya sessizce geçip dış duvara yakın bir yere çıktık.

"Buraya hane denir," diye açıkladı Nari çiçeklenmiş armut ağaçlarının bulunduğu küçük bir tepeye tırmanırken. "Ama aslında

bahçeleri, tarlaları ve gölleri olan, birkaç binadan oluşan geniş bir arazidir. Ayrı düşersek, şu an bulunduğumuz yerin kuzeydoğusunda kalan kasrı ara. Küçük bir göletin tepesinde ve yalnızca tekneyle ya da güney tarafındaki bir köprüyle ulaşılabiliyor. Ruhunu orada tutuyor olmalılar. Bölge çok kalabalık değil zaten, tüm etkinlikler ana kasrın orada olacağından bu gece daha da ıssızlaşır."

Lotus Hanesi'nin arazisine tepeden bakan tepeyi tırmanırken nefesimi düzene sokmak için durdum.

Aşağıda harikulade bir göl vardı, neredeyse bütün arazi boyunca uzanıyordu. Karanlık sular boyunca lotus çiçekleri gölün merkezine doğru tomurcuklanıyordu, merkezdeyse küçük bir adanın üzerine kurulmuş ışıltılı bir kasır vardı. Bu gece kutlamaların toplanma yeri orası olacak gibiydi. Canlı renkler giymiş figürler büyük taş sütunların arasında hareket ediyordu ve üst kattaki balkonlardan müzik ve kahkahalar süzülüyordu. Batıdaki köprüde üniformalı taşıyıcıların omuzlarında en az dört örtülü tahtırevan gördüm; doğudaki köprüdeyse meşaleler bile yakılmamıştı.

Bu gece neden geldiklerini merak ettim. Daha önce kapıdaki muhafızların yalnızca seçilmiş kişileri içeri aldığını görmüştüm, onu hatırladım.

"Tanık olmak için buradalar," dedi Nari bakışlarımı takip ederek. "Her yıl bölgenin en büyük haneleri bir araya gelerek Deniz Tanrısı ile gelini arasındaki bağın koparıldığından emin olurlar. Deniz Tanrısı uyumaya devam ederken şehirde bazıları da kontrolü ellerine alır." Kapıdan giren ve diğerlerinden daha büyük olan iki alayı başıyla işaret etti; biri tamamen kırmızı ve altın yaldızlı kıyafetlerden oluşuyordu, diğeriyse gümüş yaldızlı ve mavi. "Kaplan Hanesi ile Turna Hanesi'nin lordları, yani en hırslı iki hanenin liderleri. Lord Shin, seninle bağlantısı nedeniyle Deniz Tanrısı'nı ölümlü kılan o bağı keserek Deniz Tanrısı'nın saldırılardan zarar görmemesini ve büyük lordların kontrol altında kalmasını sağladı, en azından bir yıl daha."

Başını gölden çevirdi. "Bu kadar oyalandığımız yeter. Hadi, Mina. Çok yaklaştık."

Demek Shin, Deniz Tanrısı'nın salonunda doğruyu söylemişti. Kaderin Kırmızı İpi'ni, güçteki tanrıyı devirip yerini almak isteyebilecek kişilerden korumak için kesmişti. Başka biri olsa böylesi bir sadakat gösterisi onurlu sayılabilirdi. Ama siyah gözlü lordu düşününce göğsüm hoş olmayan bir hisle sıkıştı.

Bakışlarımı gölden alarak tepenin diğer tarafına, Nari'nin çoktan ağaçlar arasında kaybolduğu yere doğru ilerledim. Onu alçak bir çalının arkasına çömelmiş, kenardan bir açıklığı gözlerken buldum.

"Gölet bu binanın diğer tarafında." Başıyla geniş, açık duvarlı bir pagodayı işaret etti; oradan ıslak çimlere ışık saçılıyordu. İçerideki insanları seçebiliyordum, alçak masalara oturmuşlardı. Kahkahalara ve porselen fincanların birbirlerine çarptıklarında çıkardığı şıngırtıya bakılırsa içiyor olmalılardı.

Pagodanın arkasındaki ağaçlara baktım; oranın ötesinde bir yerlerde gölet, kasır ve sesim vardı.

"Karanlık işimize yarayacak," dedi Nari. "Sen önden git. Bir hizmetçiye çok dikkat etmezler. Hazır mısın?"

Maskemin arkasını kontrol ederek ağzımı iyice sardığından emin olduktan sonra patikaya ayak bastım. Pagodadan tamamen görülebilirdik ama dışarısı karanlıktı ve içeridekiler keyiflerine bakmakla daha meşgul gibilerdi. Müzisyenin biri davuluna ritmik darbeler indirirken gelin maskeli bir soytarı –yanaklarına parlak kırmızı daireler çizilmiş beyaz bir maske– sanki büyük bir dalgaya yakalanmış gibi masaların arasında yuvarlanıyordu.

Pagodanın yanından hızla geçip diğer taraftaki ormanın gölgelerine karıştım. Ağaçlar tepemde yükseliyordu, karanlığın içine doğru ilerleyen daracık bir patika dışında yoğun bir çalılıktı burası. Orayı görünce adımlarım bir yalpaladı ama sonra derin bir nefes alıp koşmak için eteğimi topladım.

"Bekle!"

Sesi tanımıştım. Daha birkaç saat öncenin görüntüsü çaktı zihnimde. Kıvırcık saçlar. Çarpık bir gülüş. *Gelin misin kuş mu?*

Namgi.

8

Maskemin ağzımı ve burnumu örttüğünden emin olmak için parmaklarımı yüzüme götürdüm ve ağaçlarla aramdaki mesafeyi göz kararı çıkarmaya çalıştım. Namgi yaklaşırken bastığı yerler çatırdadı; önündeki bir çakıl taşı yuvarlanarak terliğimin ucuna çarptı.

"Şarap-ruhumuz bitmiş," dedi; o kısık, pürüzlü sesiyle konuşurken dili dolanıyordu. Beni hizmetkârlardan sandığı belliydi. "Bir ya da iki testi daha..."

Sesindeki neşeli tını birden uçup gitti. "Neden o tarafa gidiyorsun? Orada senlik bir şey yok."

Cevap veremezdim, sesim yoktu! Gerçi verecek olsam bile ne diyecektim ki? Hafifçe başımı eğip bakışlarımı yere sabitledim. Gölgesi hemen tepemdeydi. İçimden küfrettim.

"Lord Namgi!" diye seslendi Nari yüksek, kendinden emin bir sesle. "Kızı rahat bırakın. Sizin isteklerinizin yükünü üstlenemeyecek kadar çok işi var onun."

Ne kıpırdayabildiğim ne de nefes alabildiğim kısa bir duraksama oldu. Sonra Namgi kıkırdadı, Nari'ye dönünce sesi benden uzaklaştı. "Şu dikenli dilin hiç şaşırtmıyor."

"Sen gidebilirsin," dedi Nari bana aynı kendinden emin tavırla. "Lord hazretlerinin sarhoş zırvalarını boş ver."

Nari'nin sağladığı boşluğa tutunup kararlı adımlarla uzaklaştım.

Ben ağaçların arasından sıvışırken Namgi'nin, "Sarhoş muyum ben?" dediğini duydum. "Ben hiç anlayamıyorum. Dünya sarhoşken de aynı ayıkken gördüğüm gibi."

"Hadi bu teoriyi test edelim," diye takıldı Namgi. "Kart oyunuyla bahse girelim mi?"

Pagodayı arkamda bırakarak ormanın derinliklerine daldım, kurtulmanın verdiği o yoğun zafer duygusu önümde uzayan dolambaçlı karanlık yolda ilerledikçe hafifledi. Hizmetkârların odalarının ya da gölün kenarındaki kasrın aksine buradaki ağaçlar çok fazlaydı; yoğun yaprakları ay ışığını perdeliyordu. Ormana tekinsiz bir sessizlik hâkimdi ve sırf birkaç ses duymak için bile olsa geri dönmek çok cazip geliyordu.

Çocukken bir keresinde köyümüzün arkasındaki ormanda kaybolmuştum. Joon'la Nari'nin peşinden giderken gözüme bir tilki takılınca yoldan ayrılmıştım. Saatlerce dolandıktan sonra nihayet büyük bir kafur ağacının köklerine sığınmıştım. Oturup dizlerimi göğsüme çekmiş ve sonsuza dek o ormandan çıkamayacağımdan ya da daha beteri, bir iblis tarafından yeneceğimden korkarak hıçkıra hıçkıra ağlamıştım.

O ormandan nasıl çıktım, beni onlar mı buldu yoksa kendim mi yolu buldum hatırlamıyordum. Beş ya da altı yaşlarındaydım herhalde ama o anı sanki zihnim beni daha büyük bir hasardan korumak istermiş gibi silinip gitmiş, bir sisle örtülmüştü. Tek hatırladığım korkuydu.

Karanlığın içinde bir ışık belirdi, ağaçların arasından göz kırpıyordu. Rahatlayarak ormanın ucuna varana kadar o ışığa doğru yürüdüm. Kasır tam da Nari'nin tarif ettiği gibi, bir gölün ortasındaki bir adanın üzerindeydi ve ulaşmanın tek yolu dar, ahşap bir köprüydü. Yanıp sönen ışık köprünün üzerinde ağır ağır ilerleyen yalnız bir figürün elindeki fenerden geliyordu. Feneri taşıyan kişiyi görür görmez tanıdım. Talih Tanrıçası bu gece benimle çok eğleniyor olmalıydı.

Kirin yaklaşırken bir ağacın arkasına saklandım. Karanlığın

içinden ikinci biri çıkıp ona katılınca irkilir gibi oldum. Nari'yle aynı zırhtan giymiş bir kadındı bu.

Başını eğerek selam verdi. "Lordum."

Kirin başını zarafetle eğerek kadının selamına karşılık verdi. "Bana verecek bir haberin var mı?"

"Konukların hepsi arandı. Tilki Hanesi'nin rahibelerindeki ufak tefek birkaç silah dışında kayda değer bir şey bulunamadı, ki Lord Shin'in emirleri uyarınca o silahları da üstlerinde bıraktık. Konukların çoğu homurdandı ama üzerlerini aramamıza izin verdiler. Kaplan Hanesi ile Turna Hanesi'nin lordlarıysa... biraz zorluk çıkardı. Yüksek sesle itiraz edip Lotus Hanesi'ni konuklarını küçük düşürmekle suçladılar."

Kirin bunu duyunca, "Böyle bir küstahlığa müsaade edilmemeliydi. Lord Shin fazla hoşgörülü," diye gürledi.

Muhafız karşılık vermeyince Kirin, "Ne oldu? Bir şeyler söylemek ister gibisin," dedi.

Kadın bir an tereddüt etti, sonra konuşmaya başladı. "Konuklar arasında Deniz Tanrısı'nın ve dolayısıyla Lord Shin'in de gücünün azaldığına dair söylentiler dolaşıyor. Bir yıldan kısa bir süre önce Shiki onu mağlup etti, arkadaşlıkları onarılmaz bir hasar aldı. Onun gibi güvenilir ve güçlü bir müttefiki yokken Lord Shin'in bu şehrin muhafızı olarak üstlendiği rolün sona ermek üzere olduğuna inanıyorlar. Tabii Deniz Tanrısı da artık onu koruyacak bir Lord Shin olmadan..."

Muhafız ile Kirin ağaçtan uzaklaşırken kadının sesi de giderek duyulmaz oldu. Kendimi göstermemeye çalışarak konuşmalarının devamını duymak için peşlerine takıldım. Ama yetiştiğimde sadece Kirin'in ret cevabını duydum.

"Diğerlerine de söyle, gözlerini dört açsınlar. Turna ya da Kaplan bu gece sıkıntı çıkarırsa şaşırmam."

Kadın eğilerek selam vererek geri çekildi. "Baş üstüne, lordum." Geldiği gibi karanlığa karışarak çekip gitti. Çok geçmeden, gözümün ucuyla gördüğüm bulanık bir hareketliliğe dönüştü.

Kirin tek başına kalınca iç geçirerek bakışlarını gölete çevirdi. Suyun üzerinde yalnız bir balıkçıl dolaşıyor, kanatlarının ucu yüzeye değiyordu. "Deniz Tanrısı'nı korumak çok ağır bir yük, senin için bile, Shin."

Bir adım gerilememle birlikte ayağımın altında bir dal çatırdadı. Kirin hemen başını çevirdi, bense kendi sakarlığıma söylenerek eğildim. Yaprak örtüsünün arasındaki bir boşluktan Kirin'in ormana bakışını izledim. Bir an için gözlerinde parlak, alev alev bir gümüş parlar gibi oldu. Tam o sırada bir sincap çalıların arasından fırlayarak bir ağacın gövdesine tırmandı. Tekrar baktığımda Kirin'in gözleri yine kahverengiye dönmüştü.

Muhafızın az önce geçtiği yoldan ağır adımlarla göle doğru ilerledi. Görüş açımdan çıktığında ağaçların arasından ayrılıp köprüye doğru yola koyuldum.

Daha önce de duyduğum o nahoş his yeniden doldurdu kalbimi, Shin konusunda yanlış hüküm vermiş olabileceğime dair o his. Henüz bu âlemin sıkıntılarını tam mânâsıyla anlamış değildim ama bana zayıf ve omurgasız hükümdar yüzünden savaş lordlarının toprak için didişip küçücük meseleler uğruna kan döktüğü kendi dünyamı hatırlatıyordu. Burada da durum aynı olmalıydı. Deniz Tanrısı'nın yokluğunda bu âlemin sakinleri bir zayıflık seziyor ve güçler dengesini kendi lehlerinde değiştirmeye çalışıyordu.

Bir de Shin vardı tabii; tek başına dalgaya direniyordu. Tıpkı köyümdeki insanlar gibi. Benim gibi.

Düşüncelerimi savuşturma arzusuyla başımı iki yana salladım. Onu anlasam da benim kendi mücadelelerim vardı ve ilki de ruhumu geri almaktı.

Kasır karanlığa gömülüydü. Nari saksağanın burada tutulduğundan o kadar emin olmasa, ben o kuşu çok daha iyi korunan bir yerde arardım, böyle terk edilmiş gibi görünen bir yerde değil. Kapıyı çekip açtım ve ay ışığı arkamdan koyu renk tahtaların üzerine yayıldı. Dar koridorun her iki yanında odalar vardı, bulutların gölgesi kalın duvar kâğıtlarının üzerinde oynaşıyordu.

Tam kapıyı arkamdan kaparken koridorda başka bir kapı açıldı. Kendimi bir köşeye atıp gölgelerin arasında gizlendim. Simsiyah giyinmiş iki kişi belirdi koridorda. Karşıdaki kapıdan geçip gözden kaybolmalarından önce sadece bir anlığına gördüm onları. Biri belinde kılıç olan tıknaz bir adamdı, diğeriyle sıska, sansara benzeyen biriydi ve omzunda kocaman bir yay taşıyordu. Hırsız mıydı bu adamlar?

Benden bir şeyler çalan Shin'den bir şeyler çalacak olmaları ironikti. Tüm hikâyelerde saksağanlar hırsızlara karşı uyarırdı.

Ama bu gece değildi.

Sağımda yukarı çıkan bir merdiven vardı. Basamakları hızla, ses çıkarmamaya çalışarak tırmandım. Tepede dar bir koridor daha vardı, bu alt kattakinden daha kısaydı. Duvarda sadece tek bir kapı vardı. İçeriden durup dinlenmeden çırpınan kanatları andıran bir ses geliyordu. Saksağan! Kapıyı açıp içeri girdim, sonra ardımdan kapadım.

Hevesle odaya göz gezdirsem de sonuç hüsrandı. Saksağan burada değildi. Gürültünün kaynağı pencerenin kâğıdını titreştiren serin rüzgârdı. Odada pek mobilya yoktu. Kapının karşısındaki pencerenin altında alçak bir raf vardı. Hemen sağındaki duvara da eski bir dolap yaslanmıştı. Solundaysa odadaki eşyaların sonuncusu olan katlanır bir kâğıt paravan duruyordu.

Saksağan aşağıdaki odalarda birinde olmalıydı. İyi de hırsızları nasıl atlatacaktım?

Bıçağıma uzanıp kabzasını kavradım. Koridordan bir gürültü geldi. Ayak sesleri yaklaştı. Telaşla paravanın arkasına gizlenip tam kapı açılırken çömelmeyi başardım.

9

Odaya elinde mumla biri girdi. Alevlerin ışığı adamın siluetini kâğıttan paravana yansıttı. Davetsiz misafirimin gölgesi aşağıda gördüğüm adamların ikisine de benzemiyordu. Tuhaf şekilli biriydi bu, sırtından garip bir şey çıkıntı yapıyordu.

Aniden gölge uzadı, açılan kanatların o uzayışıydı bu kesinlikle. Tıpkı o semavi varlıklarınki gibi. Ya da iblislerin. Sırtımı duvara yasladım. Sonra bir ses, sessizliği böldü. Bir saksağanın narin şakıyışı.

Shin.

Sessizce odada ilerleyip omzundaki kuş kafesini çıkararak alçak rafa koydu. Talih Tanrıçası bu gece ne oyunlar oynuyordu bana böyle! Önce Namgi, sonra Kirin ve şimdi de Shin.

Bir de saksağan. Bu kadar yakınken onun her kanat çırpışının göğsümde yankılandığını hissediyordum.

Shin'in gölgesi odayı tekrar aşarak uzaklaştı. Saksağanı almadan gidiyordu! Elimi uzatsam dokunacağım kadar yakınımda duran o zafer karşısında kalbim hızlandı.

Ama sonra Shin sanki bir şey fark etmiş gibi duruverdi. Dikkatini neyin çekmiş olabileceğini anlamak için beynimi zorladım. Odaya girdikten sonra hiçbir şeye dokunmamıştım. Acaba zeminde ayak izlerim mi kalmıştı?

Mumu kaldırıp üfleyerek alevi söndürdü. Ilık havayı duman ve erik çiçeği kokuları doldurdu.

Kalbim göğsümde hızla attı. Sessizlik uzadıkça uzadı. Daha fazla dayanamayacağımı hissedince paravanın arkasına baktım. Gitmişti. Oda az önceki gibi boştu.

Hayır, bir fark vardı: Kuş kafesi alçak rafın üzerindeydi şimdi. Saksağan varlığımın heyecanıyla kanatlarını çırptı. Tereddüt edilecek zaman değildi. Aceleyle odada ilerleyip kafese uzandım.

"Bir hırsızın varlığını sezmiştim zaten."

Arkamı döndüm. Shin kapı çerçevesine yaslanmıştı. Hafif nemli siyah saçları arkaya atılmıştı. Banyodan çıkmış olmalıydı. Son gördüğümden farklı kıyafetler vardı üzerinde; gümüş ipliklerle yakasına lotus çiçekleri işlenmiş, siyah ipek bir kıyafet giymişti. Kılıcı belindeydi.

"Etkilendim," dedi, yarı yarıya kapalı gözkapaklarının arasından beni izleyerek. "Buraya kadar gelebildiğine göre şansın varmış."

"Komik, benim içimde de şansın bütün gece benden kaçtığına dair bir his var."

Kaşlarını çattı. "Buradan dudaklarını göremiyorum. Ne dediğini bilmiyorum."

"Sen duyamıyorsun diye o sözler söylenmemiş sayılmaz."

Doğrulup eşikten içeri bir adım attı. "Daha önce hiçbir gelin beni bu kadar uğraştırmamıştı."

"Peki ya Hyeri? Duyduğuma göre onun talibiyle giriştiğin bir mücadeleyi kaybetmişsin. Bir insan tarafından alt edilmek gururunu mu incitti?"

Gözlerini kıstı. "Hâlâ bir şeyler diyorsun."

"Beni duyamaman kendi kabahatin. Neyse, böylesi daha iyi zaten. Dediklerimi duysan hoşuna gitmezdi."

Odada ilerleyerek hemen önümdeki ay ışığına adım attı. Boy farkımızı yeniden idrak edince içimde bir rahatsızlığın kıpırdandığını hissettim. Gözlerim, yakasındaki narin lotus çiçeği işlemelerine denk geliyordu. O kadar yakındık ki boynunda sabit bir hızla atan nabzını görebiliyordum. Kıyafetlerinin lavanta, nane ve sandal ağacı karışımı güzel kokusu burnuma doldu.

"Şimdi seni görebildiğime göre," dedi, "suçlarını dökül bakalım."

O kadar yakınımdaydı ki yanaklarımın beni ele vererek kızardığını hissedebiliyordum. Dişlerimi sıkıp çenemi kaldırdım. *"Burada bir hırsız varsa o da sensin."*

Dudaklarımdan dökülen sözlerin şaşkınlığını üzerinden atamadığı kısa bir duraksama oldu. Sonra o kadar usulca konuşmaya başladı ki onu duymakta güçlük çektim. "Bu kadar kolay pes etmeyeceğini anlamalıydım." Gözleri omzumun üzerinden kuş kafesine kaydı.

Birazdan olacakları biliyordum. Lotus Hanesi'nden de tıpkı saraydan atıldığım gibi atılacaktım, ruhumu geri almak için şansımı tamamen yitirecektim. Öne doğru çıkarak bakışlarını tekrar üzerime çektim.

"Sana yardımcı olmama izin ver," dedim.

Artık onu ilk karşılaşmamızda yanlış değerlendirdiğimi kabul edebilirdim. Eylemleri, ahmakça olsa bile, Deniz Tanrısı'na hizmet ediyordu. Onu bir şekilde benim eylemlerimin de tanrının çıkarına olduğuna ikna edebilirsem müttefikim olabilirdi. Hem de hanesinin genişliğine ve insanlarının sadakatine bakılırsa güçlü bir müttefik.

Gözleri dudaklarımdan gözlerime kaydı. "Bana yardım etmek için yapabileceğin hiçbir şey yok."

Bir nefes aldım. *"Hırsızlarla ilgili hislerin konusunda haklıydın."* Dudaklarımı izleyişini izledim, söylediklerimi gördükçe kaşları daha da çatıldı. *"Alt kattaki odalardan birine giren iki hırsız gördüm. Biri iriyarı, ayı gibi. Diğeri kısa ama... daha tehlikeli bence. Belki de onlardan çaldığın bir şey yüzünden sana zarar vermek istiyorlar. Tıpkı benim, senin benden çaldığın şey yüzünden sana zarar vermek istediğim gibi."* Bu son kısmı eklemekten alamamıştım kendimi.

"Senin sözlerine neden güvenecekmişim?"

Koridorda bir çatırtı duyuldu.

"Çünkü ben de karşılığında senden yardım istiyorum."

Gözleri dudaklarımdan ayrılarak bakışlarıma karşılık verdi.

Yumuşacık, neredeyse sessiz adımlar yaklaşıyordu, aşağıda gördüğüm iki kişiden çok daha fazlası vardı sanki.

Dudak okuma sırası bendeydi.

Saklan, diye oynattı ağzını, başıyla paravanı işaret etti. Az önceki yerime geçerek iyice çömeldim.

Kapı birden açıldı.

Düşmanlar içeri dolup odayı sararken ayak sesleri zemini gümbürdetti. Paravan diğer taraftan itilerek hareket ettikçe ben de geriledim. Dizlerim paravanın kâğıdına değdi. Odaya gerilim dolu ağır bir sessizlik çökmüştü.

Sonra Shin kılıcını çekerken çeliğin ağır sürtünüşü duyuldu. Ardından bir bağırtı koptu ve hırsızlar çetesi öne atıldı. Bütün oda bir kaosa sürüklendi. Çelik çeliğe çarptı. Alçak iniltiler ve acılı haykırışlar doldurdu havayı. Gizlenmeye devam mı etsem yoksa kavgaya mı katılsam emin olamadan bıçağımı kavradım. Shin'in sesini diğerlerinden ayırt edemiyordum, yaralı mı, bana ihtiyacı var mı anlayamıyordum. Bir şey devrilip yere çarptı: Dolap. Kâğıt paravana, kanvasa saçılan mürekkep gibi kan sıçradı.

Saksağan üzüntülü bir feryat kopardı. Ayağa kalkarak paravanın arkasından çıktım.

Yerde on, on iki kadar adamın cesedi vardı. Ayakta kalan saldırgan sayısı ikiydi. Shin'le karşı karşıyaydılar, daha önce gördüğüm ayıya benzer adam da içlerindeydi.

"Lord Shin!" diye seslendi adam, bir elini omzundaki yaraya bastırarak. "Zayıf ve nankör bir efendinin hizmetindesin. Gücünü lordumuza verirsen ödüllendirileceksin."

Shin pencerenin kenarında dikiliyordu, kılıcı yanındaydı. Güçlerin denk olmadığı bir dövüşten sonra bile sakin görünüyordu. Sırtı dik, yüzü ifadesizdi. Sonra bileğinden süzülen kanı fark ettim. Yaralanmıştı. "Peki," dedi kısık bir sesle, "sen kime hizmet ediyorsun?"

Ayı cevap vermek için başını kaldırdı ama arkadaşı tıslar gibi araya girdi. "Aptallık etme! Bizden efendimizi öğrendikten hemen

sonra bizi öldürecek. Bize verilen göreve sadık kal. Kuş bizim ganimetimiz."

Kaşlarımı çattım. Neden ruhumun peşindelerdi?

Shin'in gözleri benim durduğum yere kaydı ama adamların ikisi de fark etmedi. Ayıya benzeyen adam kükreyerek öne atıldı. Shin geriye doğru eğilirken kılıcı adamın boğazını sıyırdı. İnanılmaz bir hızla hareket ederek diğer hırsızı da omuzundan yakalayarak karnından bıçakladı. Adam yere yığıldı. Afallamış olan ayı adam kılıcını bırakıp kapıya doğru koşmaya başladı.

Tam eşiği geçerken ay ışığı uzak köşedeki bir şeyi aydınlattı, gölgeler içinde kalmış bir şeyi. Yayı olan, sansara benzeyen adam. O kargaşada onu tamamen unutmuştum.

Yayına bir ok geçirerek gümüş ucunu Shin'in göğsüne nişanladı.

Tereddüt etmedim. Oda boyunca hızla koştum. Her şey bir anda oldu. Shin'le çarpıştım. Yaydan çıkan ok kafamızın üzerinden vızıldayarak geçip pencereyi parçaladı. Sansara benzeyen adam başarısız olunca odadan kaçtı. Shin'le beraber yere düşerken alçak rafa çarptım. Kuş kafesi kenarda sallandı, sonra düştü.

O düşerken zaman durmuş gibiydi sanki. Yere çarpıp parçalanırken ve kuş serbest kalırken... Saksağan kırmızı uçlu kanatlarını çırptı, tiz, delici bir ses çıkardı ve birden bir ışık patlamasına dönüştü.

Işıltısıyla irkildim. Işıktan sonraki karanlık kör ediciydi ve kuşun haykırışından sonraki sessizlik de sağır edici.

Ta ki duyana kadar.

Nefesimi. Ağır ve hırıltılı.

Ta ki görene kadar.

Elimle Shin'in eli arasındaki parlak kırmızı kurdeleyi.

Kaderin Kırmızı İpi.

Gözlerimiz buluştu.

"Olamaz," dedim.

Sesim tıpkı bir çanın sesi gibi berrak çıkmıştı.

10

Aramızda asılı duran Kaderin Kırmızı İpi'ne bakarken ne Shin kıpırdadı ne de ben. İlk tepki veren Shin oldu. Kılıcına uzanıp aşağı doğru savurdu. Kılıç ipin *içinden* geçip ahşap döşemelere saplandı. Bakışları benimkilerle buluştu, sıkkın bir bakış vardı gözlerinde. Bu kez ben denedim, bıçağımı çıkarıp yukarı doğru kesmeye çalıştım. Kaderin Kırmızı İpi hiç bozulmadı, neredeyse keyifli bir hâli vardı. Parlak, yanardöner bir ışık bağı.

"Nasıl olabilir bu?" dedi Shin ama benimle değil de kendiyle konuşur gibiydi.

Sendeleyerek ayağa kalkıp kuş kafesinin parçalanmış tahtalarının üzerinden atladım. "Saksağanın benim ruhum olduğunu söylemiştin... Belki, bana dönerken seninkine karışmıştır." Aklıma gelen tek açıklama buydu.

Shin başını hayır der gibi salladı. "Mümkün değil bu."

Hâlâ oturduğu yere doğru elimi uzattım.

Kuşkulu bir ifadeyle bir kaşını kaldırdı. "Ne yapıyorsun?"

"Belki ellerimiz birbirine değerse Kaderin Kırmızı İpi tam bir daire olur ve kaybolur. Ruhlarımız bize geri döner."

Kaşlarını çattı. "Bu pek... olası görünmüyor."

Ayağımı yere vurdum. "Elimizden gelen her şeyi denemeliyiz. Deniz Tanrısı'na uzandığımda ip bir anlığına kaybolmuştu. Yani tabii korkmuyorsan?"

Tıpkı hedeflediğim gibi, yüzündeki ifade değişti ve kendimden memnun gülümsedim. Ama sonra elimi tutmak için uzanırken birden aklıma bir düşünce geldi. Acaba Deniz Tanrısı'nda olduğu gibi Shin'in anılarına da çekilir miydim? O benimkilere çekilir miydi?

İkiye bölünmüş kâğıttan bir gemi. Gözyaşları içindeki yengem. Ben koştukça adımı haykıran büyükannem...

Elimi tutup sıkıca kavradı. Teni kuru ve sıcaktı.

Hiçbir şey olmadı. Artık planımın ne kadar aptalca olduğunu görebiliyordum. Kızararak kendimi kurtarmaya çalıştım ama beni bırakmadı. Kaşlarımı çattım. "Sen ne..."

Beni öne çekti, yere düşecek gibi oldum. Hızla hareket ederek beni çevirip diğer eliyle başımı yakaladı. Bir an için afallayarak tavana baktım. Sonra Shin ağır ağır parmaklarımızı birbirine kenetlerken avucunun avucumdaki baskısı arttı. Kaderin Kırmızı İpi sanki aramızda yanan bir yıldız tutuyormuşuz gibi parlıyordu. Başımı kaldırdığımda Shin'in o karanlık gözlerinde kendi afallamış ifademi ve ipin ışığını gördüm.

"Eee," dedi kasten uzatarak, "ruhun sana döndü mü?"

Benimle dalga geçtiğini bilsem de kalbim göğsümde tekledi. Tam elimi bıraktığı sırada, kılıcını çekmiş olan Namgi odaya daldı.

"Shin!" diye bağırdı. "Bir kargaşa duydum..." Sesi giderek içine kaçarken gözleri yerde oturan Shin'i ve beni buldu. Kılıcını indirdi. "Bunu beklemiyordum işte."

Shin ona aldırmadan ayağa kalktı. O, odada ilerleyip yerdeki hırsızlardan birini incelemek için çömelirken Kaderin Kırmızı İpi de uzadı. "Üniformalarında bir işaret yok."

"Lotus Hanesi'ne saldırmaya kim cesaret edebilir?" dedi Namgi yüksek sesle. "Emret, gidip hepsini indireyim ve lime lime edeyim. Evlerini başlarına yıkayım, varsa oğullarını, keçilerini yok edeyim..."

Namgi'nin tiradını böldüm. "Birkaç dakika önce neredeydin? İçkinin dibine vurmuyordun umarım."

"Bak sen." Namgi beni işaret etti. "Sesini geri almışsın."

Shin birden çömeldiği yerden başını kaldırdı. "Namgi, görmüyor musun?"

Namgi başını yana eğdi. "Neyi görmüyor muyum?"

Kurdele havada süzülüyordu. Kıpkırmızı ve ışıltılı. Görülmemesi imkânsızdı.

Shin'e döndüm. "Görememesi ne anlama geliyor?"

Shin yüzünü ekşitti. "Pek hayra alamet değil."

Arkamızda bir çatırtı ve hafif bir ses patlaması duyuldu. Hırsızların bedenleri yok olmaya başlarken üzerlerinde dumanlar tüttü. Birkaç dakika sonra geriye yalnızca içi boş kıyafetler ve yere atılmış silahlar kalmıştı. Paravandaki kan bile silinmişti.

"Nereye gittiler?" diye sordum.

"Ruhlar Nehri'ne geri döndüler," dedi Shin. "İkinci yaşamları sona erdi."

"Son yaşamları," diye ekledi Namgi. "Onlar için geri dönüş yok artık."

Ürperdim. Ölüme yabancı değildim ama insanın göre göre alışacağı bir şey de değildi.

Shin kılıcını yerden alıp kınına soktu. "Bir an önce ana kasra dönsek iyi olur. Gece yarısı olmak üzere."

Kırık pencereye baktı, oradan bakıldığında gece nabız gibi atıyordu sanki. Havada sülfürü andıran yeni bir koku duydum.

"O ne olacak?" dedi Namgi benim bulunduğum tarafa doğru bakarak.

"Bizimle gelecek."

Namgi bir kaşını kaldırdı ama Shin'e başka bir şey sormadı.

Kasırdan çıktık. Dışarıda az önce ılık bir yaz gecesi vardı, şimdiyse hava sıcak ve kuruydu.

Shin'in peşinden ilerleyen Namgi üzerindeki kıyafetin geniş yenlerini geriye çekerek karmaşık işaretlerin dövmeleriyle dolu ince kollarını ortaya çıkardı. "Ruh konusunda ne yapacaksın?" diye sordu bana bakarak. "Herkes onu aldığına dair bir kanıt bekleyecek."

"Bir şeyler düşüneceğim," dedi Shin, sonra dümdüz ilerlemeye devam etti.

Ormana girmek yerine, daha önce Kirin'in geçtiği yoldan, yeşil bir arazinin üzerinden ilerliyorduk. Yıldızları görmeyi bekleyerek başımı kaldırdım ama gökyüzü karanlık, uğursuz bulutlarla doluydu. Bir yerlerde ateş yanıyor olmalıydı çünkü dumanın kokusunu alabiliyordum.

Namgi yavaşlayarak yanımdan yürüdü. Eli kılıcının kabzasında, bakışları gökyüzündeydi. Ciddi, kaygılı bir ifade vardı yüzünde.

"Az önce şu dediklerin," dedim. "Ruhun kanıt olarak gösterilmesinden kastın neydi?"

"Ha, o mu? Yıllık ritüelin bir parçası. Tüm bu fırsatçı tayfların evimizde toplanıp kaliteli içkilerimizi tüketmesinin sebebi. Kaderin Kırmızı İpi'nin kesildiğine tanıklık etmek için geldiler, en azından önümüzdeki seneye dek barışı andıran bir şeyi sürdüreceğimizden emin olmak için. Kanıt da gelinin ruhu işte, senin ruhun. Gerçi şimdi ruh gittiğine göre ne yapacağız bilmiyorum." Namgi umursamıyormuş gibi davranarak bıçağıyla çenesini kaşıdı.

"Bu ritüel ne kadar zamandır var?" diye sordum.

"Kimse tam olarak bilmiyor. Ama sen yüzüncü gelinsen herhalde o kadar zamandır. Tayfların ve tanrıların sonsuza dek yaşayabildiği Deniz Tanrısı'nın diyarında işler zamanla biraz puslanıyor. Her yeni gün bir önceki güne benziyor. Asırlarda da durum değişmiyor.

"Shin *her zaman* Deniz Tanrısı'nı korudu. Lotus Hanesi'nin reisi o ve görevi de tanrıya hizmet etmek. Hiçbir şey Shin'in görev duygusunu sarsamaz."

Madem Deniz Tanrısı'nı koruyordu, gelinlerin laneti bozmasına yardım etmesi gerekmez miydi? Ama bu soruyu şimdilik sormamaya karar verdim.

Shin bizi daha önce Nari'yle birlikteyken gördüğüm, göldeki kasra doğru giden ışıksız doğu köprüsüne yönlendirdi. İçerisi aydınlıktı ve ipek minderlerde oturmuş, meyve ve renk renk pirinç

kekleriyle dolu masalardan bir şeyler alan insanlarla doluydu. Kaplan ve Turna Hanelerinin lordları olması gereken kişileri saptadım, kasrın iki tarafında kurdukları minyatür saraylar kolaylaştırmıştı bunu.

Bizim gelişimizle birlikte müzik durdu. Kirin yaklaştı, o açık, esrarengiz gözleri Shin'e sabitlenmeden önce benim üzerimde dolaştı.

"Gelmişler," dedi.

İlk başta Kaplan ve Turna Hanelerinin lordlarından bahsettiğini sandım ama sonra kasırdaki herkesin bakışlarının gölün üzerindeki gökyüzüne çevrildiğini fark ettim.

Bir fırtına toplanıyor gibiydi, beraberinde de az önceki sülfür kokusunu taşıyordu ama şimdi daha belirgindi. Kasrın içerisinde konuklar ipek kumaşları ağızlarına götürdü. Sıcaklık katlanılmazdı, hava iyice kurumuş ve yoğunlaşmıştı. Arazinin üzerinde alçaktan sıcak bir rüzgâr esti ve Kaderin Kırmızı İpi yana doğru savruldu. Yukarıda gökyüzü kıvranmaya, kabarmaya ve sanki karanlığın içinde koca bir kalp çarparmış gibi atmaya başladı.

İlk başta gördüklerimi idrak edemedim ama sonra o kargaşanın içindeki şekilleri seçmeye başladım. Yılanı andıran, ejderha büyüklüğünde yaratıklardı; boynuzları ya da kolları ve bacakları yoktu ama. Koyu kırmızı, çivit mavisi ve siyah renkleri göğe karışıyordu.

"Imugi," diye haykırdı Kirin.

Büyükannemin hikâyelerinde böyle yaratıkların bahsi geçmemişti hiç; böyle nehir kadar geniş ve sayıları geceyi yutacak kadar çok.

Omzumda bir baskı hissettim. "Burada kal," dedi Shin beni hafifçe Kirin'e doğru iterek. "Namgi, benimle gel." Shin arkasını dönerken Kirin kaşlarını çattı ama gözleri parlak kurdeleye değmedi hiç. Namgi gibi o da Kaderin Kırmızı İpi'ni göremiyordu.

Shin'le Namgi birlikte kasrın önündeki açıklığa, güzelce aydınlatılmış batı köprüsüne bakan kısma doğru ilerlemeye başladılar; kalabalık onlara yer açmak için geriledi.

Gökteki yaratıklar teker teker kasrın dışındaki göle iniyordu. Aşağı inerlerken bedenlerinin yarattığı rüzgâr köprüdeki fenerleri söndürdü, yalnızca kasrın ışıkları kaldı. Yankılanan bir patlama sesi geldi ve gölün suları pürüzsüz ahşap döşemelere sıçradı. Konuklardan birkaçı çığlık attı ama yanlarındakiler hemen susturdular onları. Ardından gelen sessizlikte tüm gözler köprünün sonunun kasırla birleştiği noktaya döndü. Yılanı andıran bir ejderhanın açıklıktan uzattığı boynunu, dehşet verici yüzünü, ateş gibi yanan gözlerini canlandırdım hayalimde.

Karanlık dalgalandı. Yakınlarda duranlar korkuyla dağıldı. Soluğumu tuttum.

Köprüden bir adam indi, hemen arkasından iki kişi daha geldi. Hepsinin uzun, ince bedenleri, koyu renk saçları ve siyah gözleri vardı ama görünümlerindeki bir şeyler tanıdık geliyordu. Kasra girdiler, kalabalığın içinde hızlı ve sessiz hareket ediyorlardı. Arkalarındaki göl boştu şimdi. Yılansı yaratıklardan iz yoktu. Yine de giderek yaklaşan bu adamları izlerken o devasa yaratıkların silinip gitmediğine dair belirgin bir his vardı içimde. Aramızda yürüyorlardı.

Adamların ilki Shin'e ulaştı, kısa ama net bir baş selamı verdi. "Lord Shin."

"Ryugi."

"Ay ve Hafıza Tanrıçası adına tanıklık etmeye geldik. Deniz Tanrısı'nın gelininin ruhu nerede?"

Shin kısacık bir an tereddüt etti, ardından sesi bütün kasırdan duyulacak şekilde konuştu. "Bende değil."

Kalabalığın arasında mırıltılar yükseldi. Gözümün ucuyla Turna Hanesi'nin uzun boylu lordunun eğilerek Kaplan Hanesi'nin tıknaz lordunun kulağına bir şeyler fısıldadığını gördüm.

Ryugi kaşlarını çattı. "Sana inanmıyorum. Onsuz kesinlikle gelmezdin." Düşük gözkapaklarının altından toplanmış insanlara baktı. "Gelin sende olmalı o zaman. Nerede?"

Shin'in gözleri kısacık bir an için Kaderin Kırmızı İpi'ne kaydı.

O ipi bizden başka kimsenin göremediği gayet açıktı artık. "Sana açıklama yapmak zorunda değilim."

Ryugi kükreyerek bir adım öne çıktı. "Ne demek bu? Tanrıçaya karşı mı geliyorsun sen?"

Ay ve Hafıza Tanrıçası hakkında bir şey bilip bilmediğimi hatırlamaya çalıştım ama âlemdeki tanrı ve tanrıçaların çoğuna aşina olduğum hâlde ona dair bir bilgim yoktu.

Böyle bir yaratık gücüne kumanda edebildiğine göre güçlü bir tanrıça olmalıydı.

Shin hemen cevap vermeyince Ryugi gözle görülür şekilde öfkelendi, burun delikleri titreşti. Gözleri kırmızı bir tonda parlar gibiydi. "Tanrıça bir cevap bekler, Lord Shin."

"O benim tanrıçam değil," dedi Shin buz gibi bir tavırla.

Ryugi'nin arkasında duran iki adam hemen dişlerini sıkarak kılıçlarına uzandı. Namgi de onların hareketlerini taklit ederek belinden bir hançer çıkardı; yüzünde yabani, sinsi bir ifade vardı.

Hemen yanımdan Kirin'in sakin sesi yükseldi. "Kan dökmeye lüzum yok. Deniz Tanrısı'nın gelini burada." Beni itmesiyle birlikte öne doğru sendeledim.

Avludaki herkesin gözlerini dikip baktığı kısa bir sessizlik yaşandı. Ardından Ryugi, Kirin'e çıkıştı. "Bizimle dalga mı geçiyorsun, Gümüş Olan? Gelin buysa benim yeni bir çift göze ihtiyacım var demektir."

Bu yorumu kalabalıkta gergin gülüşmelere neden oldu.

"Sözlerimden şüphe ediyorsan," dedi Kirin, "onu tanrıçana götür. Kızın insan olduğunu ve ruhunun tam olduğunu görecektir."

Alçak, bariton bir ses araya girdi, Kaplan Lordu durduğu yerden konuşmaya başladı. "Peki tanrıçanın kızı öldürüp gücü ele geçirmesini engelleyecek olan ne?"

"Madem kız gelin, Kaderin Kırmızı İpi nerede peki?" Bu soru da beni keskin, zekâ fışkıran bakışlarıyla izleyen Turna Lordu'ndan gelmişti.

"Bir dizi tuhaf hadisenin ardından gelinin Deniz Tanrısı'yla

olan bağı koptu ve ruhu ona geri döndü," dedi Namgi. "Bu hadiselerin en ilginciyse daha yarım saat önce bu evde vuku bulan başarısız bir hırsızlık girişimi. Hırsızları kimin gönderdiği henüz belirlenemedi ama bize ihanet edenin kim olduğuna dair bir fikriniz varsa, lordlarım, kulağım sizde."

Bu tehdit beklenen etkiyi yarattı. Turna Lordu da Kaplan Lordu da bir adım geriledi, daha fazla tartışmaya pek istekli değilmiş gibi görünüyorlardı.

"Lord Shin sadık bir hizmetkârdır," diye devam etti Kirin sanki lafı hiç kesilmemiş gibi. "Kız gerçekten Deniz Tanrısı'na bağlı olsaydı onu götürmenize izin vermezdi."

Ryugi kükredi. "Kızı alacağız ama bize yalan söylediğinizi anlarsa tanrıçamızın gazabı hepinizin üzerinde olacak." Ryugi başıyla beni işaret etti ve adamlarından biri yaklaşmaya başladı.

Büyük büyük büyükannemin bıçağına uzandım. Onlarla gitmenin, ruhumun çalınmasından da beter olacağını her nasılsa biliyordum. Güçlü bir tanrıçaydı ama ona dair hiçbir bilgim yoktu. Büyükannem sık sık en tehlikeli tanrıların unutulmuş olanlar olduğunu söylerdi.

Shin, adam bana ulaşamadan önüne geçti. "Kirin, her ne kadar niyeti iyi olsa da, benim adıma konuşmuyor."

Kirin başını eğerek saygılı bir edayla geri çekildi ama çenesini sıktığını fark ettim.

Ryugi belli ki tüm bu olup bitenler karşısında sabrını gitgide yitirerek gözlerini kıstı. "Madem ruhu gerçekten ona geri döndü, o zaman Deniz Tanrısı'nm gelinini almamıza itiraz etmezsin."

"O, Deniz Tanrısı'nm gelini değil," dedi Shin.

Ryugi hırladı. "Oyunlar oynuyorsun demek, Lord Shin? Sabrım tükeniyor. Gelini bana vermeyeceksen ben de..."

"O *benim* gelinim."

Bu açıklamanın ardından afallamış bir sessizlik çöktü ortama. Kirin şok içinde başını kaldırıp baktı. Shin'in arkasında Namgi'nin ağzı kulaklarındaydı.

Ryugi gözlerini kırpıştırdı. "Lord Shin, anlamıyorum."

"Tanrıçana de ki, kendime bir gelin aldım. Leydi Mina'yla görüşmek istiyorsa ziyarete gelebilir ya da düğüne kadar bekler. O zamana kadar gelinim benimle, güvende olduğu yerde kalacak. Ne de olsa kendisi insan."

"Düğün mü?" diye fısıldadım.

Shin'in uyaran bakışları benimkilerle buluştu. "Ayın sonunda," dedi. Gözleriyle bir şeyler anlatmaya çalıştı. İlk başta anlamadım. Sonra, ruhumu çalmak isteyen hırsızlar ortaya çıkmadan önce ona söylediklerimi hatırladım. *İzin ver sana yardım edeyim.* Belki de bu teklifimi kabul ettiğini bu şekilde ifade ediyordu.

Ryugi kaşlarını çattı. "Aklını kaybetmişsin sen."

"Bana kalırsa," dedi Namgi, "kaybettiği şey kalbi."

Namgi bunu Ryugi'nin dikkatini dağıtmak için söylediyse planı işe yaradı; Ryugi, neşeli denebilecek bir kötücüllükle Namgi'ye döndü. "Evet, küçük kardeşim. Az önce kılıcına davranmakta hiç zaman kaybetmedin. Kendi soyunun kanını dökmeye çok hevesliydin."

Kardeş mi? Bir Namgi'ye bir de Ryugi'yle adamlarına baktım. Kasra girdiği esnada onlarda tanıdık bir şeyler gördüğümü düşünmüştüm. Şimdi Namgi'yle yüz yüze dururken benzerlikleri açıkça ortadaydı. Kömür karası saçlar, tehditle parlayan gözler.

Gerçi belki Namgi'ninki o kadar değildi. Gözleri hınzırlıkla parlıyordu onun. "Ah," diye iç çekti. "Seni hiç özlememişim."

"Annemiz seni soruyordu. Ziyaretine gidip ona saygılarını göstermelisin."

"Annem beni gördüğü yerde kafamı koparır."

Ryugi bakışlarını Kirin'e çevirdi. "Görüyorum ki hâlâ Gümüş Olan'ın yanında dövüşüyorsun. Söylesene, kendi türünden herkesin bizimkiler tarafından tek tek öldürüldüğünü bildiğinden rüyalarında ağlıyor mu?"

Bu soru kurşun gibi ağır bir sessizlikle karşılandı. Kirin'e baktım ama yüzü ifadesizdi, düşüncelerini ele vermiyordu.

Namgi omuz silkti. "Bilmem. Onunla uyumuyorum."

Ryugi, Shin'e dönmeden önce hırladı. "Bu haberi" –sesi küçümser bir hırıltı hâlini aldı– "tanrıçaya ileteceğiz."

Yanındakilere bir işaret verdi ve birlikte köprünün üzerinden geçerek kasırdan ayrıldılar. Karanlığın içinde gözden kayboldular. Yeri döven güçlü bir rüzgâr sesi duyuldu, ardından gökyüzü devasa yaratıkların gümbürtüsüyle doldu. Kalabalığın mırıltıları, o sesler uzaklaşıp gidene kadar kulağa anlaşılmaz geldi.

Shin'e döndüm. "Bir ay dedin."

Bu zaman diliminin önemini unutmuş değildim. Deniz Tanrısı'nın salonunda söyledikleri doğruysa, Tayflar Âlemi'nde otuz gün geçirdikten sonra ben de bir tayfa dönüşecektim.

"Deniz Tanrısı'nı nasıl kurtaracağını bulmak için bir ayın var," diye yanıtladı. "Benim de senden nasıl kurtulacağımı bulmak için bir ayım var."

"Lord Shin." Kirin arkamızdan bize yaklaştı. "Sizi tebrik ederim fakat itiraf etmeliyim ki epey şaşırdım."

"Her zamanki gibi diplomatik," dedi Namgi. "Ondan direkt açıklamasını istesene."

Kirin, Ryugi'nin Imugi'nin onun bütün halkını öldürdüğünü söylediği zamankinden daha çok hakarete uğramış gibi görünüyordu. "Hiçbir zaman bir açıklama talep etme hadsizliğine düşmem."

"Tilki Hanesi'nin rahibeleri hâlâ burada mı?" diye sordu Shin, arkadaşlarının didişmelerini ya duymadı ya da duymazlıktan gelmeyi tercih etti.

"Buradalar," dedi Kirin. "Gerçi bu gece şahit oldukları olaylardan sonra eminim bir an önce ayrılacaklardır."

"Onları bizim de onların kervanına katılacağımız konusunda bilgilendir," diye emretti Shin. "Hanımlarına danışacağım."

Kirin daha fazlasını sormak ister gibiydi ama kendini dizginledi. Eğilerek selam verip Shin'in emirlerini yerine getirmeye gitti.

Yüzünde şaşkın bir ifadeyle Kirin'i izleyen Namgi etrafa şöyle

bir baktıktan sonra sesini alçalttı. "*Hepimizin* Tilki Hanesi'yle seyahat etmesi mantıklı mı?"

"Tilki Hanesi en eski hanelerden biri, hanımları da en bilgemiz," diye yanıtladı Shin. "Aradığım bilgi onda vardır."

"Evet. Ama *Mina*'yı oraya götürmek güvenli mi?" diye daha açıkça sordu Namgi.

Namgi'nin sorusu nihayet Shin'in üzerinde etkisini göstermiş gibiydi, zira dönüp bana baktı, yüz hatlarına hiçbir şey yansıtmayan esrarengiz bir bakış attı bana.

"Neden güvenli olmasın?" diye sordum kuşkulanarak. Shin bana yardım etmeyi kabul etmiş olabilirdi ama henüz ona güvenmiyordum. "Tilki Hanesi'nin neyi var?"

"Sen insansın," dedi Namgi pek de yardımcı olmasa da.

"Ee?"

Namgi'nin sırıtışı bir mumu yakabilirdi. "Tilki Hanesi'nin reisi bir iblis."

11

Lotus Hanesi'nden iki tekne ayrıldı; birinde Shin, Namgi ve ben vardım, diğerindeyse Kirin ve kırmızı beyaz rahibe kıyafetleri giymiş, azılı görünen üç kadın.

Lotus Hanesi'nde yaşananlar çoktan bütün şehre yayılmış gibiydi. Ters yönde seyahat eden teknelerin yanından geçiyorduk. Diğer teknelerdekiler Shin'i görünce dedikoduların doğru olup olmadığını, gerçekten de insan bir kızla evlenip evlenmeyeceğini soruyorlardı. Hem de Deniz Tanrısı'nın gelininin ta kendisiyle!

Shin onları görmezden geldi, gözlerini kapayıp teknenin pruvasına yaslandı. Onun yerine Namgi küreklerden birini kaldırarak yanıt verdi. "Lotus Hanesi'nin nihayet bir hanımı olacak!" diye bağırdı. Bir tezahürat koptu.

Kimse bana aldırmıyordu, muhtemelen hizmetçi sanıyorlardı.

"Şehirliler hanelerin işleriyle her zaman bu kadar ilgili midir?" diye sordum Namgi'nin kanaldaki keskin bir virajla mücadelesini izleyerek.

Ancak yeniden rotamıza girmemizi sağladıktan sonra yanıt verdi. "Tayflar için günler çoğu zaman iç içe geçmiş gibi olduğundan en ufak bir değişim onları coşturuyor. Deniz Tanrısı'nın gelininin gelişi o yüzden bu kadar mühim bir hadise, kutlama için herhangi bir şey kadar iyi bir bahane."

Daha önce Maske, Dai ve Miki'yle birlikte gezinirken şehir san-

ki bir kutlama havasındaydı, tüm insanlar sokaklara dökülmüş, bir sürü fener yakılmıştı, yiyecekler ve havai fişekler girlaydı. Lotus Hanesi'nde bile parti vardı.

Bizim oralara hiç benzemiyordu. Tanrılar bizi bu yüzden mi terk etmişti? Tayflar Âlemi'nde hiçbir şeyin sonucu olmadığı için mi insanların dünyasındaki zorlukları umursamıyorlardı?

Peki ya tayflar? İnsan oldukları zamanları hatırlamıyorlar mıydı? Arkalarında bıraktıkları insanlar için endişelenmiyorlar mıydı? Ya da Namgi'nin de ima ettiği gibi Tayflar Âlemi'nde vakit geçirdikçe anıları gitgide uzak, puslu bir şeye mi dönüşüyordu?

Kanalın üzerine inşa edilmiş büyük çay evinin dışında bir kalabalık toplanmıştı, bizim tekneye bakarak birbirlerini dürtüyorlardı. Emin olamıyordum ama kalabalığın içinden sıyrılan gür saçlı bir oğlan görür gibi oldum, sırtına da bir bebek bağlanmıştı.

"Bazı hanelerdeki olayların tayfları diğerlerinden daha çok ilgilendirdiği doğru," diye devam etti Namgi kaygısızca. "Deniz Tanrısı'nın şehrinde sekiz büyük hane var, ki her biri Deniz Tanrısı'na hizmet eder. Shin, en güçlü hanenin başı; diğer hanelerin hepsi onun rehberliğinde ve emirleriyle hareket ediyor. Tayf Hanesi gibi haneler tayfların çıkarlarını korurken Kaplan ve Turna sırasıyla askerlerin ve âlimlerin çıkarlarını korur. Lotus Hanesi'yse tanrıların çıkarlarını."

"Tanrılar da insanları korur," dedim.

Ağır ağır doğrulup beni dikkatle incelediğini görünce Shin'in dikkatini çektiğimi anladım. Tekne suya doğru batınca oturağıma tutunup ayaklarımı ahşap döşemelere dayadım.

Belki de onu kızdırmamalıydım. İttifakımız –tabii buna öyle denebilirse– en iyi hâliyle zayıftı. Ama şimdi kulaklarımı cümbüş sesleri dolduruyordu; gürültülü kahkahalar, detone şarkılar ve tüm sesleri aşıp gelen yüksek, berrak bir ses: Bir çanın gümbürtüsü.

Tekne sallanarak bedenlerimizi birbirine yaklaştırdı.

"Tanrıların insanları koruması gerektiğini," dedim, "inkâr ediyorsun demek?"

"İnkâr etmiyorum." Shin'in sesi alçaktı, sözleri tıpkı Deniz Tanrısı'nın salonundayken olduğu gibi acımasız ve soğuktu. "İnsanlar kararsız, vahşi yaratıklar. Kendi ölümlerinden korktukları için savaşa giriyor, büyümesi yıllar alan şeyleri saniyeler içinde yok ediyorlar."

"Ölümün gölgesi hep üstlerinde olduğu için," diye karşılık verdim. "Ölüm sabırsız davranıp da evlerine girdiği ve çocuklarının nefesini çaldığı için onları suçlayabilir misin?"

"Suçlayabilirim," dedi. "Tıpkı senin insanların aptallıkları yüzünden tanrıları suçladığın gibi."

"Peki ama bunun bir döngü olması gerekmiyor mu? Tanrılar insanları korur ve insanlar da tanrılara dua edip onları onurlandırır."

"Bu tam da dünyanın onların etrafında döndüğünü düşünen insanlığın bakışı. Nehirler sizin için, gökyüzü sizin için, *deniz* sizin için... Siz dünyanın birçok parçasından sadece birisiniz ve bana sorarsan hepsini bozan parçasınız."

Namgi bir bana bir ona bakıyordu. Kirin birkaç metre ötede kendi botundan bizi izliyordu, yükselen seslerimiz dikkatini çekmiş olmalıydı.

Ağır ağır başımı kaldırıp Shin'in bakışlarına karşılık verdim. "O zaman sen tanrıları," dedim, "insanlardan koruyorsun."

Tekne yolculuğunun geri kalanı sessizlik içinde geçti, ikimiz de küçük sıranın üzerinde birbirimizden uzağa yaslandık. Kanal daha geniş bir su kütlesine doğru akıyordu ve şehrin gösterişli binalarını ardımızda bırakarak karanlığa doğru ilerliyorduk. İleride, Kirin'in teknesinde parlak bir ışık yandı. Namgi de aynısını yaparak bir meşale yakıp Shin'e uzattı.

Biraz sonra meşalelerin ışıkları dışında hiçbir şey göremez oldum. Karanlık yoğunlaştı. Teknenin kenarına tutunduğumda tahtanın sisle nemlendiğini gördüm. Sonra birden, sanki hava ağırlaşmış gibi, büyük bir varlık hissettim her yanımda. Karanlığın içinden iri, azman gibi, en az bir ejderha kadar büyük bir şey fır-

ladı. Yüzlercesi, binlercesi. Bıçağımı kavrayarak Shin'le Namgi'ye baktım ama ikisi de endişeli görünmüyordu. Sonra daha yakından baktım. O büyük şeyler...

...ağaçtı.

Suyun içinden çıkıp gökyüzünde sonsuzluğa doğru uzanıyorlardı. Tekne birine fazlasıyla yaklaşınca Namgi yönümüzü saptırmak için ağacın gövdesini tekmeledi.

Havada belli belirsiz bir titreşim vardı, sanki ağaçlar uğuldarmış gibi. Büyük bir ormanın kıyısına vardık, Lotus Hanesi'ndeki ormandan bile daha büyük, derin ve karanlıktı. Tekne yavaşladı, çakıl taşlarının üzerinde kaydı. Daha durmadan Shin ayağa kalkıp teknenin kenarından atlamıştı bile.

"Tilki Hanesi'nin hanımı *burada mı* yaşıyor?" diye sordum karanlık ormana bakarak. Ağaçların yoğunluğundan yolumuzu seçemiyordum. Sanki bin yıldır kimse buraya ayak basmamıştı. En azından insan türünden kimse.

"Evet," dedi Namgi. İnmeme yardım etmek için elini uzattı. "Bir tilki iblisi için çok uygun bir yaşam alanı değil mi sence de?"

Sığ suya indim, eteğimin ucu ıslandı. Shin, Kirin'le rahibelerin yanına gitti ve birlikte ormana girdiler. "Liderleri beni... yiyebileceği için Tilki Hanesi'ne gelmemin akıllıca olmayacağını ima etmiştin." Ürperdim. "Ama büyükannemin hikâyelerinde tilki iblisler yalnızca erkekleri avlayan kötü ruhlardı."

"Bu tilki iblis pek seçici değil. Gidelim mi?" Namgi tekneden meşaleyi alıp bana onu takip etmemi işaret etti.

Ormana yaklaşırken sanki etrafımızdaki sesler yüksekliğini artırdı; böceklerin tiz mırıltıları, ağaçların uğultusu. Sonra ormana adım attık ve sesler kesildi. Daha ileri gidemeyerek eşikte duraksadım. Midem yandı, o bildik korku sardı yine içimi. Namgi endişelerimin hiçbirini paylaşmıyor gibiydi. Meşalesinin ışığı şimdiden uzaklaşıp küçülmeye başlamıştı. Aceleyle ileri atıldım ve ormandaki bir huzursuzluğu araştırmak için durduğu noktada ona çarpacak gibi oldum.

"Ne? Sorun ne?" diye haykırdım. "Neden durdun?"

Kaşlarını çatarak bana baktı. "Buradan büyük bir şey geçmiş gibi." Patikanın üzerine düşüp ikiye ayrılmış büyük bir dalı gösterdi. Dalın yanında büyük bir hayvanın ayak izine benzeyen bir şey vardı. "Uzun zamandır bu ormana gelmemiştim. Hiç ellenmeyen hayvanların devasa boyutlara ulaşabileceğini söylüyorlar. Kaplanlar ve yılanlar. Kurtlar ve ayılar." Namgi meşalesini kaldırdı, gözlerini kısarak yüzüme baktı. "İyi misin? Solgun görünüyorsun."

"İyiyim," dedim ama galiba biraz hızlı çıkmıştı ağzımdan.

Omuzlarını silkerek ilerlemeye devam etti, eskisinden de hızlı yürüyordu bu kez.

"Dur, yavaşla." Bir köke takılınca düşmemek için bir ağaç dalına tutundum.

Namgi'nin meşalesinin gitgide uzaklaşmasını izledim.

Işığa doğru koşmaya çalıştım ama kendimi yerde buldum.

Namgi bakmak için geri döndü. "İyi olduğundan emin misin?" diye sordu tekrar.

"Göremiyorum. Daha çok ışığa ihtiyacım var. Sen en iyisi meşaleyi bana ver."

"Bilmem ki." Namgi yanağını kaşıdı. "Bir ormanın ortasındayken sakar birine ateş teslim etmek pek akıllıca gelmiyor bana."

"Lütfen."

"Dümdüz bir yol burası."

"Ormanlardan korkarım," diye döküldüm sonunda utanç içinde. Ne kadar zayıf, ne kadar insan görünmüştüm ona kim bilir. Namgi cevap vermeyince yanından ona sürtünerek geçip ilerledim.

Daha birkaç adım atmıştım ki koluma girdi. "Ben de bir sürü şeyden korkarım," dedi. "Ama karanlıktan korkmam. Karanlıkta görebiliyorum çünkü, anlarsın ya. O yüzden olmalı. Aslına bakarsan bu meşaleye de ihtiyacım yok ama senin var. Yani ben senin için tutarım. Zaman zaman düşüncesizliğim tutar. Dalga geçmeyi de severim. Ama bana güvenebilirsin."

Gevezelik etmeye devam etti, ben de onun sesine odaklandım.

Patika en sonunda Shin, Kirin ve rahibelerin bizi beklediği küçük bir açıklığa bağlandı.

"Kaybedecek vaktimiz yok," dedi Kirin.

Shin'in bakışları Namgi'den bana kaydı, sonra meşalesini Kirin'e uzattı. "Önden gidip yolu aydınlat."

Kirin, Tilki Hanesi'nin rahibelerini de yanma alarak hemen emre itaat etti. Açıklığı ardımızda bırakarak ormanın daha da derinliklerine daldık. Kirin önde Namgi de arkada ilerlerken artık daha önce görmediğim detayları fark edebiliyordum. Toprak yer yer aşınmıştı, patika epey kullanılmış gibiydi.

Birkaç dakika sonra Shin sessizliği bozdu. "Korkusuz olduğunu sanıyordum." Altından geçmem için bir grup dalı tutup kaldırdı. Yapraklar saçlarıma değdi.

Benimle dalga mı geçiyor diye ona şöyle bir baktım ama bakışları sorgular gibiydi.

"Senin hiçbir şeyden korkun yok mu yani?" diye sordum.

"Olsa da," dedi dalı arkamdan bırakarak, "seninle paylaşmazdım."

Ofladım. "Korkular zayıflık olduğu için mi?"

"Benim herhangi bir zayıflığım yok."

"Deniz Tanrısı dışında." Bir tepki görebilmek için dikkatle yüzünü izledim ama hiç renk vermedi. "O da senin tek korkun, değil mi?"

Shin'in gözleri benimkilerle buluştu, alnında bir çizgi belirdi. Ama öfke yaydığını hissetmedim. Benimle ilgili bir şeye karar vermeye çalışıyordu, tıpkı benim de onunla ilgili bir karar vermeye çalıştığım gibi.

"Neredeyse geldik," dedi.

Yolun sonunda bir ışık parladı. Epey bir mesafe yürümüş olmalıydık ama farkında bile değildim. Tıpkı Namgi'yle yürürken olduğu gibi sohbetimiz orman korkumdan uzaklaştırmıştı zihnimi. Shin bana arkasını dönerek patikada ilerledi.

"Daha önce söylediğin şeye inanayım mı?" diye sordum. "Hani bana bir ay verdin ya?" Arkasını dönüp baktı. Kolumu kaldırdım,

Kaderin Kırmızı İpi aramızda ışıldadı. "Aramızdaki bağ kopsa bile görevimi tamamlamama engel olmayacaksın?"

"Sana en azından bu sözü verebilirim."

"Bütün benliğinle nefret ettiğin insanlardan biri olsam bile mi?"

Bir süre hiçbir şey demedi, ardından tereddütle ekledi, "Ben... insanlardan nefret etmiyorum. Tüm tayflar bir zamanlar insandı ne de olsa ve bu diyarın büyük bir kısmını onlar oluşturuyor..."

"O zaman neden?.."

Başını iki yana salladı. "Tanrıların insanları sevmesi ve koruması gerektiğini iddia ediyorsun. Katılmıyorum. Sevginin satın alınabileceğini, kazanılabileceğini, hatta uğruna dua edilebilecek bir şey olduğunu düşünmüyorum. Sevgi kendiliğinden verilmeli."

İlk kez onunla tartışmak için atılmadan söylediklerine kafa yordum. "Böyle bir inanca saygı duyabilirim," dedim sonunda.

"Ben de senin halkını kurtarma kararlılığına saygı duyabilirim," dedi. "Böyle büyük bir işi başaramayacaksın ama deneyecek olmana saygı duyarım."

Kaşlarımı çattım. "Benimki içten bir iltifattı."

Shin güldü, bir an için o kadar beklenmedik bir sesti ki bu büyük bir hanenin lordu değil de köyümdeki oğlanlardan biri gibi geldi gözüme.

Etrafımızdaki ağaçlar incelmeye, araları açılmaya başladı. Yaprakların arasından ay ışığı süzülüyordu. Kirin ile Namgi meşalelerini söndürdüler. Ormanın çiyle kaplanmış zemini parıldıyordu. Kırmızı ve beyaz kıyafetler giymiş figürler ağaçların arasında zarafetle hareket ediyordu.

Ekibimiz küçük bir tapınağa yaklaştı; duvarları ormana açılıyordu. Birkaç kısa basamak iki kadının üzerinde beklediği zarif, ahşap bir platforma çıkıyordu.

Genç olan kadın Lotus Hanesi'nden bizimle birlikte gelen rahibeleri karşılamak için öne çıktı. Ardından Shin'e dönerek başıyla selam verdi. "Biz de sizi bekliyorduk, Lord Shin."

Kirin kaşlarını çattı. "Nöbetçileriniz gelişimizi haber mi verdi?"

"Tanrıçamız her şeyi bilir." Bu kez konuşan yaşça daha büyük olan kadındı. Beyaz elbisesine ve tüylü şapkasına bakılırsa kadınlar içinde daha itibarlı bir konumu olan oydu. Boş bakışlarını ormana çevirdi. "Bakın, geliyor işte."

İlk başta tek gördüğüm, ormanın yer yer ay ışığıyla bölünen koyu yeşilliği oldu. Ardından bir hareket huzuru bozdu. Ormandan beyaz bir tilki geliyordu; uzun, zarif kuyruğu ikiye ayrılmıştı. Çevik bir hareketle küçük bir akıntının üzerinden atlayıp tapınağın basamaklarını çıkarak sessiz adımlarla bize yaklaştı.

Tilkinin ışıltılı bakışları bana odaklandı. Çok güzeldi; gözleri saf altınla benek benek çevrelenmiş bir kehribar rengiydi. Kürkü büyük oranda beyazdı, kulaklarının ucunda ve ayrık kuyruğunun püsküllerinde gümüş rengi tüyler vardı.

Tilki birden keskin dişlerini göstererek öne atıldı.

"Hayır!" diye haykırdı genç rahibe. İlk başta iblisi uyardığını düşündüm ama sonra Shin'e doğru uzandığını fark ettim. Shin kılıcını çekmişti ve keskin bıçağı tilkinin boynuna çevrilmişti.

Tilkinin gözleri Shin'e çevrildi, delici bir zekâ parıltısıyla bakıyordu. Daha sonra kılıcın altından eğilip geçerek aramıza girip Kaderin Kırmızı İpi'ni ısırdı. O kadar çok çiğneyip büktü ve ağzından çıkarmadan iki yana savurdu ki sıradan bir kurdele olsa çoktan paramparça olurdu. Tilki birden geri çekilip kalçasının üzerine oturarak patilerini yalamaya başladı. Kaderin Kırmızı İpi hiç hasar almamıştı, ışıl ışıl parlıyordu.

"Sen tanrıçamıza nasıl çeliğini kaldırırsın!" diye tısladı genç rahibe.

Shin cevap veremeden tok ve dolgun bir ses yanıtladı: "En önemli olanı korumak için neden yapmasın ki?"

O güçlü ses daha büyük olan rahibeden geliyordu ama tavrı değişmişti. Önceden gözleri perdahlı ve şaşkınken şimdi tekinsiz bir ışıkla parlıyordu – altın benekli kehribar.

"Gördün demek," dedi Shin. Gözleri rahibede değil, beyaz tilkideydi. "Kaderin Kırmızı İpi'ni."

"Epey parlıyor." Cevap veren yine rahibeydi. Tilki, onun *aracılığıyla* konuşuyordu.

"Kaderin Kırmızı İpi derken, nasıl yani?" Kirin, Shin'le aramızdaki mesafeye bakındı. Sadece havayı görüyor olmalıydı. "Olamaz..."

Tilki ilerleyerek başının tepesini kurdelenin altına sürttü, boğazının derinliklerinden kısık bir mırıltı koptu. "Buna benzer bir kader daha görmüştüm. Çok zaman önceydi. Tehlikeli bir kader tipidir, hiçbir bıçak kesemez."

"Koparmanın başka bir yolu olmalı," dedi Kirin.

"Böyle bir kaderi sona erdirmenin tek yolu, o kaderi taşıyanlardan birinin ölmesi."

Kısa bir sessizlik oldu, sonra Namgi, "Yani ancak Mina ölürse mi Kaderin Kırmızı İpi yok olacak?" diye sordu.

Tilki başını iki yana salladı, tuhaf derecede insani bir hareketi. "Biri ölünce diğerinin de ölme ihtimali var."

Namgi kaşlarını çattı. "Ama az önce biri ölürse kader bağının kopacağını söyledin."

"İkisi de ölürse kader kalmaz zaten."

"Off!" Namgi saçlarını çekiştirdi. "İşte bu yüzden bir iblise ya da tanrıçaya danışmamak gerek. Hiçbir zaman doğrudan cevap vermiyorlar."

"Deniz Tanrısı için de durum öyleydi," dedi Kirim, Namgi'ye aldırmadan. "Sadece bu kez hayatı tehlikede olan Shin."

"Evet ama önemli bir farkla."

Tanrıça hemen devam etmeyince Kirin, "Neymiş o fark?" diye sordu.

"Gördüğünüz... ya da *göremediğiniz* gibi, kader görünmez. Deniz Tanrısı'nın durumunda öyle değildi. Bu âleme gelen tüm Deniz Tanrısı gelinlerinde Kaderin Kırmızı İpi vardı, Deniz Tanrısı'nın kaderindeyse hiçbiri yoktu. Ne de olsa Kaderin Kırmızı İpi'nin gerçek amacı bu değil."

Tanrıçanın doğru soru sorulana kadar bildiklerini kendine saklamaktan zevk aldığından şüphelenmeye başlıyordum.

Namgi dişlerini sıkarak, "Peki o zaman, Kaderin Kırmızı İpi'nin amacı neymiş?" diye sordu.

Tilki başını yana eğdi, kehribar gözleri ışıldadı. "Ruh eşlerini birbirine bağlar."

"Ruh... eşleri mi?" dedi Kirin ağır ağır.

"Evet. Bir ruhu diğerine bağlar, bir bütünün iki yarısını."

İki insanın kaderleri, yaşamlarını değiştirecek şekilde birleştiğinde insanlar bu efsaneyi hep bu şekilde anlatırlardı ama nedense bu açıklamayı bir tanrıçanın ağzından duyunca şaşırdım. Âşıklar arasındaki inkâr edilemez bağlantıyı açıklamak için kullanılırdı. Tıpkı başından beri birbirlerini seven Cheong ve Joon gibi.

"Mümkün değil," dedi Shin ve sözleri bir hatırayı uyandırdı. Kaderin Kırmızı İpi aramızda ilk belirdiğinde de benzer bir şey söylemişti.

Büyükannem her zaman yalnızca inandığım sözcüklerin beni yaralayabileceğini söylerdi. Yine de Kirin'in bana diktiği gözlerinde inanmaz bir ifade vardı ve Namgi bile kuşkulu görünüyordu. Shin'e gelince, sanki kurdele canını yakıyormuş gibi parmaklarıyla bileğini ovuyordu.

Yine de onda noksan olan niteliklerin onu sevmemi imkânsız kıldığını falan söyleyecek değildim. Şefkatli bir kalp, beni bir yük ya da zayıflık gibi değil de bir güç olarak görme gibi nitelikler.

"Kaderlerimizin birleşmesini ben istemedim," dedim. "Hayatının benim yüzümden tehlikeye girmesini ben istemedim. Ruhumu o kafesten salarken ne olacağını bilmiyordum. Ben sadece ruhumu geri istedim."

"Mina, anlamıyorsun."

"Anlat o zaman. Anlamadığım ne?"

"Biz ruh eşi olamayız..." dedi Shin. Siyah gözleri benimkileri kendine kilitledi. "Çünkü benim bir ruhum yok.

12

Shin'in nasıl bir ruhu olmazdı?

Lotus Hanesi'ne dönerken bu soru bana yol boyu musallat oldu. Oraya vardığımızda bir grup hizmetçiyle birlikte geniş bir banyoya gönderildim, içeride herhangi bir seremoni uygulamadan beni soyup sıcak suyla ıslattılar ve derim kıpkırmızı olup hassaslaşana kadar ovdular. İtiraz edemeyecek kadar yorgun olduğumdan kadınlar tırnaklarımı kesip cilalarken ve kollarımla baçaklarımı yoğun yağlarla yumuşatırken gevşedim. Sadece hizmetçilerden birinin perişan olmuş elbisemle odadan çıktığını görürken konuştum. "Bıçağım!" diye haykırdım. Hizmetçi bıçağı geri getirip uzanma mesafesindeki alçak bir rafa koydu.

Bana "Leydi Mina" ve "Shin'in gelini" diyorlardı. Ayaklarımı kuzeyden gelen serin akıntıya daldırmam için sıcak, baş döndürücü tuz banyolarından odanın karşı tarafına götürdüler beni. Konuşmaları heyecan ve hayret doluydu, sözleri yaz yağmuru gibi yağıyordu üzerime.

"Gelin olamayacak kadar genç, en fazla on altıdır!"

"Ne kadar romantik, öyle değil mi? Lord Shin bir gecede vurulmuş ona."

"Sence onu bu kadar büyüleyen ne oldu?"

"O parlak yüzü!"

"Çevik bedeni."

"Gür saçları. Gerçekten çok tatlı." Bir çift sıcak el kafatasıma mesaj yaparken bir diğeri de parfümlü parmaklarını saçlarımın arasında gezdiriyordu; lavanta ve gülhatmi kokuları sarmıştı her yanımı. Sonunda banyo odasının merkezinde tek başıma yıkanmaya bırakıldım; buhar hoş, tembel sarmallar hâlinde etrafımı sardı.

Düşüncelerim bir saat öncesine kaydı. Shin ruhu olmadığını söylerken ne demek istemişti? İnkâr edilemez bir gerçekten bahseder gibi konuşmuştu. Üstelik ne Kirin ne de Namgi karşı çıkmıştı. Ama imparatordan en aşağı insana, kuşlardan deredeki kayalara kadar her şeyin bir ruhu olduğu öğretilmişti bana.

Kolumu kaldırdım ve ellerimden sular döküldü. Tıpkı odanın karşısına kadar uzanıp uzak duvarın içinden geçerek gözden kaybolan Kaderin Kırmızı İpi'nden de döküldüğü gibi. Shin'in nerede olduğunu merak ettim. Namgi beni eve geri getirirken o resmî bir mektup almış ve Kirin'le birlikte başka bir tekneye binerek gitmişti. Kaderin Kırmızı İpi odanın içinde ağır ağır diyagonal bir hareketle kıpırdanmaya başladı. Shin hareket hâlinde olmalıydı.

"Leydi Mina?" Hizmetçilerden biri geri dönmüştü. Beni sudan çıkardılar, ellerime yudumlamam için bir fincan arpa çayı tutuşturdular ve o sırada biri kaplumbağa kabuğundan bir tarakla saçlarımı taradı. Sonra soluk mavi bir etek ve kol kısmına pembe çiçekler işlenmiş beyaz bir ceketten oluşan hafif, yazlık bir elbise giydirdiler bana. Hatta bıçağım için bir cebi bile vardı. Ardından Lotus Hanesi'nin ana binasından ayrılarak daha önce Shin ve Namgi'yle birlikte geçtiğim o açık alandan geçtik.

Ufukta pembe şafak yol yol olmuştu. Bütün gece uyanık kalmıştım. Hizmetçiler beni ipek battaniyelerden yumuşacık şiltelerin olduğu bir odaya götürdüğünde uyuyor sayılırdım. Başımı boncuk işlemeli yastığa koydum. Saniyeler içinde uyuyakalmıştım.

Büyükannem bir keresinde, fırtınalar ilk başladığında bana bir hikâye anlatmıştı.

Çok uzun zaman önce halkımız tanrıların kutsadığı, onlar tarafından, en çok da Deniz Tanrısı tarafından sevilen iyiliksever bir imparator tarafından yönetiliyormuş. O zamanlar dünyaya refah hâkimmiş.

İmparatorla Deniz Tanrısı arasında bozulması imkânsız bir kardeşlik bağı olduğu, biri olmadan diğerinin var olamayacağı söylenirmiş.

Sonra bir gün krallığımıza bir fatih dadanmış ve cesur imparatorumuz onunla mücadele etse de mağlup olmuş ve cesedi kayalıklardan denize fırlatılmış.

Deniz Tanrısı'nın intikam hissiyle öfke dolmasının sebebi imparatorun kaybıymış. O gaspçı, imparatorla ailesini öldürdükten sonra savaşta galip gelen o adam, tanrılar tarafından lanetlenmiş bir ülkeyi yönetmenin ne demek olduğunu anlamış.

İronik bir biçimde Deniz Tanrısı'na ilk kez gelin kurban eden de o olmuş ve böyle yaparak halkımızı kurtarmış.

Beş yıl boyunca korkunç bir kuraklık topraklarımızı mahvetmiş; nehirler ve pınarlar kurumuş. Çorak nehir kıyılarında paramparça balık iskeletleri bulunur olmuş. Gaspçı, bir rahibeye danışmış ve rahibe de ona yalnızca "Deniz Tanrısı'nın imparatora duyduğuna eş yahut ondan daha büyük bir sevgi"nin tanrının gazabını yatıştırabileceğini söylemiş. Öldürülen imparatorun sarayında yaşamaya başlayan fatihin bir çocuğu varmış. Bir kız çocuk. Nar kırmızısı dudakları ve ay gibi kopkoyu gözleriyle krallığın en güzel kızı olduğu söylenirmiş. Fakat ondan da öte, fatihin gerçekten sevdiği tek insan olduğu söylenirmiş.

Deniz Tanrısı'nın ilk gelini o olmuş.

Onun kurban edilmesini takip eden üç mevsim boyunca deniz sakin ve toprak da güvenliymiş. Ta ki yaz ayları geri gelene kadar. Bu kez göklerden bardaktan boşanırcasına dökülmüş buz gibi yağmur, nehirler taşmış, tarlaları su basmış. İnsanlar yataklarında boğulmuş, çocuklar şiddetli rüzgârlarla yataklarından koparılmış.

Bir kurban daha hazırlanmış. Denize başka bir kız atılmış.

Bu böylece devam etmiş. Yıllar yılı.

Bilinen bir şeye dönüşmüş. Bir efsane olmuş

Sevilen birinin canı dışında hiçbir şey Deniz Tanrısı'nın gazabını yatıştırmamış.

Uyandığımda ışık gözlerimi yalıyor ve kulaklarımda büyükannemin rüyalarımdan kalma sesi çınlıyordu. Bir gece önce bulunduğum, hırsızların ruhumu çalmaya çalıştığı odada olduğumu fark ettim. Ama belli ki biz yokken birileri gelip odayı toplamıştı. Ahşap zemin pırıl pırıl parlıyordu ve düşmüş birkaç parça mobilya kaldırılıp kenara çekilmişti. Kavganın tek kanıtı, yaydan çıkan okun pencerede açtığı delikti, ki oradan da göletin karşısından birbirlerine şarkılar söyleyen kuşların cıvıltısı geliyordu.

Kapı hafifçe vurulduktan sonra açıldı. İçeri iki hizmetçi girdi, birinin elinde üstü örtülmüş tabaklarla dolu bir tepsi, diğerinin elinde kişisel bakım gereçleri, bir tarak ve bir kurdele vardı. İlk hizmetçi tepsisini önüme bırakıp ağız sulandıran yemeklerin kapaklarını tek tek açtı. Hoş kokulu bir çorba. Leziz yeşillikler üzerinde ızgara sarı corvina*. Kestaneli pilav. Son yemekse taş tavada bulut gibi kabarmış buharda yumurtaydı. Geçen geceki mantılar gibi bu yemekleri de silip süpürdüm. Hizmetçiler ben yedikçe bazı yemeklerin özelliklerini sayarak ve sonraki öğünler için özellikle istediğim bir şeyler olup olmadığını sorarak beni yüreklendirdiler. Daha sonra ikinci hizmetçi kalkıp arkama oturdu, saçlarımı taradı ve örmek için parça parça ayırdı.

"Bu kasrın ne için kullanıldığını söyler misiniz?" Pencereden dışarı, suya atlayan bir ördeğin saçtığı sular dışında sakin ve huzurlu görünen gölete baktım. "Adı ne?"

Gül gibi pespembe yanakları ve nazik bir gülümsemesi olan ilk hizmetçi, "Lotus Kasrı'ndasınız, leydim," dedi. "Burası Lord Shin'in kişisel konaklama alanı."

* Pasifik Okyanusu'nda görülen bir deniz balığı. –çn

Birkaç kez gözlerimi kırpıştırdım. "Özel konaklama alanı mı? Yani..."

"Uyuduğu, şehir dışında değilken zamanının çoğunu geçirdiği yer."

Etrafıma bakındım, bir gece önce odaya ilk girdiğimdeki izlenimlerimi hatırladım. Buranın bir depo olduğunu düşünmüştüm. Eski püskü bir dolap, pencereye dayanmış alçak raf ve kâğıt paravan dışında bomboştu.

İkinci hizmetçi saçlarımı örmeyi tamamlayarak ayağa kalktı. Birlikte battaniye yığınını düzgünce katlayarak duvara yasladılar.

"Teşekkürler," dedim onlara.

İlk hizmetçi artık tamamen boşalmış tabakların bulunduğu tepsiyi kaldırdı. "Size hizmet etmek şereftir, leydim." Eğilerek selam verip odadan çıktılar.

Birkaç dakika bekledikten sonra dolaba doğru ilerleyip kapağını açtım. Meraklı davrandığımın farkındaydım ama Shin beni bu odaya koyarken eşyalarına bakacağımı bilmeliydi. Dolabın içinde koyu renk kıyafetlerle, pantolon ve kemerlerle dolu raflar vardı. Biraz karıştırdım ama ilgi çekici bir şey bulamadım. Dolabı kapadıktan sonra odayı incelemek üzere döndüm. Buranın düzenli kullanıldığına delalet eden hiçbir şey yoktu, ne bir parşömen ne bir tablo ne de bir masa oyunu. Alçak rafa doğru ilerleyip gizlenmiş bir şey var mı diye altına doğru eğildim.

"Ailen gurur mu duyardı yoksa dehşete mi düşerdi bilmiyorum."

Arkamı döndüğümde Nari'nin kapıya yaslanmış olduğunu gördüm.

"Eminim sesini geri aldığın için gurur duyarlardı," dedi. "Ama nişanlanmana pek memnun olacaklarını sanmıyorum nedense."

Nari beni son gördüğünde ruhumu Shin'den geri almak için işe koyulmuştum. Şimdiyse onunla evlenecektim. Ayrı kaldığımız sürede neler olduğunu merak ediyor olmalıydı. Gerçeği anlatabilirdim ama onu tehlikeye atmak istemiyordum. Tanrılar ve haneler arasında riskli siyasi meseleler olduğunu ben bile kabullenmiştim.

"Shin'i gördün mü? Onunla konuşmam gerek. Acil."

Nari kaşlarından birini kaldırdı ama konuyu değiştirmeme izin verdi. "Lord Kirin'le birlikte Kaplan Hanesi'ne gitti."

Shin ruhumun çalınması girişiminin ardında Kaplan Lordu'nun olduğundan şüpheleniyor olmalıydı. "Ne zaman döner?"

"Geceye kadar dönmez."

Ama o zaman çok geç olurdu, bütün bir gün boşa geçecekti. Artık ruhumu geri aldığıma göre Deniz Tanrısı'na dönmem gerekiyordu. Rüya hatırlatmıştı bana bunu. Aradığım yanıtlar ondaydı.

"Nari, açıklayamam ama gitmem gereken bir yer var. Bana yardım eder misin?"

Mahcup bir ifadeyle, "Üzgünüm, Mina," dedi. "Ama talimat aldım. Lotus Hanesi sınırları içinde kaldığın sürece istediğin yere gitmekte özgürsün."

Şok içinde ona bakakaldım. Shin bana yalan söylemişti! Beni görevimden alıkoymayacağına söz vermişti oysa.

"Mina..." diyerek konuşmaya yeltendi Nari.

Yanından geçerek kapıdan çıktım.

Peşimden alt kata geldi. "Anlamıyorsun. Kendi güvenliğin için bu. Sen insansın. Bedenin bu dünyada daha zayıf."

Arkama dönerek ellerini tuttum. "Nari, Deniz Tanrısı'nın sarayına gitmem için bana yardım etmelisin."

"Deniz Tanrısı..." Gözleri fal taşı gibi açıldı ama sonra başını ağır ağır iki yana salladı. "Lord Shin'in bizzat verdiği bir emre itaatsizlik edemem. O, bu hanenin efendisi. Yeminle bağlıyım ona."

"Kaçtığımı söyle! Dün gece bana yardım etmiştin."

Basamakların altında kalan gölgelerin arasından kısık bir ses, "Ah, Nari," dedi. "Benimle kart oynamak istemenin sebebi bu muydu?" Namgi yaslandığı duvardan bir adım uzaklaştı. "Ben de nihayet anlaşmaya başladığımızı düşünmüştüm."

Nari'nin önüne geçtim ama Namgi ona hitaben konuşsa da gözleri benim üzerimdeydi.

"Yeminleri bozmak, ait olmadığın yerlere gizlice girmek," dedi. "Dostlarından çok fazla şey istiyorsun."

Önce tereddüt ettim, sonra, "Aynılarını düşmanlarımdan da isterdim," dedim.

Namgi dünkü sözlerin tekrarlanmasıyla bir kaşını kaldırdı. *Dost musun düşman mı?*

"Kaçmak falan yok," dedi Namgi. "Seni bizzat ben götüreceğim."

13

Bir gece önce konukların girdiğini gördüğüm ana kapıdan Namgi'yle birlikte yürüyerek çıktık. Görevdeki muhafızlar biz geçerken Namgi'ye başlarıyla selam verdiler, banaysa yalnızca meraklı bir bakış attılar. Kaderin Kırmızı İpi'ne bakarak Shin'in nerede olduğunu anlayabilirdim. Şimdi arkama doğru uzanıyor, Shin'in güneyde bir yerde olduğunu söylüyordu. Onun kuzeyinde kaldığım sürece Lotus Hanesi'nin sınırlarından çıktığımı anlamazdı; en azından kısa bir süreliğine.

Sabahın erken saatleri olmasına rağmen şehir şimdiden hareketliydi, tayflar sokağın iki tarafına kurulmuş eğreti tezgâhlardan taze ürünler ve çiçekler alıyordu. Kanal bile teknelerdeki satıcılarla doluydu, kıyıdaki insanlara bağırırken yüklerini sergiliyorlardı. Genç bir kadının bir eliyle teknelerden birinin gövdesine teneke bir para fırlatışını, diğer eliyleyse satıcının ona fırlattığı sarılmış balığı yakalayışını izledim.

Namgi ellerini başının arkasında kavuşturmuş yürürken, "İlk önce ne yapmak istersin?" diye sordu. "Alışveriş? Etrafı gezip görmek? Pazaryerinde çeşit çeşit şarap ruhu bulabileceğimiz şahane bir çayhane var."

"Beni Deniz Tanrısı'nın sarayına götür."

Uzakta, devasa beyaz bir bulutun gölgesinde sarayın kanatlı çatısını görebiliyordum.

"Sarayın kapısı açılmayacak, bunu biliyorsun. Ta ki bir yıl sonraya, Deniz Tanrısı'nın sıradaki gelininin gelişine kadar."

Kaşlarımı çattım. Bu bir engeldi işte ama elimdeki fırsatı kaçıramazdım. "O meseleyi de oraya vardığımda düşünürüm."

Namgi omuz silkerek onu takip etmemi işaret etti. Caddeden aşağı ilerlemeye başladık. Yürürken gözümün ucuyla da Namgi'yi inceledim. Tıpkı dünkü gibi üzerine tam oturan siyah kıyafetler giymiş, hançerini de beline takmıştı, saçları yeşim bir tokayla arkaya tutturulmuştu. Biz geçerken birileri ona sesleniyordu, çoğu dostane seslenişler olsa da bazı tayfların o yaklaşırken ondan kaçtığını fark ettim. Bir gece önceki partiyi, yılan adamlar kasra girerken korkuyla kaçışan konukları hatırladım.

Namgi beni onu izlerken yakalayınca, "Manzaran güzel mi?" dedi.

"Dün gece, ana avluda..." Yüzündeki o alaycı gülümsemenin silinişini izledim. "Konuştuğun adam kardeşin miydi?" Ryugi ona kardeşim diye *seslenmese* bile çarpıcı benzerlikleri gözden kaçacak gibi değildi. İkisi de –aslında gelen adamların hepsi– uzun boylu ve zayıftı, keskin hatları da birbirlerini andırıyordu.

"İçlerinden ikisi kardeşimdi," dedi Namgi kısa bir sessizlikten sonra. "Hongi, daha geride duran, daha ziyade akraba evliliğinden doğma bir kuzen gibidir."

Onların gelmesinden hemen önceki olayları, havada kanat çırpan o uzun, kıvrımlı bedenlerin çıkardığı korkunç sesi hatırlayınca ürperdim. "Sen tayf değil misin o zaman?"

"Tanrılara şükür ki tayf değilim," dedi. "Tayflarla bir derdim olduğundan değil." Şehrin anacaddesinde bize doğru ilerleyen bir grup gence bakarak sırıttı. Kabul etmeliydim ki, ardından gelen kıkırtılar etkileyiciydi.

"Tayf değilim ama iblis ya da tanrı da değilim." Dramatik bir es verdi. "Ben bir Imugi'yim. Efsanevi bir hayvan."

Kıvırcık kafasına ve hınzır sırıtışına kuşkuyla baktım.

Güldü. "Bu benim insan formum. İnan bana, bu formda hare-

ket etmek çok daha az enerji gerektiriyor. Ruh formum güçlü bir su yılanı. Ejderha gibi ama büyüsü yok. Imugiler savaşçı bir ırktır. Savaşın içine doğar ve savaşın içinde ölürüz. Tanrılara tapmayız, ya bin yıl yaşayarak ya da bin cephede savaşarak kendimiz tanrı olabileceğimize inanırız. Ancak o zaman yılanlıktan ejderhalığa yükselebiliriz.

"Elbette" –Namgi uysalca sırıttı– "tüm uzun teşebbüslerde olduğu gibi tanrılığa giden kestirme bir yol var. Bir ejderhanın incisi, bir Imugi'yi bunu dilerse yılandan ejderhaya dönüştürebilir. İşte ben de Lord Shin'in elinde öyle bir inci olduğunu ima eden söylentiler duydum. Fevri bir ahmak olduğumdan da onu çalmaya çalıştım. Şu kadarını söyleyeyim, beceremedim. Kesinlikle odasında değildi. Yani, sen de gördün, orada..."

"Hiçbir şey yok," diye bitirdim. Bir dolap, kâğıt bir paravan ve bir raf dışında.

"Aynen. Sanki hiç eşyası yokmuş gibi. Bir de *benim* odamı görsen. Yıllar boyu topladığım her türden eşyayla dolu."

"Benimki de öyle. Büyükannem hep eşyalarımı ortadan kaldırmamı söyleyip durur. 'Mina, daha odanı bile derli toplu tutamıyorken kendi evin olduğunda nasıl çekip çevireceksin?' der. Tabii ne zaman odamı temizlemeye kalksam büyükannemin kıyafetlerimi çoktan katlayıp her yeri süpürdüğünü görürüm. Bana sorumluluk sahibi olmamı söyleyip durur ama çocuk gibi davranmaktan da kendini alamaz. Sülalede oğullardan ve erkek torunlardan sonra gelen tek kız olduğumdan beni hep en küçük torunu olarak görüyor. Bir büyükanne olarak en sevdiği torunu diye bir şey olmaması gerek ama o hep onun gözdesi olduğumu söyler. Ona hep özlediği *kendi* büyükannesini hatırlatıyormuşum, öyle diyor."

"Büyükannenle yakınsınız."

Birden duygulanarak dudağımı ısırdım.

"Peki ya annenle baban?"

"Ben çocukken öldüler. Babam denizde öldü, annem de doğum sırasında."

"O zaman seni büyükannen büyüttü."

"Dedem ölmeden önce birlikte büyüttüler. Bir de en büyük abimle karısı."

"Annemi yıllardır görmedim," dedi Namgi. "Hayatımı Shin'e hizmet etmeye adadığımdan beri. Birçok Imugi hizmet edecek bir efendi bulur, bin cepheyi tamamlamak için. Sonuçta pek de sabırlı bir ırk sayılmayız. Türümün büyük bir kısmı bu amaç uğruna ölüm tanrılarına ya da savaş tanrıçalarına hizmet ederler. Ben de kardeşlerimle birlikte Ay ve Hafıza Tanrıçası'na hizmet etmeyi planlamıştım. Ama sırf anlamsız savaşlar vermek için bir efendiye hizmet etmekte bana yanlış gelen bir şeyler vardı hep. İnciyi çalmak da benim isyan etme biçimimdi. Shin beni yakaladığında aslında öldürmesi gerekirdi ama o bana muhafızı olmamı teklif etti. Beni kurtardı ve benim de bu yüzden ona bir can borcum var. Fani yaşamımsa aşağı yukarı bin yıl."

Hafiften etkilenerek ona baktım. "Peki *şimdi* kaç yaşındasın?"

Namgi artık tanıdık gelen o sırıtışını takındı. "On dokuz."

Sabit bir hızla yürümemize rağmen Deniz Tanrısı'nın sarayı hâlâ uzaktaydı, hatta zaman zaman daha da uzaklaşıyor gibi görünüyordu. Namgi beni bir sokağa, ardından bir diğerine soktu. Sonunda kanal boyunca ilerleyen bir yola ulaştık, suyun üzerinde uzanan alçak rıhtımlarıyla bir çayhane vardı. Hoş bir manzaraydı.

Burayı daha önce de görmüştüm. Dün gece Tilki Hanesi'ne giderken bu binanın yanından geçmiştik, demek ki fazla ilerlemiştik. Daha önce doğusunda bulunduğumuz Deniz Tanrısı'nın sarayının şimdi batısındaydık.

Namgi ağır ağır dönerek bakışlarıma karşılık verirken ellerini beni yatıştırmak ister gibi kaldırdı. "Lütfen kızma, Mina. Sana söyledim, sarayın kapıları sürgülü. Daha önce içeri girebilen olmadı. Orası tılsımlı. Belki beklersen Shin seni kendi götürür. Saray duvarlarında gedik açabilecek biri varsa o da Shin'dir."

"Bekleyeceğim."

Namgi rahatlayarak bir oh çekti. "Kararından pişman olmaya-

caksın. Bu şehirde Deniz Tanrısı'nın sarayı dışında da görülecek bir sürü yer var." Bir kemerin altından eğilerek geçip iki tarafında da sıkış tepiş pazar tezgâhları olan bir sokağa girdi, tayflar çeşitli ürünlerin –terlikler, seladon ginseng şişeleri, mürekkep ve parşömen tomarları– fiyatlarını sorarak bir tezgâhtan diğerine koşturuyordu. Namgi gümüş gözleri olan bir at rozetine bakmak için durdu. Kıkırdayarak, "Kirin'e benziyor," dedi.

Keyifle gülümsedim.

Onu atlatmam gerekiyordu ama nasıl? Kalabalığın arasından kaçabileceğimi düşünecek kadar aptal değildim. Beni hemen bulurdu. Bu bölgeyi benden iyi biliyordu ve şehrin sakinleri bir yabancıdansa ona yardım etmeyi tercih ederdi muhtemelen. Tezgâhlardan birinde ipek, kâğıt ve kumaş şemsiyeler satılıyordu. Bir diğer dükkânın duvarının tamamıysa maskelerden oluşuyordu. Tilki ve yırtıcı kuş gibi boyanmış maskeler vardı. Bazılarının göz kısımlarında ince uzun kesikler, bazılarının ağız kısmında delikler vardı. Yanaklarına kırmızı noktalar çizilmiş beyaz gelin maskeleri, tüylü kaşları ve kırışıklık niyetine oyukların bulunduğu büyükbaba maskeleri ve gözleri gülen büyükanne maskeleri vardı.

Sonuncusuna bakıyordum ki maske bana göz kırptı.

Bir parmağını dudaklarına götürdü, sonra parmağını ileri çevirerek bir şey gösterdi. Dai kalabalığın içinden bize doğru koşa koşa geliyordu.

"Mina." Namgi dibimde bitti. "Ne yapıyorsun?"

Hızla en yakınımdaki maskeyi kaptım –ironik bir biçimde bir saksağan maskesiydi– ve yüzüme geçirdim. "Nasıl buldun?"

Göz için açılan deliklerden Namgi'nin yüzünü buruşturmasını izledim. "Korkunç."

Yana baktım. Dai neredeyse yanımıza gelmişti. "Bunu istiyorum. Bana alır mısın?"

İç geçirdi. "Madem istiyorsun." Cebinden uzun bir bozuk para ipi çıkararak satıcıya döndü. "Ne kadar?"

Dai gelip aramıza girdi. Kaşla göz arasında Namgi'nin para

ipiyle elimdeki maskeyi aldı, maskeyi kendi yüzüne taktı. Sonra gitti, kalabalık pazaryerinde kayboldu.

"Küçük hırsız!" Namgi onun peşine düştü.

Maske yanımda bitti. Elimi tutup beni tezgâhların arasındaki boşluğa çekti.

Ona doğru dönerken tökezledim, etrafıma bakındığımda beni dar bir sokağa getirdiğini gördüm.

"Tam zamanında geldin," dedim soluk soluğa. "Ben de Namgi'yi nasıl atlatırım diye düşünüyordum."

Başını bir onaylamayla salladı, büyükanne maskesinde o pembe yanaklı tebessüm vardı. "Deniz Tanrısı'nın sarayına giden yolu biliyorum. Seni götüreyim."

"Peki ya Dai?" Arkama, kalabalık sokağa baktım. "Namgi tuzağa düşürüldüğünü anladığında öfkelenecek."

"Yakalanacağını kim söyledi?" diye sordu Maske. "Dai'ye güven, Mina. Çok zeki olmayabilir ama hızlıdır!"

Maske dönerek sokakta bana yol gösterdi. Miki sırtında uyuyordu, küçük yumruklarını yanağına dayamıştı. Maske kamburunu çıkararak Miki'yi alttan sımsıkı tutup duruşunu düzeltti ve küçük kızı güvene aldı. Sonra caddeden sokağa doğru hızlanıp köprülerden, bahçelerden geçti. Yayalar bebekli "büyükanne"ye yol vermek için kenara çekiliyordu.

Büyükanne maskesinin altında nasıl bir görüntüsü olduğunu merak ettim bir kez daha. Sırtı bana dönük yürürken saçlarının koyu bukleleri arasından maskenin dokunduğu kenevir ipini görebiliyordum. Biri pencereden sokağa bakacak olsa bizi kardeş zannedebilirdi.

Çok geçmeden Deniz Tanrısı'nın sarayına giden geniş bulvara çıktık. Hızla ilerleyerek basamakları tırmandık.

"Kapı açık!" diye bağırdım. Namgi kapalı olacağını söylemişti ama büyük kapılar tek bir insanın geçebileceği kadar aralıktı.

Maske ve Miki'nin artık yanımda olmadığını fark ettiğimde kapıya neredeyse varmıştım. Arkama baktığımda Maske'nin en üst

basamakta olduğunu gördüm. Artık uyanmış olan Miki, kızın omzunun üzerinden baykuş gibi bakıyordu.

"Devam et," dedi Maske. "Neredeyse vardın."

Kapı eşiğinden geri çekildim.

"Mina?" Başını yana eğdi.

Ona doğru atılıp sımsıkı kucakladım. "Bana neden yardım ediyorsun bilmiyorum," dedim. "Ama sana minnettarım." Miki mırıldandı, kollarımı daha da açarak başımı yumuşacık saçlarına gömdüm.

Belki de yüzünü bir maskenin ardında gizleyen birine karşı temkinli olmalıydım ama ağzından dökülen her sözcükte, sırtıma hafifçe vuran o narin ellerinde nezaketini ve benim için duyduğu endişeyi hissedebiliyordum.

Gizemli bir edayla, "Kendimce nedenlerim var," dedi. "Hadi git şimdi."

Beni kapıya, Deniz Tanrısı'nın sarayına doğru ittirdi.

14

Deniz Tanrısı'nın salonu boştu. Bir gece önce uyuduğu tahtta kimse yoktu. Deniz Tanrısı'nı bulup laneti kırmak için onu zorla uyandırmanın basit bir mesele olmasını istesem de nedense şaşırmadım. Öğlen güneşi gökyüzünde en tepeye ulaşmıştı, ensemi yakıyordu. Burada, bu salonda yahut sayısız avluda olmayacağı acı bir şekilde içime doğmuştu.

Kaderin Kırmızı İpi elimi çekiştirdi. Eğilip bakınca yönünün hafifçe değiştiğini gördüm. Daha önce ben şehirde dolaşırken ve Shin olduğu yerde dururken sola eğimliydi ama şimdi düz bir çizgiydi ve... dalgalanıyordu. Kurdelenin rengi bana doğru gelen bir dalga gibi soluk pembeden koyu kırmızıya dönüyordu.

Shin geliyordu.

Namgi bir mesaj göndermiş, onu kaçışım konusunda uyarmış olmalıydı. Ya da belki de Shin yönümün değiştiğini hissetmişti. Birazdan beni Lotus Hanesi'ne, Deniz Tanrısı'yla ilgili gerçeği öğrenme umudumun olmadığı o yere geri götürmek için burada olurdu.

Salona göz gezdirdim. Maceraperest bir tanrının nereye kaybolmuş olabileceğine dair bir ipucu olmalıydı. Ama duvarlarda kapı falan yoktu ve pencerelere uzandığımda parmaklarım kapalı panjurlara ucu ucuna değdi. Yalnızca platformla taht vardı ve ikisinin de arkasında, gökyüzünde bir inciyi kovalayan ejderhayı resmeden büyük bir duvar resmi vardı.

Resimdeki ejderha gerçek hayattaki boyutlarında değildi, gerçeğinin belki dörtte biri kadardı. Ama tasvir büyüleyiciydi, her bir pulu denizin farklı bir tonuna boyanmıştı: koyu çivit mavisinden yeşim rengine ve zümrüt yeşiline. Resme yaklaştım, uzandım ve elimi o pürüzsüz, ışıltılı pullardan birine bastırdım.

Elimin ardındaki duvarlar gizli bir kapıyı ortaya çıkardı.

O kapıdan bir bahçeye adım attım.

Güneşle yer yer alacalı ağaçlardan kuş şakımaları geliyordu. Yakınlardaki bir pınarın neşeli şırıltısı duyuluyordu. Deniz Tanrısı'ndan bir iz aradım ama bahçe terk edilmiş gibiydi.

Fazla uzamış otların ve çimenlerin arasındaki aşınmış patika boyunca ilerledim, ufalanmış taş duvarların, yosun kaplı heykellerin yanından geçtim.

Alacalı güneş ışığı ağaçların arasından göz kırpıyordu. Bir ara uzaktaki bir çayır takıldı gözüme, çimler geniş bir alanda ezilmişti. Sanki iri bir yaratık güneşlenerek şekerleme yapmış gibiydi.

Küçük bir göletin yanına inşa edilmiş bir kasra denk gelene kadar epey bir yürüdüm. Tasarımı tilki tanrıçasının tapınağına benzerdi, kanatlı bir çatısı, her köşede dört sütunu vardı. Üstlerine bastığımda ahşap basamaklar gıcırdadı; içerideki döşemeler kum ve çamurla pürüzlüydü. Elimi bir sütuna dayadım, güneşten ısınmıştı. Dönüp geldiğim yola baktım. Kaderin Kırmızı İpi şimdi soluk bir pembeye dönmüştü. Acaba Shin saraya gelip de kapıları kilitli mi buldu diye düşündüm.

Gözlerimi kapadım. Sessizdi. Huzurluydu. Deniz Tanrısı'nın salonundaki sessizlik bomboştu ama buradaki sessizlik tutulmuş bir nefes gibi beklenti doluydu.

Durgunluğun içinden bir çanın çınlama sesi geliyordu.

Bedenimdeki kanın çekildiğini hissettim. Sese doğru koştum. Kasrın arkasında küçük, beyaz nesnelerle dolu bir gölet vardı. Ne olduklarını anlamam biraz zaman aldı.

Kâğıttan gemiler. Yüzlercesi suyun üzerinde üst üste yüzüyordu.

Platformdan inip göletin kıyısına doğru yürüdüm. Ayak par-

maklarım sıcak, ipek gibi pürüzsüz çamura battı. Sazlara takılmış bir gemi vardı. Uzanıp onu aldım. Kâğıt parmaklarımın ucunda sertti, alt kısmı sırılsıklamdı ve su damlatıyordu.

Gemiyi ağır ağır açtım. Parmaklarım yüzeye siyah mürekkeple yazılmış ilk karakteri okşadı. Karanlık yükselerek beni tüketti.

Gözlerimi açtığımda dünya bembeyazdı. İlk başta kar olduğunu düşündüm. İncecik bir kalıntı ağaçlardaki yaprakların üzerini, hatta dalları kaplamıştı. Ama hava soğuk değildi. Havada güneşin parlaklığını matlaştıran bir duman vardı.

Bahçeye girdiğimde öğle vaktiydi ama şimdi alacakaranlık çökmüş gibiydi. Göletin yanında bayılmış mıydım?

Aşağı doğru beyaz bir tanecik süzüldü, onu yakalamak için elimi uzattım. Bu kadar yakından bakınca beyaz değil, içinde siyah noktacıklar bulunan bir gri olduğunu fark ettim.

Kül.

Her yerde kül vardı, gökten yağıyordu.

Arkamda boğuk bir öksürük duydum. Döndüğümde, genç bir kadının pınarın başına çömelmiş olduğunu gördüm ama pınar artık bahçede gördüğüm o pınara benzemiyordu, suları çamurlu ve acıydı.

"Lütfen," dedi kız. "Sana yalvarıyorum. Çocuğumu kurtar." Titreyen elleri sert kumaşlı elbisesinin altındaki bir şişkinliğin üzerindeydi. Kızın uzaktan bile korkutucu derecede sıska görünen yüzünden yaşlar dökülüyordu.

Yanında küçük bir ateş çıtırdıyordu. Bir yığından kısa bir çubuk alıp ucunu tutuşturmasını izledim. Ardından kısa ceketinin altından bir kâğıt rulosu çıkardı ve kâğıdı kucağına yaydı. Ateşten kararmış kömürle kâğıdın alacalı yüzeyine titrek kelimeler yazdı. Bitirince kâğıdı yanlardan katladı, her bir kenarını dikkatle büzerek bir gemi şeklini verdi. Gemiyi dudaklarına götürerek çatlak dudaklarıyla usulca öptü ve suya bıraktı.

Kâğıttan gemi akıntı boyunca süzülerek bir dönemeçte kaybolurken üstünü bir kül tabakası kapladı. Kızdan yürek burkan bir öksürük daha yükseldi. Ayağa kalktığında titrek ve zayıftı.

Aceleyle ilerleyerek titremesini durdurmak için ellerimi uzattım. "Bekle! İzin ver de sana yardım edeyim."

Kız ben sanki havadan ibaretmişim gibi yanımdan geçip gitti. Kendi etrafımda döndüm. Yürümeye devam eden kadının bedeni yavaş yavaş silindi.

Sanki ikimizin aynı anda var olduğu bu anı, yalnızca onun suyun kenarında çömeldiği andan ibaretmiş gibiydi. Ben de orada olmalıydım. Hatırasının içinde. Bütün ruhunu ve umudunu kâğıttan bir gemiye boşalttığı o anda. Tanrılardan dilek dilediği o anda.

Havadaki küller yoğunlaştı. Gökyüzünden yağıyor, beni boğuyorlardı. Nefes alamadım. Küllerin içinde boğuluyordum. Küller beni gömdü, her yanımı kapladı; sonunda gözüm görmez oldu, üşüyordum ve canım yanıyordu.

"Mina!" diye seslendi biri karanlığın dışından.

Zihnimde her şeyi görüyordum. Büyükannemin ilk oğlunu ve gelinini, ardından da kocasını onurlandırmak için atadan kalma gelenekleri yerine getirdiğini gördüm. Evladının mezarı başında gözyaşı döken yengemi gördüm. Son olarak da aslında bana yabancı olan ama en az diğerleri kadar tanıdık gelen, acısını kendi acımdan bildiğim o kızı gördüm.

Sevdiğimiz her şey neden elimizden alınmak zorundaydı ki? Neden sevdiklerimizi sonsuza dek elimizde, sıcak, güvende ve bir bütün olarak tutamıyorduk?

"Mina!" dedi ses ısrarla. "Gerçek değil bu. Uyanman gerek."

Alnımda bir baskı, yakıcı bir sıcaklık ve sonra da... ışık.

Gözlerimi açtım, temiz, nilüfer kokulu havayı içime çektim. Başımı kaldırıp baktığımda gri bulutları ve karanlığı değil, sanki çok uzun bir yol koşmuş gibi alnında terler birikmiş olan Shin'i gördüm.

"Nefes al, Mina. İyi olacaksın."

Bahçedeydik. Hatıranın o beyazlığından ve griliğinden sonra ağaçların ve göğün canlı renkleri neredeyse kör ediciydi.

"Neresi burası?"

"Deniz Tanrısı'nın bahçesi. Bu gölete Kâğıttan Gemiler Göleti deniyor."

"Tüm o gemiler," diye fısıldadım. "Hiç yanıtlanmayan dualar."

Shin başını ağır ağır sallayarak doğruladı.

"Neden? Neden öylece terk edilmişler?"

"Onlar sadece dua, Mina."

Doğruldum. "*Sadece* dua mı? Onlar insanların en değerli dilekleri!"

Shin bir an tereddüt etti, sonra soğuk bir edayla, "İnsanların dilekleri umurumda değil," dedi.

Göğsümü sıkıştıran bir hisle gözlerimi ona diktim. Gözleri ifadesizdi, içlerinde hiç ışık barındırmıyorlardı sanki. Bakışlarını ilk kaçıran ben oldum.

"Yasakladığım hâlde evden ayrıldın," dedi. "Tilki tanrıçasının dediklerini duymadın mı? Benim hayatım seninkine bağlı. Sen ölürsen ben de öleceğim. Benim canımı önemsemiyor olabilirsin ama en azından kendi canını önemsemelisin. Bu âlemde senin gibi zayıf bir insanı öldürebilecek pek çok şey var."

"Doğrudur ama *benim* âlemimde de beni öldürebilecek pek çok şey var. Kuraklık. Kıtlık." Gözlerim çimlerin üzerine düşürdüğüm kâğıttan gemiye kaydı. "Kırık bir kalp."

"Yapabileceğin hiçbir şey yok."

Shin haklıydı. Dediği gibi zayıf bir insandan başka bir şey değildim ben. O kıza yardım etmeyi nasıl umabilirdim ki? Onu bulsam bile ona kendi gözyaşlarım dışında verebileceğim hiçbir şey yoktu. Onda da yüz ömür yetecek gözyaşı vardı zaten. Umudu tükenmek üzereydi; elinde kalan tek şey o son duaydı...

Tanrılardan dilenen son bir dilek.

Sendeleyerek ayağa kalktım. "Yapabileceğim bir şey *var*. Birlikte yapabileceğimiz. Tabii bana yardım edersen." Telaşla çimlerin üze-

rindeki kâğıttan gemiyi alarak Shin'e döndüm. "Kendi irademle seninle birlikte döneceğim ve bir ay boyunca iznin olmadan Lotus Hanesi'nin sınırları dışına çıkmayacağım ama önce onun dileğini yerine getirmeliyiz."

"Mina..." Shin kuşkuyla bana baktı.

"Bu gemi tanrılara gönderildi ama onlara hiç ulaşmadı. Bu gemiyi kime gönderildiyse ona ulaştıracağız sadece."

Shin başını yavaşça sallayarak onayladı, bir karara varmış gibiydi. "Nasıl bir dilekmiş bu? Kâğıtta yazıyor olmalı." Gözleri gemiye takıldı. Kısmen açılmıştı kâğıt. Mürekkepli karakterler sudan dağılmış, okunaksız hâle gelmişti. Hayal kırıklığıyla küfrettim.

"Önemli değil," dedi Shin. O sakin, dengeli sesi şaşırtıcı derecede rahatlatıcıydı. "Gemiyi aldığın an dileğin tutulduğu ânı ziyaret ettin. Gördüklerini anlatabilir misin?"

"Genç bir kadın gördüm." *Çıplak dizleri çamurlu kıyıdaydı. Kâğıttan gemiyi öperken yüzünden yaşlar süzülüyordu.* "Hamileydi."

Shin dudaklarını birbirine bastırdı, yüzü gölgelendi.

"Ne oldu? Sorun ne?"

Başını iki yana salladı. "Ay Hanesi'ne gidiyoruz. Kadınların ve Çocukların Tanrıçası'na."

15

Namgi'nin yılın büyük bir kısmında kapalı olduğunu iddia ettiği ama açık olan ön kapıdan geçerek saraydan ayrıldık. Shin bunu tuhaf bulsa da herhangi bir yorum yapmadı. Sarayın dışındaki pazar tezgâhlarında Maske ile Miki'yi aradım ama ikisinden de bir iz göremedim. Birkaç tayf, saraydan iki kişinin çıkışını görmenin şaşkınlığını gizleyemeden bize doğru baktı.

"Bu taraftan, Mina," dedi Shin ve ben de onun peşinden yan bir sokağa girerek kalabalıktan uzaklaştım. Yürürken gemiyi tekrar katladım. Dileğin yazıldığı karakterler kâğıda bulaşmış olabilirdi ama bu, tanrıçanın dileğin çoğu zaman kelimelerle ifade edilemeyen gerçek doğasını anlamasına engel olmamalıydı. İşte bu yüzden yılda bir kez kâğıttan gemi festivali yapardık; yoksa herkes istediği zaman ister bir tapınakta, isterse de tanrılara kendini en yakın hissettiği yerde –rüzgâr eserken bir tarlanın ortasında dikilerek, çatırdayarak yanan parlak bir ateşin başında, deniz kenarındaki kayalıkların tepesinde– tanrılara dua edebilirdi.

Yürekten dilenen bu dilek, kâğıttan gemiye rağmen tanrıçaya ulaşmış olmalıydı. Ama belki de Deniz Tanrısı'nın laneti yüzünden insan dünyasıyla tayf dünyası arasındaki bağ koptuğundan dünyanın tanrı ve tanrıçaları dualarımızı duyamıyordu.

Shin'le seyahat etmek Namgi'yle ya da tayflarla dolaşmaktan farklı bir tecrübeydi. Belki de durdurulmak ya da tanınmak iste-

mediğinden çoğunlukla arka sokakları kullanıyor, başkalarına ait özel avlulardan ya da hareketli mutfaklardan geçerek kestirmeler yaratıyordu; hatta bir ara bir çayhanenin basamaklarını tırmanıp balkonundan alçak bir çatıya atladık. Bana yardım etmek için döndüğünde ben de hızla atladım ve pek zarif olmasa da ayaklarımın üzerine düştüm. Kaşlarından birini kaldırınca omuz silktim.

Dar bir sokakta ilerlerken aklıma bir şey geldi. "Ay Hanesi'nin Ay ve Hafıza Tanrıçası'yla bir alakası var mı?"

"Hayır," dedi Shin. "İkisinin birbiriyle alakası yok. Ay Hanesi kadınlara ve çocuklara adanmıştır, tıpkı Güneş Hanesi'nin erkeklere ve imparatora adanması gibi."

"İmparator mu? Ama imparator yok. Yıllar önce öldürüldü."

"Güneş Hanesi de bu yüzden boş."

Shin ilerlemeye devam etti ama ben peşinden daha yavaş gidiyordum artık. Yüz yıl önce İmparator öldürülmüş ve fırtınalar başlamıştı. Ama bir tanrı, İmparator'u ne kadar severse sevsin bir kişinin suçu yüzünden tüm insanları cezalandırmazdı. Salonda Deniz Tanrısı'na dokunduğumda ve hatıralarına baktığımda belki de İmparator'un öldürüldüğü anı görmüştüm. Çok uzun zaman önce o uçurumda olanlar bir imparatorun öldürülmesine, iki dünyanın birbirinden ayrılmasına ve bir krallığın yüz yıldır lanetlenmesine mi yol açmıştı?

Shin yolun karşısını işaret ederek ciddiyetle, "İşte orada," dedi. "Ay Hanesi."

Kendi düşüncelerime o kadar dalmıştım ki şehrin dış mahallelerine geldiğimizi fark etmemiştim. Önümüzde uzun, sığ bir kanal uzanıyor, çamurlu yüzeyinde molozlar süzülüyordu. Kapıları kırılmış, pencereleri parçalanmış harap binalar kanalın iki yanındaki toprak yolların kenarına dizilmişti. Şehir merkezindeki o gürültü ve kargaşadan sonra bu boş sessizlik de tıpkı renksizlik gibi sinir bozucuydu. Kaderin Kırmızı İpi, mat gri binalar arasındaki tek canlı renkti. Havada ağır bir kasvet vardı.

Tanrıların şehrinde bile böyle yerler vardı demek.

Kanalın sonunda, kemeri ikiye ayrılmış paramparça bir kapının ötesinde, yan dönmüş bir hilali andıran büyük bir bina vardı. Evin tam ortasında menteşelerinden sökülmüş bir kapı, ardında yalnızca siyah bir boşluk bırakmıştı.

Sırtımdan bir ürperti geçti. Elbisemin cebine uzanarak kâğıttan gemiyi tuttum.

Ay Hanesi bu kadar tekinsiz durmasa her şey daha kolay olurdu. Yüzlerce pencere dipsiz siyah gözleriyle bana bakıyordu. Kapı eşiğinin ötesini göremiyordum. Biz yaklaştıkça hava soğuyordu. Kapı boşluğundan sert bir rüzgâr eserek tenimi yaladı. Derin bir nefes alarak karanlığa adım atım.

Vücudumu bir sıcaklık sarınca şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım. Ay Hanesi'nin boyutu düşünülünce burasının kocaman, cereyanlı ve nemli olacağını düşünmüştüm. Ama girdiğim oda alçak tavanlı, duvarları olan küçük bir yerdi. Binanın iç taraflarına uzanan herhangi bir kapı görmedim. Dışarıdan bakınca birkaç katlı, uzun koridorları olan yüksek bir bina gibi görünen Ay Hanesi sadece bu küçük odadan oluşuyor gibiydi. Tek sakini de bir kadındı.

Odanın en arkasındaki alçak bir masanın ardında bir mindere oturmuştu. Yanında ocak ızgarasında çatırdayan bir ateş vardı. Kadının gölgede kalmasına neden oluyordu. Tek görebildiğim gözlerinin beyazı ve kırmızı dudaklarının kıvrımlarıydı.

Yüksek bir çatırtı bakışlarımı aşağı indirmeme neden oldu. Kadının bir eli masanın üzerinde havadaydı. Ses kadının yüzeye vurduğu uzun, kıvrımlı tırnaklarından geliyordu.

Eğilerek selam verip engebeli zemine bakarak kadının konuşmasını bekledim. Zeminde çamur ve tahta kıymıkları vardı. Masanın üzerine *pat, pat, pat* diye vuran tırnaklarının aralıksız tıkırtısı sürdü.

Kâğıttan gemi elimde ağırlaştı.

Tıkırtılar nihayet kesildi.

Başımı kaldırıp baktım. Tanrıçanın gözleri omzumun arkasına odaklanmıştı, büyük ağzında buruk bir tebessüm oynaşıyordu.

"Bakın kimler gelmiş?" dedi. Sesi sanki gece gündüz deniz tarağı kalbi yermiş gibi fazlasıyla pürüzsüzdü. "Vay be, demek Lord Shin. Bu şerefi neye borçluyum?"

"O şeref bize ait," dedi Shin ifadesiz bir sesle. "Sizden bir iyilik istemeye geldik."

"Geldik mi?" Bakışları bana kaydı. "Kimle geldiniz?"

"Adım Mina," dedim öne çıkarak. "Bir dileğim var."

Tanrıça gözlerini kırpıştırdı. "Dilek mi?"

"Kendim için değil." Kâğıttan gemiyi kaldırdım. "Bir başkası adına geldim."

Tanrıça ağır taşlı yüzüklerle dolu elini uzattı. Gemiyi uzatmaya başlamıştım ki dilini saklattı. "Önce ödeme almam gerek."

Tanrıçanın pürüzsüz, beyaz eline baktım. Avucu yukarı bakacak şekilde hareketsiz duruyordu. Aklıma gemiyi suya bırakan kızın elleri geldi. Nasıl da titredikleri.

Tanrıça sabırsızca parmaklarını şıklatınca aklımdaki görüntüyü uzaklaştırdım. "Ödemem yapılmadıkça dilekleri yerine getirmem."

Boğazım kurudu, konuşabilmek için yutkunmam gerekti. "Bir bıçağım var. Büyük büyük büyükanneme aitmiş. Tek varlığım o."

Tanrıça kaşlarını çattı ve parmakları tekrar gölgelerin içinde kayboldu. "Değersiz. Altınla ödeme almadıkça o dileği gerçekleştirmem." Başını benden ve ona doğru uzatmaya devam ettiğim kâğıttan gemiden diğer tarafa çevirdi.

"Anlamıyorum," diye fısıldadım. "Siz annelerin tanrıçasısınız. *Çocukların.* Altın olsun ya da olmasın onun dualarına yanıt vermeniz gerek."

"Aptal olma, küçük kız. Bu dünyada hiçbir şey karşılıksız verilmez."

Gözlerim birden yaşlarla doldu. "Bir pınarın kıyısındaydı. Ağlıyordu. Tek umudu *sizden* dileyeceği bir dilekti. Size inanıyordu. Daha ne isteyebilirsiniz ki?"

Tanrıça gözünü bile kırpmadı. Sanki acınması gereken *benmişim* gibi gözlerini üzerime dikti. Sanki anlamayan benmişim gibi.

Shin masanın üzerine bir dizi altın para attı. Tanrıça paraları kaptığı gibi elbisesinin yenine sokuşturuverdi.

Uzanarak elimde zayıfça tuttuğum kâğıttan gemiyi çekip aldı. Ellerinin kâğıdın üzerinde gezinişini, tırnaklarının kömür karası mürekkebi sıyırışını izledim.

Birden korkunç tiz bir sesle gülmeye başladı. "Sen bu gemiyi nereden aldın, küçük kız? Bu dua ne kadar eski haberin var mı? Aylar olmuş. Yıllar olmuş. Bu kız ölmüş. Çocuğu da ölmüş. Duasına hiç yanıt alamamış. Uzun zaman önce unutulmuş bir anı bu yalnızca." Elini havaya kaldırarak kâğıttan gemiyi ateşe fırlattı.

Öne doğru atılarak, "Hayır!" diye bağırdım. Ellerim alevlerin arasına daldı. Boğazımdan korkunç bir ses, acılı bir çığlık koptu; yanan elimden ziyade kırılan kalbimin acısındandı.

Shin beni arkamdan tutarak geri çekti. Odadan sürükleyerek çıkardığında kulaklarımda hâlâ tanrıçanın kahkahaları çınlıyordu.

Sokağa çıktığımızda Shin beni bıraktı. Üzerindeki kıyafetin manşetinden bir parça kumaş koparak eğreti bir bandaj yaptı. "Lotus Hanesi'ne dönmemiz gerek," dedi.

"Nasıl yapabilir bunu? Nasıl olur da *umursamaz*? O... o çocukların tanrıçası!"

Shin elime uzandı ama ben geri çekildim. "Mina," dedi dikkatle. "Yarayı tedavi etmemiz gerek, yoksa cerahat toplayacak."

"Nesi var bu dünyanın? Tanrıların nesi var?" Kendimi bağırmaktan alamıyordum. Gözyaşları yanaklarımdan dökülüyor, kalbim göğsümün içinde delicesine çarpıyordu. Shin yaralı elimi yakalamayı başardı. Yırtık kumaşı yaranın etrafına sardı. Hiçbir şey hissetmiyordum, vücudumu tuhaf bir uyuşukluk ele geçirmişti.

"Onları seviyorlar," diye fısıldadım. Bir suçlama gibi döküldü dudaklarımdan bu laf.

Shin kumaşa düğüm attı, sonra bana baktı. "Kim seviyor?"

"Halkım. Herkes. Büyükannem. Her gün dua etmek için tapınağa gidiyor, eklemleri perişan durumda olduğu hâlde, sırtı ağrıdığı hâlde saatlerce yere diz çöküyor. Yengem. Çocuğunu kaybetti

ama bir kez bile tanrıları suçlamadı. Yine de sessizliğini koruyor ve kimsenin görmediğini düşündüğü anlarda gidip ağlıyor. Köyümdeki insanlar. Fırtınalar ekinleri mahvediyor ama onlar yine de hasat tanrılarına adaklıklarını bırakıyorlar. Çünkü dünya yozlaşmış ve rayından çıkmış olabilir ama tanrılar olduğu sürece umut var."

Shin'in gözlerinde acıma görseydim ona sırtımı dönebilirdim. Kayıtsızlık daha da beter olurdu. Ama bakışlarında, ben hissedene dek uyuşukluğumu delip gelen bir şeyler vardı. Acıyı, ağrıyı. Bakışlarında şefkat vardı. "Mina..."

"Onları seviyorum." Dudaklarımdan bir itiraf gibi döküldü bu kelimeler ve bir an durup düşündükten sonra gerçekten de öyle olduğunu fark ettim. Ne zaman çeltik tarlaları arasında koşsam uzun boyunlu turnalar beni selamlar gibi o koca kanatlarını açarlardı; ne zaman kayalıklara tırmansam esinti beni ilerlemeye teşvik ederdi; ne zaman denize baksam, suyun üzerinde bir kahkaha gibi oynaşan güneş ışığını ne zaman görsem sevgiyi hissederdim. Sevildiğimi hissederdim.

Tanrılar, onları sevenleri nasıl terk edebilirdi?

Shin elimi bırakıp bakışlarını ıssız kanala çevirene dek yüksek sesle konuştuğumu fark etmedim. "Yapabileceğin hiçbir şey yok."

Bu sözleri daha önce de söylemişti. Bahçedeyken kıza yardım etmek için yapabileceğim hiçbir şey olmadığını söylemişti. İlk karşılaştığımızda da benzer bir şey demiş, benden önceki gelinler gibi başarısız olacağımı söylemişti.

Sonunda da haklı çıkmıştı ama haklı çıkmak ona hiçbir şey kazandırmazken, haksız çıkmak bana her şeye mal olmuştu.

"Sen de diğerleri kadar kabahatlisin."

Shin haşin bir kahkaha attı. "Beni dualar için rüşvet alan, başkalarının acılarına gülen bir tanrıçayla mı kıyaslıyorsun?"

"Hayır. Sen ondan da kötüsün." Omuzları gerildi. İçimde bir pişmanlık sancısı hissettim ama acım saldırmak istememe neden oluyordu. "Yalandan sözler veriyorsun. Bir sözünle bana umut verirken diğeriyle çaresizliğe sürüklüyorsun."

"Seni güvende tutabilmek için evimde yer açtım, her ihtiyacını karşılayacak hizmetkârlar, seni koruyacak insanlar sundum..."

"Gitmemi yasaklayan talimatlarla birlikte."

"Çünkü zaten hayatın bir kez tehlikeye girdi! Daha önce Deniz Tanrısı'nın gelininin ruhunu çalmaya kalkan hırsızlar olmamıştı hiç. Bu sabah Kaplan Hanesi'nden Lord Bom'un karşısına çıkmaya gittim ama şehri terk etmişti. Tehditlerin arkasında kimin olduğunu çözene kadar sabretmelisin. Bana zaman ver. Daha bir gün bile olmadı."

"Hayatımın son ayından bir gün." Olayı dramatize ettiğimin farkındaydım ama öfkenin ve acının beni alevlendirdiğini hissediyordum.

"Benden ne istiyorsun, Mina?"

"Senden hiçbir şey istemiyorum" Yanmış elimi yumruk yapınca acıyla irkildim. "Artık bana yalnızca Deniz Tanrısı yardım edebilir."

Shin gözlerini kıstı. "Onun bununla ne alakası var?"

"Çünkü lanet ortadan kalktığında..."

Shin zalimce bir ses çıkararak dudak büktü. "Hiç anlamıyorsun, değil mi Mina?"

"Neyi anlamıyorum?" Yeniden Ay Hanesi'nin açık kapısını gösterdim. "Sen onu, o hatıradaki kızı görmedin. Acı çekiyordu. Ağlıyordu. Elinde kalan tek şey umuttu ve o da yeterli olmadı. Ne zaman yetecek peki?"

Shin gözlerinde öfke ve çaresizlik karışımı bir ifadeyle birden döndü. "Hiç yetmeyecek! Anlamıyor musun, Mina? Deniz Tanrısı'nın üzerinde lanet falan yok. Kendi acısıyla yüzleşemediği için inzivaya çekilmeyi *seçti*. Halkını terk eden o. Hepimizi terk eden o!"

Shin bakışlarını kaçırdı, titriyordu. Çenesi seğiriyordu ve gözlerinin kenarlarında hafif bir kırmızılık vardı.

"Sen Deniz Tanrısı'ndan nefret ediyorsun," diye fısıldadım.

Gözlerini kapadı. Bilinçsizce ellerini göğsüne götürdü. "Deniz Tanrısı. Kadınların ve Çocukların Tanrıçası. Hepimiz değersiziz. Hepimiz unutulmayı hak ediyoruz."

Biz.

Birden idrak ettim. "Sen bir tanrısın."

Soluklarının birden hırıltılı bir hâl alışı bir cevaptı. Daha evvelden göğsüne bastırdığı parmakları kıyafetlerinin kumaşına batmaya başladı.

"Shin, ne tanrısısın sen?"

İlk başta cevap vermeyeceğini düşündüm ama sonra başını iki yana salladı. "Artık hiçbir şeyin tanrısı değilim." O kadar usulca konuşmuştu ki onu duymakta zorlandım. "Bir şeyin tanrısı olabilmek için önce o şeye inanman gerek."

Lotus Hanesi'ne döndüğümüzde gece çökmüştü. Shin bizi karşılamak için koşuşturan hizmetkârları geri göndererek Kirin'i çağırttı. Birlikte göletin üzerindeki kasra ilerledik. Üst kattaki odada birileri çoktan battaniyeleri yere sermişti. İpek çarşafların üzerine dizüstü çöktüm, sağlam elimi kullanarak destek aldım. Sol elimin parmaklarını kıvırmayı denedim ama keskin bir acıyla yüzümü buruşturdum.

Başımı kaldırdığında Shin'in beni izlediğini gördüm.

"İzin verirsen?.." dedi.

Başımla onayladım.

Yanıma çömelerek elimi aldı ve bandajı ağır ağır açtı. Tamamen sökerken irkildim. Sargının altında açık yara vardı ve yer yer kanıyordu.

Elime bakarken Shin'in alnı kırıştı. "Elini neden ateşin içine soktun? O dileği gerçekleştirmek için çok geç olduğunu biliyordun. Sadece bir kâğıttı."

"Biliyorum ama..." Ona benim bile anlamadığım bir şeyi açıklama çabasıyla duraksadım. "O an hiçbir şey yapmamak canımı elimi ateşe uzatmaktan daha çok yakardı."

Kapı sertçe çalındı.

Kirin başıyla selam vererek içeri girdi. Keskin bakışları Shin'in hâlâ elimi tutan eline kaydı. "Beni mi çağırttın?"

"Mina yaralandı."

"Ah, anlıyorum."

İkisine kaşlarımı çatarak baktım, söylenmeyen sözler havayı ağırlaştırdı. Shin neden bir hekim değil de Kirin'i çağırtmıştı?

Shin elimi bırakırken Kirin elini kıyafetlerinin içine doğru uzatarak küçük, gümüş bir hançer çıkardı. Hızlı bir hareketle kendi avucunda derin bir kesik açtı. Yaradan yıldız ışığı renginde kan sızdı.

Bileğimi kavrayıp kanlı elini benim yanık elime bastırmasından önce çok kısa bir şaşkınlık ânı yaşayabildim.

Gümüş rengi kanı yaralarımın içine sızdı ve çok geçmeden yanıkların şiddetli acısı yerini bir serinleme hissine bıraktı. Bir ya da iki dakika geçtikten sonra elini benimkinin üzerinden çekerek altındaki deriyi ortaya çıkardı; kusursuz ve pürüzsüzdü. "Birkaç gün daha ağrı yapar," dedi Kirin. "Ama sonra geçer."

Elimi mum ışığına doğru çevirdim. Yaraya dair tek kanıt, avucumun kenarındaki kırmızılıktı. "Kirin." Başımı kaldırıp baktım. "Teşekk–"

Az önce durduğu yerdeki boşluğa gözlerimi kırpıştırarak baktım. Çoktan uzaklaşmış, kapıyı ardından kapıyordu.

Shin başıyla battaniyeleri göstererek, "Dinlenmelisin," dedi. "Yorulmuş olmalısın."

Sayıca epey fazla olan mumları söndürmek için odada dolandı. Karşı duvarın orada paravanı kaldırıp taşıdı ve battaniyelerin üzerine dikkatle yerleştirdi.

Aramızda paravanla yan yana uyuyacağımızı idrak ettim. İtiraz edemeyecek kadar bitkindim. Elim hâlâ ağrıyordu ve bu beni dehşete düşürse de yanaklarımdan sıcak yaşlar süzülmeye başlamıştı. Şiltenin kenarına doğru telaşla kaydım, battaniyeleri omzuma çektim.

Paravanın ona ait olan tarafında Shin mumu söndürdü ve o heybetli gölgesi yok oldu.

Shin'in hareketlerini –kıyafetlerini çıkarırkenki o yumuşak hışırtıları, battaniyelerin üzerine yerleşirken verdiği nefesi– dinleyerek arkamı döndüm. Sabah, ruhumun çalınma teşebbüsüyle ilgili lordlarını sorgulamak üzere Kaplan Hanesi'ne gitmişti. Deniz Tanrısı'na gücenmiş olsa da onu korumak için elinden geleni yapıyordu. Kaderin Kırmızı İpi elimden çıkıp battaniyeler üzerinde ilerleyerek paravanın içinden geçerken havada ışıldıyordu.

Karanlık ve sessizlikle çevriliyken günün olayları tekrar zihnimi doldurdu. Yalnızca tanrıçayla yaşadığım korkunç karşılaşma değil, bahçede umudunun son zerresine tutunmuş bir kızın son dileğine tanık olduğum o an da. Tüm o cevaplanmamış dualar unutulmuş ve âtıl bir biçimde yüzüyordu. Kendi dualarım geldi aklıma, her sene kâğıttan gemi festivalinde dilediğim dileklerin yanı sıra bir de kimsenin dinlemediğini düşündüğüm anlarda karanlığa fısıldadıklarım.

Hayır, bu doğru değildi. *Birinin* dinlediğini düşünüyordum. Çünkü çaresizlik anlarında bile tanrıların yukarıdan bizi izlediklerine inanıyordum. Onlar bizi sevdiği için hiçbir zaman yalnız değildik.

Öyle sanıyordum yani. Öyle olduğuna inanıyordum. Pınarın kıyısında titreyen o kızın görüntüsü zihnime kazınmıştı. En büyük acısının ortasında yapayalnız olduğunu düşünmek.

Neredeyse ruhumun tekrar bir kuş olmasını, sonra da buradan uçup gitmesini dileyecektim. Hiç kimse –ne tanrılar ne de ben– şu an duyduğum hisleri duymasın isteyecektim. Kendi seçimimle başka bir dünyada sıkışıp kalmıştım, üstelik sevdiklerimi kurtarmak için hiç umudum yoktu.

Ejderhanın ve uzaklardan bana seslenen, onu kurtarmam için yalvaran bir sesin başı çektiği rüyalarla dolu huzursuz bir uykuya dalana dek saatler geçti.

16

Sabah Shin gitmişti. Kâğıt paravan katlanıp duvara yaslanmıştı. Ağlayarak uyuduğum için yanan gözlerimi ovuşturdum. Elime fazla baskı yapmamaya gayret ederek temkinle doğruldum. Gözüme bir şey takıldı. Pencerenin altındaki alçak rafta küçük bir nesne vardı. Gözlerimi kırpıştırarak ona doğru uzandım.

Kâğıttan gemiydi. Sendeleyerek rafa doğru ilerledim. Geminin kenarları ateşten yanmıştı ama onun dışında bir bütündü.

Ama nasıl?..

Teknenin kenarına gölden koparılmış pembe-beyaz bir çiçek yaslanmıştı. Tomurcuklanmış, yaprakları yıldız rengi merkezini gözler önüne serecek şekilde açılmış bir nilüferdi. Shin, gece ben uyuduktan sonra gemiyi almak için oraya tekrar gitmiş olmalıydı.

Gemiyle çiçeği göğsüme bastırdım. İçimde tuhaf bir his alevlendi. Gözlerim pencereden dışarı doğru uzanan, sabah ışığında soluk kırmızı görünen kurdeleyi takip etti.

Kirin acının büyük bir kısmını dindirmiş olsa da elimin tamamen iyileşmesi iki gün sürdü. O ilk gece Shin odaya geri dönmedi. Nari'den bizim Ay Hanesi'ne gittiğimiz gecenin sabahında bir ulağın geldiğini ve Shin'in yanına Namgi ve Kirin'i de alarak hırsızların

peşine düştüğünü öğrendim. Hırsızların eşkâline uyan –biri ayıyı diğeri sansarı andıran– iki adam şehirden ayrılırken görülmüştü.

Günler uzun olmasına rağmen kendimi meşgul ettim. Tüm seçkin hanelerden nişan hediyeleri geliyordu: çay setleri, seladon vazolar, sedef mücevher kutuları, manzara çizimleri ve şiirlerle süslenmiş duvar parşömenleri ve işlemeli ipek battaniyelerle dolu koca bir sandık. Nişanımızla ilgili gerçek ortaya çıktığında bu eşyalara ne olacağını merak ettim. Lotus Hanesi'ndeki ilk sabahımda tanıştığım hizmetçiler bana eşlik etti, bu kız kardeşler yıllardır Shin'e hizmet ediyorlardı ama genç görünümlerine bakarak bunu asla tahmin edemezdiniz. Evdeki birtakım işler için onlara yardım ettim. Gölden çektiğimiz suyla battaniyeleri yıkadık, ardından kurumaları için güneydeki arazilere astık; rüzgârda kabardıkça devasa bulutları andırıyorlardı.

Araziden ayrılmamı kimse yasaklamamış olsa da Lotus Hanesi'nin sınırları içinde kaldım. Günlerimi palamut toplayıp Shin'in odasına baş aşağı asmak için çiçekler kurutarak, boş odayı renklendirerek geçirdim. Hizmetçilerden daha genç olanıyla birlikte paravanın kâğıdına bir manzara resmi çizmeye bile kalkıştık.

Birkaç kez onlara ayak bağı olmamdan sonra abla olanı dayanamayarak beni dışarı gönderdi. Ana kasırda dolandım, suyun kenarında gezintiye çıktım. Küçük bir sandal bulup onu göle ittim ve içine atladım. Sırtüstü uzanarak gökyüzünü izledim. Berrak bir gündü, yalnızca birkaç balık ve daha ileride kambur balinaya benzeyen bir şey vardı.

İçim geçerek gözlerimi yumdum.

Birden keskin bir ciyaklama duydum ve sandal aniden durdu. "Hey, dikkat et!"

Telaşla dizlerimin üzerine kalkarak kenardan aşağı baktım.

Dai suyun içinde sırtüstü yüzüyordu, Miki'yi de karnının üzerinde dengede tutuyordu. O hâliyle Miki biçiminde bir balık avlamış bir su samurunu andırıyordu.

"Dai!" diye bağırdım. "Ne yapıyorsun? Çık o sudan. Tehlikeli."

"Yüzüyorum," dedi Dai sakince. Sanki bir gölün ortasında, karnının üzerinde küçücük bir çocukla süzülmüyormuş gibi.

Arkamdan bir ses geldi. "Endişelenme, Mina. Dai, Miki'ye bir zarar gelmesine izin vermez."

Döndüğümde, Maske'nin sandalda, tam karşımda oturduğunu gördüm. Büyükanne maskesi al yanaklıydı ve gülümsüyordu. Kupkuruydu.

Şaşkınlıkla ona baktım. "Sen tanrıça mısın?"

"Tayfım. İlk karşılaştığımızda söylemiştim sana."

Açık, berrak göğe baktım. "Tayflar uçabiliyor mu?"

"Bazıları. Ama ben uçamıyorum. Adi tayflardanım ben, unuttun mu?"

"O zaman nasıl?.."

"Hava çok güzel." Maske yüzünü hafifçe kaldırdı. Kırmızı boyalı yanakları güneşin altında daha da büyümüş gibi göründü gözüme. Boynunun uzun, ince çizgisini görebiliyordum.

Sandalın dibinde eski bir olta vardı. Uzanıp onu aldı ve ipini suya bıraktı.

"Kancası yok," dedim. "Yem de yok."

"Bir şey yakalamayı beklemiyorum zaten," dedi beni daha da şaşırtarak.

Öncesinde tekne sürükleniyordu ama şimdi sanki küçük bir esintiye tutulmuş gibi gölün üzerinde kaymaya başlamıştı.

"Pazaryerinde seni bekliyordum," dedi Maske. "Ama evden çıkmadın."

"Kirin elimi kullanmamamı söyledi. Yanıklar..."

"Hımm." Müphem bir sesti. Yüzünde hâlâ memnun bir ifade olsa da o "hımm"a serzenişten bir iz de bulaşmıştı.

"Hizmetçilere temizlik işlerinde yardım ediyordum," dedim biraz da kendimi savunur gibi. "Onlar da senin gibi tayflar. Shin'in odasını biraz canlandırıyorduk. Benim kaldığım odayı yani. Bomboştu, bilirsin. Bahçelerden çiçek falan toplayıp götürüyorum.

Genç hizmetçi birkaç mürekkep şişesi bulunca paravanın kâğıdına manzara çizdik. Dağlar ve birkaç ağaç."

Maske başını yana eğerek, "Elleri yanmış bir kıza göre ellerini epey kullanıyorsun," diye mırıldandı.

Kıpkırmızı oldum. "Evet, şey, bugün çok acımıyor."

Maske hafifçe başını sallayarak onayladı.

Başımı çevirince suda bir hareketlilik gördüm. Miki ile Dai neredeydi? Çok hızlı hareket etmiyorduk ama Dai'nin karnının üzerinde bir çocuk taşıyarak tekneye yetişmesi zordu.

Kenardan eğilip baktığımda Dai'nin oltanın ipine tutunduğunu gördüm. Miki'yle birlikte peşimizden sürükleniyorlardı.

"İlk geldiğinde Deniz Tanrısı'nı kurtarmaya çok kararlıydın."

Omuzlarım çöktü, yüzümü buruşturdum. "Öyleydim. Hâlâ da öyleyim. Sadece... Bu mümkün mü ki diye merak ediyorum."

Yine muğlak bir, "Hımm," sesi çıkardı, ki nedendir bilmem bu bütün ruhumu ona dökme arzusu uyandırdı bende.

"Kadınların ve Çocukların Tanrıçası'nı ziyaret ettik," deyiverdim. "Ona hamile bir genç kadının dileğini götürdüm. Tanrıça kızı gördü, nasıl acı çektiğini gördü ve *umursamadı* bile. Güldü. Kız ağlıyordu, çocuğu ölüyordu ve tanrıça *güldü*. İnsanlar için ne bir parça sevgi besliyor ne de anlayış." Başımı iki yana salladım. "Durum umutsuz. Görevim imkânsız. Sonra farkına vardım ki... belki de ben Deniz Tanrısı'nın gerçek gelini değilimdir. Belki onu kurtaracak olan ben değilimdir."

Maske bir şey demeyince, "Neden her şey benim omuzlarımda?" diye ekledim kısık bir sesle.

"Öyle mi?"

"Efsaneye göre yalnızca Deniz Tanrısı'nın gelinlerinden biri kurtarabilir onu. Kaderim bu değilse ne peki?"

Maske'nin bilgece bir şeyler söylemesini bekledim ama o sadece omuz silkti. "Bana şunu söyle, Mina. Deniz Tanrısı'nın gelini diye bir efsane olmasaydı ne yapacaktın? Vaz mı geçecektin? Ya

birileri sana kaderinin bütün gün oturup mantı yemek olduğunu söyleseydi mesela?"

"Mükemmel bir kader değil mi?" dedi Dai sandalın yanından bir yerlerden.

Maske öne doğru eğildi. "Peki birileri sana kaderinin en yüksek şelaleye tırmanıp aşağı atlamak olduğunu söyleseydi? Ya da dünyada en çok sevdiğin insanı incitmek? Ya da daha da beteri, dünyada *seni* en çok seven insanı incitmek? Kader alengirli bir şeydir. Onun ne olduğunu ya da olmadığını sorgulamak ne sana ne bana ne de tanrılara düşer." Elimi tuttu ve Kaderin Kırmızı İpi'ni göremese bile başparmağı kurdele boyunca gezindi. Yüzünü ağır ağır kaldırarak gölün karşısına baktı. Ben de bakışlarımı onun baktığı yöne çevirdim.

Shin kıyıda beni bekliyordu.

"Kaderin peşine düşme, Mina. Bırak o senin peşine düşsün."

Geri döndüğümde Maske yok olmuştu. Sandalın kenarından suya baktım. Dai ve Miki hiçbir yerde yoktu.

Sandal yavaşça yön değiştirerek kıyıya doğru ilerledi.

Shin sığdaki sazlıkların arasında ilerleyerek sandalı burnundan tuttuğu gibi sudan çıkardı. Sandal kıyıya vardığında dışarı atlayarak elbisemin eteğini elimle vurarak düzelttim.

Döndüğümde Shin'le göz göze geldim. Kaderin Kırmızı İpi aramızdaki boşlukta dalgalanıyordu.

Tanrısal herhangi bir özellik görecek miyim diye onu inceledim. Şimdiye dek karşılaştığım tanrıları düşündüm. Deniz Tanrısı'ndan uzundu. Tilki tanrıçası kadar korkutucu değildi. Üstelik Kadınların ve Çocukların Tanrıçası'ndan çok daha onurlu görünüyordu. Yaptığı her şey ya hanesini ya da şehri korumak içindi. Ruhumu çalması bile.

Uzun boylu, pek o kadar da korkutucu olmayan, ruhsuz ve onurlu bir tanrı. Kaderim nasıl onunkiyle kesişmişti?

"Aradığın şeyi buldun mu?" diye sordum.

"Pek sayılmaz. Şehrin doğusundaki dağların orada hırsızların izini kaybettik." O da dikkatle beni inceledi. "Evden çıkmaya çalışmamışsın."

"Yapmayacağıma söz verdim." Kızın dileğini yerine getirirse Lotus Hanesi'nin sınırlarından ayrılmayacağıma söz vermiştim. Her ne kadar o dilek hiçbir zaman yerine getirilmemiş olsa da o anlaşmanın üzerine düşen kısmını yerine getirmişti.

"Hırsızları bulamadım ama bunu buldum." Ceketinden bir kumaş parçası çıkardı.

Kumaşı elinden aldım, parmaklarımı güçlü bir sıçrayışla pençelerini öne uzatmış bir kaplan nakışı oluşturan kırmızı, altın sarısı ve siyah ipliklerin üzerinde gezdirdim.

Bakışlarımı gözlerine çevirerek kumaşı geri uzattım. "Kaplan Hanesi."

Shin ciddiyetle başını sallayarak onayladı. "Geçen hafta Lord Bom'u ziyaret ettiğimde hırsızları gönderdiğini inkâr etti. Lord Bom yaşarken büyük bir askeri taktik dehasıydı ve ardında bu kadar açık bir iz bırakması ya dikkatsizlik ya da... kasten yapılmış bir şey. Yine de bunu görmezden gelemem."

"Daha önce kimsenin bir gelinin ruhunu çalmaya kalkmadığını söylemiştin. Şimdi neden yaptılar sence?"

"Aklıma gelen tek sebep, artık ona bağlı olmadığını bilmediklerinden Deniz Tanrısı'na senin üzerinden zarar vermek istemeleri. Başarılı olma ihtimallerini riske atamazdım. Sana evde kalma emrini bu yüzden verdim. Bir saldırı olursa korumalarım seni daha iyi koruyabilir."

Öncesinde Deniz Tanrısı ve şimdiyse kendi için önlem aldığını biliyordum ama yine de aklımda dönüp duran düşünceye engel olamıyordum: *Ya beni kimse için değil de sırf benim için korumak istiyorsa?*

Alnında derin çizgiler belirirken, "Elbette," dedi ağır ağır, "ru-

hunu çalmaya geldikleri gece niyetlerinin Kaderin Kırmızı İpi'ni yeniden bağlamak olması da muhtemel..."

"Böylece de beni ve bu sayede Deniz Tanrısı'nı öldüreceklerdi, öyle mi?" Yüzümü buruşturdum. "Böyle bir yardım olmadan devam etmeyi tercih ederim. Ruhum ait olduğu yerde, içimde ve güvende."

Shin arkasını dönünce dikkatsiz sözlerim yüzünden irkildim. Sonuçta o bir ruhu olmadığını söylemişti.

Ama tekrar bana baktığında yüzünde acılı değil düşünceli bir ifade vardı. "Biraz yürüyelim mi?"

Köprünün etrafından dolanarak gölün uzak ucuna, evle ilgili pek çok işin görüldüğü yere gittik. Hizmetçiler pirinç ve sebze sepetlerini rıhtıma bağlı teknelerden indiriyordu. Gölde Maske'yle Dai'yi aradım ama hiçbir yerde göremedim.

Shin'le sessizlik içinde yürüsek de samimi bir sessizlikti bu. Bir haftadır hiç olmadığım kadar kendim gibi hissettim kendimi. Hem Maske'yle konuşmam yüzünden hem de Shin burada olduğu için. Kaderin Kırmızı İpi göz ucuyla gördüğüm dostane bir ışıltı olsa da bir yandan da onun yokluğunun hatırlatıcısıydı. Ondaki bir şeyler beni daha cesur kılıyordu, sanki onun olduğuma inandığı kişi olabilirmişim gibi.

Başımı kaldırıp da Shin'in de ona baktığını görene kadar Kaderin Kırmızı İpi'ne gözlerimi diktiğimin farkında değildim. Daha sonra Shin bakışlarını kaçırdı.

"Dağdayken Kirin'i hayal kırıklığına uğrattım. Hırsızları tuzağa düşürmemiz gerekiyordu ama dikkatim dağıldı. Kaderin Kırmızı İpi ara sıra dalgalandığında ya da ışıldadığında kendi kendime, *Acaba şimdi ne yapıyor? Muhtemelen çeşit çeşit yaramazlıklar,* diye düşünüp durdum."

Hafif bir tebessümle başını iki yana salladı. "Geri dönüp de senin evden dışarı bile adım atmadığını öğrenince şaşırdım."

İlk içgüdüm sözlerini ve o keskin utanç hissini inkâr etmekti ama kendimi de şaşırtarak doğruyu söyledim. "Kadınların ve Ço-

cukların Tanrıçası'yla karşılaşmamızdan sonra cesaretim kırıldı. İnancım ağır yara aldı. Bir tanrıçanın büyük bir sevgiyle edilmiş bir duayı umursamayışını kabul etmek benim için zordu."

O korkunç hissin bir yankısını duydum yine ve elimi boynuma götürdüm. Başımı kaldırıp baktığımda Shin'in beni izlediğini gördüm ve kendimi birden fazlasıyla kırılgan hissettim.

Elimi indirdim. "Neyse, döndüğüne sevindim," dedim sesime bir parça şakacı bir tını katarak. "En azından sen buralardayken kalbimin kararmaktan başka yapacağı şeyler de oluyor." Shin kaskatı kesildi. Sözlerimin nasıl bir etki yaratabileceğini sonradan fark ettim. "Yani melankolik düşüncelere kapılacak vaktim olmuyor demek istedim. Sana üstün gelmeye çalışmakla çok meşgul oluyorum. Sen öfkeden kudururken cesur olmak daha kolay."

Kaşlarından birini kaldırdı. "Yarı yolda iltifatından vazgeçip onu hakarete çevirmeyi de ancak sen becerebilirdin."

Rıhtımlara adım attık ve bir teknenin bir direğe bağlı durduğu en uç kısma varana dek kalm döşemelerin üzerinde ilerledik. Teknenin bizi Tilki Hanesi'ne götüren tekne olduğunu fark ettim. Shin ipini çözmek için eğilince göğsümde tuhaf bir sızı hissettim. "Nereye gidiyorsun? Daha yeni döndün."

Belki de önceden kalma kötü hisler yüzündendi ama gitmesini istemedim. Bunu fark edince de kafam karıştı ve sinirlendim. Yanaklarıma sıcak bastı. Shin'in o sırada tekneyle uğraşmasından memnuniyet duydum.

"Ay Hanesi'nin dışına," dedi Shin, tekne altında usulca sallanırken. "Deniz Tanrısı'ndan nefret ettiğimi söyledin. Ama aslında etmiyorum. Ona kırgınım, evet. Her gün ona acıyor, ondan şüphe ediyorum. Ama nefret etmiyorum. Lanetli olduğuna inanıyor muyum bilmiyorum, belki de o laneti kendi kendine musallat etmiştir. Ama belki de kendi hislerim olayları açıkça görmeme engel olmuştur."

Arkasını dönerek elini bana uzattı. "Lotus Hanesi yıllar boyunca onu bir insan geline bağlayarak ölümlü kılan bağı kesmiş, böyle-

ce Deniz Tanrısı'nı korumuş ve yaranın kanamasını bir süreliğine önlemiştir. Ama düzgünce tedavi edilmeyen her yaranın yeniden açılmaktan başka kaderi yoktur. İyileştirilmesi gerek."

Elini tutarak tekneye bindim, oturaklardan birine yerleştim. O da karşıma oturarak küreklere uzandı.

"Ama Deniz Tanrısı ne taht odasındaydı ne de bahçede," dedim.

"Oralarda bir yerde olmalı. Gerekirse her gün gideriz."

Umut baş döndürücü bir histi. İçimde kanatlarını açan bir saksağan gibi kabarışını hissettim. Shin'le birlikte olduğum o an, Kaderin Kırmızı İpi aramızda bir alev gibi parlarken, her şey mümkünmüş gibi geldi.

17

Tekneyle sarayın dışındaki kanala açıldık ve tablodaki kapıdan geçerek Deniz Tanrısı'nın bahçesine girdik.

Bahçe terk edilmiş hâliyle bile güzeldi. Çakıllı patikaya çiçeklerin yaprakları saçılmıştı ve eteğimin kabarık kıvrımlarına yapışıyorlardı. Hafifçe yağmur çiseliyordu, doğuda bir yerlerde fırtına toplanıyor olabilir mi diye merak etmeme sebep oldu.

Gölette hafif bir rüzgâr kâğıttan gemileri uzak kıyıya sürüklüyor, yakındaki suları bariz şekilde çıplak bırakıyordu. Shin kasrı incelerken ben de göletin kıyısında gezinerek bir taş almak için eğildim.

Dedem bahçemizdeki göletin yüzeyinde taş sektirirdi. Küçüklüğümüzde Joon'la birlikte taşların gözden kaybolmadan önce suda kaç kez sektiğini sayardık.

Elimin açısını ayarlayarak taş suya fırlattım. Taş batarken suda güçlü bir sıçrama sesi duyuldu. Omzumun üzerinden bakınca Shin'in kasrın yan tarafından geldiğini gördüm. Etkilenmemiş görünüyordu.

Başka bir taş almak için eğilirken parmaklarım pürüzlü bir şeye değdi. Bu, diğerlerinden farklıydı, üzerine bir nilüfer çiçeği çizimi işlenmişti. Hatları o kadar düzgündü ki oyması doğalmış gibi görünüyordu. Birileri bıçağı titizlikle tutup sekiz oval yaprak ve yıldız rengi bir merkez yontmuş olmalıydı. Bana Shin'in kâğıttan

geminin yanına bıraktığı, hâlâ sığ kâsesinde yüzmekte olan nilüferi hatırlattı. Taşı cebime attım.

Gözümün ucuyla Shin'in kasrın uzak ucundaki bir ağacın yanında dikilerek dikkatle etrafı gözlediğini gördüm. Ne kadar ararsak arayalım tanrıyı bulamayacağımız, yapabileceğimiz en iyi şeyin beklemek olacağı konusunda anlaşmıştık.

Sonraki yarım saat boyunca ben kıyı boyunca taşları fırlatmaya devam ettim. Bulutlar göğü doldurduğunda vazgeçip göletin yanına külçe gibi çöktüm. Dedem hep en huzurlu hissettiği anların bahçemizdeki göletin yanına oturup ördeklerin telaşsızca yüzmelerini izlediği anlar olduğunu söylerdi. Ama bu gölette ördek falan yoktu. Sadece kâğıttan gemiler vardı. Tıpkı ele avuca sığmaz golyan balığı sürüleri gibi kuzey kıyıda toplanmışlardı.

Gemilerden biri yığının içinden sıyrılarak göletin ortasına doğru süzüldü.

Yaklaştıkça onun diğer gemilere benzemediğini fark ettim, eşit olmayan katları kısmen suya batmıştı. Geminin ortasından kaba saba kırmızı bir ip geçiyordu. Sanki gemi ikiye bölünmüş de sonra tekrar dikilmiş gibi.

Birden ürperdim. Bu gemiyi biliyordum.

Kâğıdını bulan, onu dudaklarına götürerek serin kâğıda duasını fısıldayan bendim. Titreyen ellerimle onu katlayan bendim.

Bu *benim* gemimdi, benim dileğimi taşıyordu. Daha önceki festivallerde dilediğim o çocuksu dilekleri değil, diğerini. Nehre hiç bırakmadığımı.

İleri atılıp göletin içine daldım.

Shin arkamdan, "Mina!" diye bağırdı.

Kulak asmadım, gemiye ulaşmaya kararlıydım. Yakalamak için uzandım. Ayağım ters dönmüş bir ağaç köküne takıldı. Sendeleyerek suya düştüm.

Hemen sonra su püskürterek geri çıkıp etrafa bakındığımda bomboş bir gölet buldum.

Gemi gitmişti. Hayal mi görmüştüm? Suçluluk hissim bir duanın hatırasını mı su yüzüne çıkarmıştı?

Kıyıya doğru güçbela ilerlerken sırılsıklamdım. Benim bile ihtiyatsızlığını kabul edeceğim bir şey yaptığım için büyük ihtimalle öfkelenmiş olan Shin'den fırça yemeye kendimi hazırladım. Ama başımı kaldırıp baktığımda neredeyse tekrar suya düşecektim.

Önümdeki çimlerin üzerinde ejderha ve onun da yanında Deniz Tanrısı uzanıyordu.

Ejderha bedenini korumacı bir tavırla uyuyan tanrının etrafına sarmış, o devasa boynuzlu başını çocuğunkinin yanına koymuştu. Koca bıyıkları Deniz Tanrısı'nın yumuşak saçlarına karışmıştı ve oflayarak her nefes verdiğinde oğlanın saçları ılık bir esintiye kapılmış gibi dalgalanıyordu.

Ejderhanın gözleri açıktı, zekâ fışkıran parlak koyu mavi gözleri beni izliyordu. Sudan temkinli bir adımla çıkarken ejderhanın yapacağı ani hareketlere karşı hazır bekledim ama o dev bir kedi gibi yattığı yerde hâlinden memnun görünüyordu. Ejderhanın beni bütün hâlde yutmaya karar vereceği ânı bekleyerek yavaşça yaklaştım.

Tereddüdüm biraz uzun sürmüş olacak ki ejderhanın boğazından bir hırıltı yükselmeye başladı. Ayağımın altındaki taşlar titredi. Ejderhanın gözleri sabırsızca benimle Deniz Tanrısı arasında gidip geldi. Talepkârdı. Sanki beni Deniz Tanrısı'na *doğru* itiyor gibiydi. O son birkaç adımı da attım ve ejderhaya hızlıca bir bakış attıktan sonra elimi çocuk tanrının elinin üzerine koydum. Daha önce olduğu gibi yine kör edici bir ışığa çekildim.

İlk fark ettiğim şey hâlâ bahçede olduğumdu ama şimdi bahçe Tayflar Âlemi'nde ilk uyandığım zamanki gibi sisler içindeydi.

İkincisi...

"Shin!" Göletin kenarında yüzüstü, hareketsiz yatıyordu. İleri doğru sendeledim, hemen yanında dizlerimin üzerine çöktüm. Onu

çevirerek parmaklarımı dudaklarında gezdirdim. Nefesinin sıcaklığını hissedince içime bir rahatlama hissi doldu. Oysa bir an beklesem, sisin içinde parlayan Kaderin Kırmızı İpi'ni görecek ve onun zarar görmediğini anlayacaktım. İpe dokunulmadığı sürece ikimiz de güvende olacaktık ve yaşamlarımız birbirine bağlı olacaktı.

Bedenini yerden kaldırarak kucağıma yatırdım.

"O iyi, biliyorsun. Sadece uyuyor."

Başımı kaldırıp baktım. Karşımda Deniz Tanrısı duruyordu. Kıyafetlerinin o gösterişli katları çamurlu kıyıdaki suyu emip sırılsıklam olmuştu. Bunun farkında değilmiş gibiydi. Onun arkasında sis incelmişti ve orada ejderhanın gölgesini seçebiliyordum.

Deniz Tanrısı'nın bakışları Shin'den bana çevrildi. "Ruhum bana senin benim gelinim olduğunu söylüyor."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım.

"Uygunsun." Başını yana eğdi, koyu renk saçları uzun kirpikli gözlerinin üzerine düştü. "Görünüşünü sevdim. Saçların ağaçların ılık gövdelerine benziyor ve gözlerin de gece denizi gibi. İçlerinde ayı görebiliyorum. İki ay. İki gece denizi."

Ne diyeceğimi bilemeyerek güçlükle yutkundum. İlk kez konuşuyorduk. "Çok romantiksin, Deniz Tanrısı."

"Pek sayılmaz," dedi. Bana arkasını dönerek göletin kıyısına doğru yürüdü. İnce parmaklarından birini gölete daldırınca suyun yüzeyine halkacıklar yayıldı. "Sadece yalnızım."

Nereden başlayacağımı bilemiyordum. Tıpkı taht odasında olduğu gibi, kâbuslara tutulmuş ve acılarla sarmalanmış bu oğlan çocuğu için yoğun bir koruma arzusu duydum içimde. Ondan bir şeyler istemeye başlamak doğru gelmedi. Halkımı korumasını. Fırtınaları dindirmesini. Uyanıp bir zamanlar olduğu gibi bütün ve mutlu olmasını.

Shin kucağımda inledi ama gözleri hâlâ kapalıydı. Usulca, alnına yapışmış saçlarını kenara çektim.

"Mücadele ediyor," dedi Deniz Tanrısı. "Uyanmak istiyor."

Çocuk tanrıya bakarken bir yandan bu anda onunla kalmak, öbür yandan da Shin'e yardım etmek istiyordum. Her nasılsa şu anda bile zamanın hızla tükendiğini, çok geçmeden çocukla ejderhanın yok olacağını ve benim rüyadan uyandırılacağımı biliyordum.

"Ona bir hikâye anlatabilirsin," dedi çocuk tanrı.

Kalbim dinginleşti. Bir hikâye mi? Bir tanrıyı yüz yıllık uykusundan uyanmaya ikna etmek imkânsız gibi görünüyor olabilirdi ama bir hikâye anlatabilirdim. Abilerime ve köydeki çocuklara yüzlerce hikâye anlatmıştım. Deniz Tanrısı ve Shin için bir hikâye. İyi de hangisini seçecektim?

Shin kucağımda kıpırdandı. Gözlerim ondan Deniz Tanrısı'na kaydı, ardından tekrar Shin'e döndü.

Deniz Tanrısı'nı ona zarar vermek isteyen kişilerden korumaya çalışan ve bunu, onu terk ettiği için tanrıya gücenmiş olduğu hâlde yapan Shin'e. Ve hikâye, sanki başından beri orada bekliyormuş gibi kendiliğinden geldi.

Derin bir nefes alarak başladım. "Bir zamanlar iki kardeş yaşarmış. Küçük olanı fakirmiş ve bir kulübede yatıp kalkıyormuş. Ama iyi kalpli, güzel bir adammış. Abisiyse kocaman bir evde yaşıyormuş ve zenginmiş ama zalimmiş, açgözlüymüş.

"Bir sabah küçük kardeş ormanda acılı bir sesin yankılandığını duymuş. Sesi takip edince yuvasından düşmüş yavru bir kırlangıç bulmuş. Kanadı kırılan kuş acıyla haykırıyormuş. Kırlangıcı alıp evine götüren küçük kardeş hayvanın eklemlerine ilaç sürmüş ve kanadını sabit tutmak için çubuklarla iplerden küçük bir düzenek yapmış. Sonra kırlangıcı tekrar yuvasına bırakmış ve kış geldiğinde küçük kuş güneye uçmuş.

"Bahar geldiğinde kırlangıç geri dönmüş ve küçük kardeşin bahçesine bir tohum bırakmış, o tohumdan beş büyük sukabağı çıkmış. Küçük kardeş ilk sukabağını açtığında dağ gibi pirinç dökülmüş içinden, ömrü boyunca yese bitiremeyeceği kadar çok pirinç. İkinci sukabağında altın ve mücevherler varmış. Üçüncüsünde bir su tanrıçası varmış ve son iki sukabağını o açmış. Birin-

den küçük marangozlar ve diğerinden de keresteler çıkmış. Küçük kardeşe bir gün içinde görkemli bir konak inşa etmişler.

"Abi, küçük kardeşinin başına konan talih kuşunu duyunca konağa gelmiş ve bu kadar kısa zamanda nasıl böyle zengin olabildiğini sormuş. Küçük kardeş de ona kırlangıcı anlatmış.

"Kendini çok zeki zanneden abi bir yuva yapmış ve bir kırlangıç gelip de yumurtlayana kadar beklemiş. Daha sonra yavru kırlangıçlardan birini yuvasından iterek kanadının kırılmasına neden olmuş. Kardeşi gibi o da kanada merhem sürmüş ve bir düzenek yapmış. Kış gelip de kırlangıç güneye uçunca hevesle onun dönüşünü beklemiş. Tam da tahmin ettiği gibi kırlangıç baharla birlikte geri dönmüş ve abinin bahçesine bir tohum bırakmış. Önceki gibi yine beş sukabağı çıkmış tohumdan.

"Abi neşeyle ilk sukabağını açmış açmasına ama içinden bir iblis ordusu fırlamış dışarı. Adamı sopalarla dövmüş, açgözlülüğü ve zalimliği için bir güzel haşlamışlar. Abi yine de onu bekleyen hazineler olabileceğine inanarak ikinci sukabağını da açmış lakin onun içi de alacaklılarıyla doluymuş, bütün parasını almışlar. Üçüncü sukabağından kirli bir su çıkmış ve hem adamın evini hem de diğer iki sukabağını önüne katıp götürmüş. Adamın hiçbir şeyi kalmamış.

"Korkunç hatasını anlayan abi, kardeşine koşup yardım dilemiş. Abi, daha önce kardeşine hiç iyi ya da nazik davranmamış. Hatta büsbütün acımasız ve kindarmış. Ama şartlar tam tersi olsa kendisi kardeşini geri çevireceği için kapı dışarı edilmeyi bekleyerek kardeşinin evine vardığında, küçük kardeş abisini evine davet ederek, 'Biz kardeşiz, benim olan ne varsa senindir,' demiş. Zenginliğini kardeşiyle paylaşmış ve abi, kardeşinin sevgisinin enginliğini idrak ederek ömründe ilk kez pişmanlık ve utançla tanışmış. Mütevazı, iyi bir adam olmuş ve iki kardeş birlikte mutluluk içinde, aileleri ve sevdikleriyle bir arada yaşayıp gitmişler."

Ben konuşurken Deniz Tanrısı göletin yanından ayrılmadı.

Sesi alçaktı. "Anlamı ne bu hikâyenin?"

Sırtına, omuzlarındaki hafif titremeye baktım. "Bir anlamı yok, sadece belki bir... his."

"Neymiş peki o?"

"Bağışlayıcılıktan öte bir yer yok. Seni seven birinden öte..."

En azından bu hikâyeyi ne zaman dinlesem aklımda beliren düşünce buydu. Birimizden birimiz hata yapsak bile abimin beni bağışlayacağına ve benim de onu bağışlayacağıma inanmak isterdim.

"Bağışlayıcılık," dedi Deniz Tanrısı. "Ben yaptığım şey için asla bağışlanmayacağım."

Elini sudan çekerek parmaklarını alnına götürdü. Su damlaları yüzünden süzülerek kapalı gözlerinin üzerinde ve altında gözyaşları gibi aktı. "Başım ağrıyor. Yalnız bırak beni."

"Bir dakika," dedim. "Bilmen gereken bir şey var. Halkım..."

Ejderha sisin içinden başını kaldırarak yüzüme doğru serin bir nefes üfledi.

Bilinçsiz hâlde yere yığıldım ve bomboş bahçede uyandığımda yanımda Shin vardı.

"Mina." Shin doğrulmak için mücadele ediyor, uykunun son kalıntılarıyla savaşıyordu. Sesi endişeliydi. "İyi misin?"

"Ben... Ben iyiyim," dedim varlığıyla irkilerek. Uyurken o kadar kırılgandı ki ona karşı korumacı bir hisle dolmuştum. Ama şimdi tuhaf bir şekilde korunmasız hisseden bendim.

Kâğıttan gemiyi almak için geri gittiğini fark ettiğim sabahki gibi tuhaf bir his çöreklendi içime, sanki kalbim dolup kabarmış gibi. O gün ya da belki bir gece önce, dileği tanrıçaya götürdüğümüzde aramızda bir şeyler değişmişti. Yine de henüz o hisse bir ad koymaya hazır değildim.

Arkamı döndüm. "Deniz Tanrısı az önce buradaydı, Shin. Onun rüyasındaydım."

Shin bir şey demedi ama alnında derin çizgiler belirdi.

"Ne anlama geliyor bu?" diye sordum.

"Bilmiyorum," dedi. Sonra tereddütle, "Deniz Tanrısı daha önce hiçbir geline kendini göstermedi," diye ekledi.

Etrafımızdaki sis tamamen dağılmıştı.

"Hadi geri dönelim, Mina. Burada yeterince oyalandık."

Elime uzandı ve avucumu onun avucuna öylece bırakıvermek, onun sarsılmaz gücünde huzur bulmak çok doğal geldi. Biz böyle el ele tutuşurken Kaderin Kırmızı İpi tamamen kayboldu. Fani dünyada, kaderin gözlerden gizlendiği bir âlemde nasıl görünecekse öyle görünüyordu.

18

Lotus Hanesi'ne döndüğümüzde Kirin ve Namgi bizi rıhtımda bekliyordu. "Sen yokken bir haber geldi sana," dedi Kirin bir kâğıt rulosu uzatarak. "Turna Hanesi'nden."

Shin ipini çözerek ruloyu açtığında zarif, akıcı bir kaligrafiyle yazılmış kısa bir mesaj çıktı ortaya. "Lord Yu, Lord Bom'un ihanetiyle ilgili haberleri olduğunu iddia ediyor," diye bilgilendirdi bizi. "Hemen gel diyor."

Namgi'ye döndüm. "Tayflar Âlemi'ndeki ilk gecemde Turna Hanesi'nin âlimlerin yuvası olduğunu söylemiştin."

"Doğru." Namgi başıyla onayladı. "Turna Hanesi yaşamış en büyük âlimlerin yuvasıdır."

"O zaman..." Bu kez Shin'e döndüm. "Ben de seninle gelebilir miyim? Bir âlimle ya da bizzat Lord Yu ile Deniz Tanrısı hakkında konuşmak istiyorum."

Shin tereddütlü gibiydi ama Namgi araya girerek, "Yanında Kirin, sen ve ben varken Mina güvende olacaktır," dedi.

Shin gönülsüzce başıyla onayladı, ben de hâlâ hafiften yosun kokan kıyafetlerimi değiştirip daha şık bir şeyler giymek için alelacele kasra gittim. Açık mavi bir ceketle pembe bir etek seçtim. Büyük büyük büyükannemin bıçağını boynumdan çıkarmadım ve nilüfer oymalı taşı da belime bağlı ipek keseye koydum.

Shin, Namgi ve Kirin'le birlikte sarayın kuzeydoğusunda ka-

lan Turna Hanesi'ne doğru yola koyulduk. Batan güneş binaların üzerine puslu bir altın sarısı ışıltı saçıyordu. Uzun direkler taşıyan tayflar binalara girip çıkıyor, fenerlerin mumlarını yakıyordu.

Shin'le Kirin derhal derin bir tartışmaya daldı, muhtemelen Kaplan Hanesi lordunun planlarını ortaya çıkarmak üzerineydi.

Havada sanki yakınlarda büyük bir şelale varmış gibi titreşimli bir ses vardı.

Namgi yanımda ilerlerken, "Deniz Tanrısı neye benziyor?" diye sordu.

Gölete bakarken tanrının yüzünde beliren ifadeyi düşündüm. "Sandığım gibi değildi hiç. O... melankolikti, sanki bir şeyler kaybetmiş ve o kaybettiği şeyin ne olduğunu unutmuş gibi."

Namgi bir taşı tekmeledi. "Peki ejderha da yanında mıydı? O ejderhayı tekrar görmek için her şeyimi veririm."

Sesindeki arzu elle tutulabilirdi sanki. Fenerlerin gölgesinde profili sert hatlardan ibaretti. Daha önce söylediklerini hatırladım. Kendi türünün, Imugilerin günün birinde ejderha olabilmek umuduysa sayısız savaşta mücadele verdiğine dair anlattıklarını.

"Bir Imugi'yle bir ejderhanın farkı ne?" diye sordum.

"Sadece birkaç farkları var ama bunlar büyük farklar. Imugiler tuz ve ateşin yaratıklarıdır, ejderhalarsa rüzgârın ve suyun. Imugilerin büyüsü kayan bir yıldız gibi parlak ve hızlıdır; bir ejderhanın gücüyse nehre benzer, ağır ve istikrarlıdır ama sınırsızdır. Ejderha incisinin her dileği yerine getirebileceği söylenir. Bir de ejderhalar Imugilerin üç katıdır ve evrensel olarak müşfik ve iyiliksever yaratıklardır. Imugiler öyle değil. Onlar kötü."

"Ama Namgi," dedim ağır ağır, "*sen de* Imugi'sin."

Namgi kıkırdadı. "Evet, öyleyim!" Yaklaşan bir sazan sürüsü panikle kaçıştı.

Önümüzdeki Kirin, Namgi'nin kahkahasını duyunca omzunun üzerinden bakıp gümüş rengi gözlerini ona çevirdi.

"Belki de en büyük fark," dedi Namgi, "ejderhalar yalnız yaratıklarken Imugilerin yalnızca gruplar hâlinde var olabilmesi. Tıp-

kı kurtlar gibi, kardeşlerimizin yanında yaşar ve ölürüz, nadiren yalnız kalırız. Tanıdığım tek asi benim. Çoğu Imugi sürüden ayrı yaşayamaz."

Namgi yüzümdeki ifadeyi fark etmiş olacak ki uzanıp hafifçe omzuma vurdu. "Endişelenme, Mina. Benim de Shin ve Kirin'im var. İhtiyacım olan tek kardeş onlar."

Son sözlerini duydu mu diye Kirin'e baktım ama çoktan önüne dönmüştü.

Turna Hanesi'ne vardık; birkaç katlı siyah beyaz bir kaleydi ve turna kanadı biçiminde kıvrımlı çatıları vardı. Benzer renklerde giyinmiş bir hizmetçi bizi koyu meşe rengi zemini güzelce zımparalanmış zarif bir odaya götürdü. Uzun bir masanın iki tarafında da düzgün yığınlar hâlinde istiflenmiş parşömen ruloları ve ciltlenmiş dikişli kitaplar bulunan raflar vardı.

Bir kütüphane. Burada yüzlerce, binlerce hikâye olmalıydı. Tarihler, efsaneler, şiirler ve şarkılar. Tayfların ve tanrıların anıları puslu olabilirdi ama kitaplarınki öyle değildi. Hikâyeler ölümsüzdü. Belki de bu parşömenlerdeki hikâyelerden biri Deniz Tanrısı'nın hikâyesiydi, yüz yıl önce onun sonsuz uykuya boyun eğmesine sebep olan şeyi anlatıyordu.

Deniz Tanrısı hiçbir zaman bağışlanmayacağını söylemişti bahçede. Peki ama ne için bağışlanması gerekiyordu? Halkını terk ettiği için suçlu hissediyorsa neden bize geri dönmüyordu?

Tüm bu kitapları görmenin heyecanı, Deniz Tanrısı'nın geçmişi için her birini karıştırma ihtimalinin ağırlığıyla azalmıştı. Bir yılım olsa bile imkânsızdı bulmam.

Turna Hanesi'nin lordunu gelişimiz konusunda bilgilendirmek için kütüphaneden çıkmış olan hizmetçi geri döndü. "Lordum sizi şimdi kabul edecek."

Kirin öne çıktı ama Shin başını iki yana salladı.

"Mina'yla kal," diye emretti. "Lord'la görüşmemde bana Namgi eşlik edecek."

Kirin'in dudakları biraz inceldi ama başını eğmekle yetindi.

Shin bana döndü, bakışları yumuşadı. "Turna Lordu'yla görüşmemiz bittiğinde seni çağırtacağım ve onunla konuşacağız. Birlikte."

"Teşekkürler, lordum," dedim, ardından öylesi uygun gibi geldiğinden eğilerek selam verdim.

Shin ve Namgi, hizmetçinin peşinden çıktılar. Ben de ayağa kalkarak en yakındaki rafa gidip parmaklarımı parşömen tomarları üzerinde gezdirdim. Bazı yerlerde yumuşak, bazı yerlerde sertlerdi.

Kirin'in bana göz kulak olmak için arkada bırakılmaktan pek hoşlanmadığı açıktı, tek kelime bile etmiyordu. Ben de çok hevesli değildim doğrusu. Hep sıcak ve konuşkan olan Namgi'nin aksine Kirin gözlerindeki gümüş kadar soğuktu.

Ama kanı sıcaktı. Elinden nasıl sızdığını, acı tamamen geçene dek yaramın üzerinde nasıl biriktiğini hatırladım.

"Elimi iyileştirdiğin için sana doğru düzgün teşekkür etme fırsatım olmadı," dedim, vücudumu onu görecek şekilde döndürerek. "Teşekkür ederim. Gerçekten çok kıymetliydi."

"Senin için yapmadım."

İç geçirdim, ailemdeki kadınların çoğu kadından daha az alıngan olmalarına şükrettim. Ne olursa olsun, Kirin'in sözleri tanrıçanın ateşinin yanığından daha az can yakıyordu.

"Sen bir tanrı mısın?" diye sordum kanındaki büyüyü düşünerek. "Ya da efsanevi bir yaratık falan?"

"Tanrı değilim."

Demek ki efsanevi bir yaratıktı. Ama deniz yılanı değildi. İlk geldiğim gece, tanrıçanın hizmetkârları belirdiğinde Namgi'nin kardeşleri Kirin'e Gümüş Olan demiş, Imugilerin onun türünü tamamen öldürdüğünü söylemişlerdi.

O konuyu açmayacak kadar kendimi koruma güdüm vardı.

"Namgi'nin şu diğer deniz yılanlarıyla aynı türden olduğunu düşünmek garip, onlar acayip zalim ve korkunç görünüyorlar. Namgi bana hep arkadaşça yaklaştı." Duraksadım, sonra sırıtarak, "Belki biraz da hınzırca," diye ekledim.

Kirin başını iki yana salladı. "Bir Imugi'ye asla güvenme."

Gözlerimi ona diktim. "Ben Namgi'ye güveniyorum."

"O zaman aptalın tekisin."

Kaşlarımı çattım, daha yarım saat önce Kirin'le ilgili sevgi dolu sözler sarf etmiş olan Namgi adına yaralanmıştım. "Namgi'ye sana güvendiğimden çok güveniyorum," diye karşılık verdim. "Gayet içten ve samimi biri o. Bana Shin'le nasıl tanıştığını ve ona neden hizmet ettiğini anlattı. Ama sen bana kendine dair hiçbir şey söylemedin."

Acaba fevri sözlerimle fazla mı ileri gittim diye tereddüde düştüm. Kirin gerçekten de bozulmuş gibiydi. Onda gördüğüm ilk gerçek duygu emaresiydi bu.

"Sevilesi biri olmadığımdan sadakatsiz olduğumu düşünüyorsun," dedi buz gibi bir sesle. "Ama ben Shin'e Namgi'den çok daha uzun süredir hizmet ediyorum. Hayatımda onun yanında durmadığım tek bir an bile hatırlamıyorum. O benim liderim ama ondan da öte arkadaşım. Hayatımı bile emanet ederim ona."

Kirin duraksadı, ardından bakışları hafif dehşete düşmüş bir ifadeyle bana döndü. "Gerçekten de beni bıktırıp saçma sapan iddialarına karşı kendimi savunacak duruma düşürdüğüne inanamıyorum."

Öne doğru eğilerek kocaman sırıttım. "Biraz da olsa insan olduğunu bilmek seninle konuşmayı kolaylaştırıyor."

Dudaklarındaki o gönülsüz tebessüm silindiğinde yanlış bir şey söylediğimi anladım.

"Ben insan *değilim*," dedi buz gibi bir sesle.

Sonraki yarım saat boyunca ikimiz de tek kelime etmedik. Ben ilk anda düşündüğümden daha da derinlere uzanan raf sıraları arasında biraz daha dolandım. Sınıflandırma yöntemi açık olsa bile tüm parşömenleri ve kitapları taramak gerçekten imkânsız olurdu. Yürürken, odanın Turna Hanesi'ne dışarıdan bakıldığında mümkün görünenden çok daha geniş olduğunu fark ettim. Tanrıçanın oturduğu odanın binanın dışarıdan görünüşünün aksine küçücük kaldığı Ay Hanesi'yle hem benzerdi hem de zıt.

Kütüphaneyi keşfetmeye devam ettim, karşıma çıkan tüm köşelerden dönerek sonunda özellikle uzun görünen bir kitap rafının ucundaki bir kapıya ulaştım. Şaşırdım çünkü kütüphanenin tek bir odadan oluştuğunu düşünmüştüm. Kapı hafif aralıktı. Şöyle bir bakınca aşağı inen basamaklar gördüm.

Geri dönmem gerektiğini biliyordum. Shin geri döner de beni ortalarda göremezse pek sevinmezdi. Yine de burası Turna Hanesi'ydi, âlimlerin yuvasıydı. Böyle bir yerden ne zarar gelebilirdi ki?

Kapıdan içeri girerek hafif adımlarla basamakları indim ve kısık mumlu fenerlerin loş ışığıyla aydınlanan dar bir koridora adımımı attım. Koridorun iki yanında okumaya, yazmaya ve âlimlerin diğer faaliyetlerine ayrılmış, her tarafında parşömen tomarları, mürekkep ve fırçalar bulunan odalar vardı.

Koridorun sonunda diğerlerinden daha geniş özel bir çalışma odası vardı. Duvarlarda doğa resimlerinin yanı sıra şiirler asılıydı. Odanın arka kısmına, kâğıttan bir paravanın önüne tek bir yazı masası konmuştu.

Paravan güzeldi, Shin'in odasındakinden dört kat daha uzun ve iki kat daha yüksekti. Panellerin her birinde bir turnanın yaşamından sahneler vardı. Yumurtadan yeni çıkmış hâlinden son panelde turnayı uçarken gösteren, taçlı kafasındaki canlı kırmızı dışında renksiz olan bir sahneye.

"Bağışlayın. Ziyaretçi beklemiyordum, yoksa biraz derleyip toparlardım etrafı."

Döndüğümde kapıda uzun boylu, yaşlıca bir âlimle karşılaştım.

Lotus Hanesi'ndeki ilk gecemden tanıdığım adamı, "Lord Yu," diyerek selamladım. İyice eğilerek selam verdim. "İzinsiz girişimi bağışlayın. Yukarıdaki odada beklerken basamakları gördüm..."

"Gücenmiş gibi mi görünüyorum?" dedi Lord Yu. "Gelin, oturun lütfen." Başıyla paravanın önündeki küçük masayı gösterdi. Yan taraftaki bir dolaba giderek içinde bir şişe ve iki porselen fincan bulunan bir tepsi çıkardı. "Şarap ruhunun tadını sever misiniz?"

"Hiç deneme fırsatım olmadı," dedim karşısına otururken.

Şişeyi kaldırıp fincana altın rengi sıvıdan biraz döktü. Fincanı iki elimle tutarak abilerimden gördüğüm gibi tamamını içmek için yüzümü çevirdim. Alkol ağzımda acı bir tat bıraktı.

"Şimdi," dedi Turna Lordu, "aklınızdaki soruları söyleyin bana."

Şaşırdığımı belli etmiş olacağım ki, "Vatanı tehlikede olan bir genç kız olarak, Deniz Tanrısı'nın bir gizemi çözmeye çalışan gelini olarak cevabını aradığınız sorular olmalı."

"O hâlde sorumu da ben sormadan tahmin edebilirsiniz."

"Yine de cevap almak için siz sormalısınız."

"Deniz Tanrısı'nın üzerindeki laneti nasıl kaldırırım?"

"Bu sorunun cevabı için bana gelmenize gerek yoktu. Cevap efsanede: *Ancak Deniz Tanrısı'nın gerçek gelini onun bitmek bilmez gazabını dindirebilir.* Laneti kaldırma gücü, Kaderin Kırmızı İpi'ni Deniz Tanrısı'yla paylaşan gelindedir."

"Anlamıyorum," dedim hayal kırıklığıyla. "Tüm gelinler Kaderin Kırmız İpi'yle geliyor buraya."

Lord Yu fincanları tekrar doldurup benimkini bana doğru itti. Ben altın renkli sıvıyı bitirene kadar konuşmadı. "Tüm gelinler Deniz Tanrısı'na Kaderin Kırmızı İpi'yle bağlı olarak geliyor ama o yalnızca onları korumak için bir tılsım. Yoksa Lord Shin her yıl olduğu gibi kaderi kesemez. Nihayetinde gerçek kader, bir bıçağın ucuyla kesilemez."

Ağır ağır başımı sallayarak onayladım; tilki tanrıça da aynısını söylemişti.

Lord Yu devam etti. "Onu seven ve sevgisi karşılık gören gelin... Ancak o, efsaneyi gerçekleştirecek gücü tutar elinde. Bu kader ortaya çıkarsa, Deniz Tanrısı ile gelini dışındaki herkes için görünmez olacaktır."

Gözlerim içgüdüsel olarak beni Shin'e bağlayan Kaderin Kırmızı İpi'ne kaydı. *Görünmez bir kader.* Turna Lordu bakışlarımı fark etmemiş gibiydi, fincanları üçüncü kez doldurdu.

"O hâlde ümit yok," dedim. "Yazgısı gerçekten bu olan gelin denize atılana dek Deniz Tanrısı uyanmayacak."

Daha fazla kız kurban edilecekti. Fırtınalara başka canlar da verilecekti.

"Görünüşe bakılırsa o kadar da ümitsiz değil," diye yanıtladı. "Böyle bir kader *oluşturmak* mümkün. Nihayetinde bağlılık, ya da şair âlimler aşka ne diyorsa, aşk da bir tercihtir. İki insan mecburiyetler nedeniyle birbirini seçebilir. Ya da vazife icabı. Bu şekilde, taraflardan biri bir başkasıyla daha güçlü bir bağ kurarsa Kaderin Kırmızı İpi bile çözülebilir."

Deniz Tanrısı'nı nasıl kurtaracağını bulmak için bir ayın var, benim de senden nasıl kurtulacağımı bulmak için bir ayım var. Shin'in aradığı cevap buydu.

Turna Lordu fincanı bana doğru itti. Üçüncü fincanım mıydı bu yoksa dördüncü mü? Almak için hareketlenince anlık bir baş dönmesiyle sarsıldım.

"Laneti nasıl bozacağınıza dair cevabınızı aldınız. Deniz Tanrısı'yla aranızda Kaderin Kırmızı İpi'nin oluşmasını sağlayın. Tabii halihazırda bir başkasıyla bağınız yoksa."

Turna Lordu'nun sesindeki değişimle teyakkuza geçerek başımı kaldırdım. Ritmik bir ahenkle konuşuyordu, neredeyse bir masalcınınki kadar hipnotize ediciydi sesi. Ama şimdi sesinde yanlış bir şey var gibiydi, bir hırs kıvılcımı.

Gözleri ellerimde gezindi. "Shin'in tıpkı ondan önce ölüm tanrısı Shiki'nin başına geldiği gibi kendini beklenmedik bir kaderle bağlanmış bulduğuna dair tuhaf söylentiler çalındı kulağıma."

Birden atılarak bileğimi yakaladı. Geri çekilmeye çalıştım ama mengene gibi sıkıyordu bileğimi. İhtiyar bir âlime göre fazla güçlüydü. Onu insanüstü güce sahip bir tayftan başka bir şey olarak görmek benim hatamdı.

O anda Kaderin Kırmızı İpi debelenmeye başladı. Diğer uçta bir şeyler oluyordu muhakkak. *Shin!* Saldırıya mı uğramıştı?

Kalbim hızla çarparken ve şarap ruhu yüzünden zihnim pusluyken ondan elimi çekip kurtarmaya çalıştım. Turna Lordu neden buradaydı ki? Shin'le görüşüyor olması gerekirdi.

"Lotus Hanesi'ne haber gönderirken niyetim Shin'i senin yanından ayırmaktı," dedi Turna Lordu öfkeyle. "Burada ona eşlik ettiğini öğrenince o kadar öfkelendim ki. Neyse ki Gümüş Olan'ın yanından ayrıldın. İnsan olduğum günlerin üzerinden çok zaman geçti. Ben de bu kadar aptal mıydım?"

"Benim üzerimden Shin'i öldürebileceğini düşünüyorsan hâlâ aptalsın," dedim cesaretle. "Ben yerde kanlar içinde ölüme terk edildiğimde Shin capcanlı olacak ve intikamını alacak."

Sözlerim zafer duygusunu delip geçmiş olmalıydı çünkü Lord Yu kuşkulu görünüyordu. Tutuşunu gevşetti.

Bu fırsatı değerlendirerek bıçağıma uzanıp aramızdaki boşlukta savurdum. Lord Yu bağırarak arkaya doğru sendeledi; eli yanağında, bıçağımın iz bıraktığı noktadaydı.

Koridorda yükselen haykırışla birlikte kapı hızla açılırken yere yığıldım.

19

Shin odaya daldı. Bana yandan bir bakış attı, masa ters dönmüş ve çay takımı yere düşüp parçalara ayrılmıştı. Shin'i müthiş bir öfke ele geçirmiş gibiydi. Lord Yu'yu yakasından tutup duvara yapıştırdı. "Bunun için seni öldürmeliyim!"

Lord Yu güçlükle soluk alırken neredeyse neşeli görünüyordu. "Onu düşündüğümden çabuk buldum. Sanki görünmez bir kader tarafından yönlendiriliyormuş gibi. Önceden emin değildim ama şimdi emin oldum."

"Mina!" Namgi yanıma gelip kalkmama yardım etti. "Yaralandın mı?"

Koridordan bağırış çağırışlar, dövüşme ve çeliğe çarpan çeliğin sesleri geliyordu. Kirin muhafızları uzak tutuyor olmalıydı.

"İyiyim," dedim. "Bıçağımla yüzünü çizdim." Lord Yu'nun yanağı şimdi büsbütün kanıyordu.

"Hadi gidelim," dedi Shin, Lord Yu'yu yere fırlatarak. Dönüp bana uzandı. Eli bileğimi sarınca irkildim.

Elbisemin kolunu kaldırdı. Turna Lordu'nun kolumu tuttuğu yerde koca bir morluk oluşmuştu.

Shin morluğu inceledi; tek kelime etmedi ama gözleri her nasılsa daha da kardı. Benden uzaklaşarak kılıcını kavradı.

Namgi onu arkasından tuttu. "Shin, dur! Lord Yu, Turna Hanesi'nin başı. Sen bile diğer haneleri kızdırmadan onu öldüremezsin.

Kontrolümüzü yitirmeden gitmemiz gerek." Namgi'nin sözlerini vurgularcasına, yukarıdan döşemeleri döven ayak sesleri duyuldu, Turna Hanesi'nin muhafızları lordlarını ve hanelerini korumak için toplanıyordu.

Shin tekrar bana uzandı, bu kez elimden tuttu.

Kirin koridorda beş muhafızın bilinçsiz yatan bedenlerinin başındaydı, beyaz kıyafetleri sanki daha demin dövüşmemiş gibi tertemizdi.

"Lord Shin..." diye başladı ama Shin onun yanından hızla geçip gitti. İçimi bir suçluluk sardı. Kirin'in yanından ayrılmasaydım tüm bunlar yaşanmayacaktı. Ama yine de Lord Yu'ya götüren olaylardan pişmanlık duyamazdım; hainin teki olsa da bilgi paylaşmıştı.

Kütüphaneye giden uzun koridor boyunca ilerlerken ne Shin tek kelime etti ne de ben. Daha bir saatten kısa bir süre önce girdiğimiz büyük kapılardan hiçbir engelle karşılaşmadan ayrıldık.

Shin'in yüzü kaskatı, ifadesi sertti. Epeyce uzaklaşana kadar elimi bırakmadı.

"Yanımdan ayrılmandan sonra neler oldu?" diye sordum. Omzumun üzerinden bakınca Namgi'yle Kirin'in iki yana ayrılmış, arkamızı kolladığını gördüm.

"Gittiğimde Lord Bom oradaydı." Shin başını iki yana salladı. "Ama askerleri de yanındaydı. Tuzakmış. Turna ve Kaplan birlikte çalışıyormuş. Niyetleri, sana ulaşana kadar beni oyalamakmış." Homurdandı, belli ki kendine kızmıştı. "Bunu tahmin etmeliydim. Benim yüzümden tehlikedesin."

Ona Turna Lordu'ndan öğrendiğim şeyi söylemeliydim: Deniz Tanrısı'nın üzerindeki lanetin, bir gelinle arasında Kaderin Kırmızı İpi'nin oluşursa kalkabileceğini. Dolayısıyla, ikimizden biri bir başkasıyla daha güçlü bir bağ kurarsa Shin'le ikimizin arasındaki kaderin de çözülebileceğini.

Cevap açık gibiydi. İkimizin de istediğini alması için Deniz Tanrısı'yla bir bağ kurmalıydım. O zaman Shin özgür kalacak ve halkım kurtulacaktı. Yürümem gereken yol önümdeydi.

O zaman neden kaybolmuş gibi hissediyordum kendimi?

Yürümeye devam ederken alçak bir gümbürtü duydum. Turna Hanesi'ne giderken de duymuştum aynı sesi ama daha uzaktaydı. Şimdiyse daha yüksekti; kemiklerimin cevaben uğuldadığını hissedebiliyordum. Hava serinledi ve ayak bileklerime dek yükselen yoğun bir sis peyda oldu. Serin bir rüzgâr örgümden çözülmüş saç tellerini havalandırdı.

"Şelale mi o?" diye sordum.

Shin durup üzerini çıkardı, uzun ceketini omuzlarıma yerleştirdi. Titrememem hemen kesildi, ceket onun bedeninin sıcağıyla ısınmıştı. "Nehir."

Nehir deyişindeki bir şeyler sıradan bir su kütlesinden bahsetmediğini ele veriyordu. Sis daha da yoğunlaştı. Shin'in ceketini etrafıma iyice sardım, boğazıma sertçe yapışan buz kristallerini soluyordum. Karşımızdaki nehir sisle örtülmüştü. Çok geniş değildi, karşı kıyıyı görebiliyordum ama gürültülüydü, güçlü akıntı yüzeydeki büyük nesneleri dövüyordu.

"O şey?.." Kıyıya biraz daha yaklaştım. Gördüğümü kavramam biraz zaman aldı. Solgun bir el, kanı çekilmiş bir yüz. O nesneler moloz değil, *insandı*. Yarısı suya batmış bedenler nehirde sürükleniyordu. Dört, beş, altı kişi saydım, üstelik bunlar kıyıya en yakın olanlardı. Nehrin bu kısmında süzülen başkaları da vardı ve daha da fazlası çoktan geçip gitmişti. Hepsi hareketsizdi. Tamamen hareketsiz...

Bir çırpınma hareketi yakalar gibi oldum. Nehrin ortasında bir çocuk akıntıya karşı savaşıyordu. Çığlıkları zayıftı, hızla akan suyun şiddeti karşısında neredeyse sessizdi. Çaresiz kolları yukarı uzanıyor, yüzeyi deliyor, su üstüne kalamayacak kadar bitkin olduğundan tekrar batıyordu.

Öne atıldım ama Shin kolunu uzatarak yolumu kapadı. "Nehre giremezsin," dedi. "Akıntı çok kuvvetli. Seni alıp götürür."

"Ona yardım etmem gerek."

"Korkarım bu imkânsız. Ruhlar Nehri'ne sadece ölüler girebilir."

Bu nehri daha önce de duymuştum; Maske ilk karşılaştığımız gece bahsetmişti. Ama aynı zamanda tayfların yeterince güçlü bir irade gösterirlerse nehirden çıkabildiklerinden de bahsetmişti.

Küçük kızın başını suyun üzerinde tutmak için nasıl çırpındığını izledim. Diğer bedenlerin gözleri uykudalarmış gibi kapalıydı ama o kız nehrin rotasını kabullenmeyi reddediyordu. Yaşamak istiyordu.

Shin kısık sesli bir küfür savurdu.

Bakışlarını takip ederek kıyının ilerisine baktım. Adamın biri suya yaklaşıyordu. Uzaktan yüzünü seçemiyordum ama omuzlarına gelen siyah saçlarıyla uzun boylu bir adamdı. Kıyının yakınındaki sular onun yaklaşmasıyla sakinleşti ve adam suya daldı. Nehrin geri kalan kısmı kuvvetle akarken adamın etrafını sakin sular çevrelemişti.

"Kim o?" diye sordum.

"Ölüm Tanrısı Shiki," dedi Shin. "En güçlü tanrılardan biridir ve dostum değildir."

Shiki. *Shin'in geçen seneki gelin Hyeri'nin ruhu için kavga ettiği tanrı.*

Tanrı ağır hareketlerle küçük kıza yaklaştı, yakınlarında bir yerde durdu. Nefessiz kalmış, güçten düşmüş kız onu gördü. Yeniden çırpınmaya başladı ama bu kez ona doğru çabalıyordu. Yavaş işleyen bir süreçti ama kızın iradesi güçlüydü. Amansız akıntıya teslim olmayı reddetti. Nihayet tanrıya ulaşarak kıyafetlerine tutundu. Tanrı kızı kollarına alarak kendine yaklaştırdı. Zorlu sınavından bitkin düşen kızın bedeni gevşedi.

Ölüm tanrısı kızla birlikte karşı kıyıya doğru yürümeye başladı. Nehrin tam ortasında durdu, dönüp doğrudan bize baktı. Bir koluyla çocuğu dengede tutarak diğerini nehir boyunca uzanan köprüyü göstermek için kullandı, ne demek istediği açıktı. Shin başıyla anladığını belirtince ölüm tanrısı suyun içindeki ağır ilerleyişine geri döndü.

Kirin ve Namgi köprünün kenarında bizi bekliyordu.

Kirin biz yaklaşır yaklaşmaz, "Ölüm tanrısıyla tek başına görüşmen mantıklı mı?" dedi. Bu gece olanlar konusunda hâlâ öfkeliyse bile belli etmiyordu.

"Mina yanında olduğu sürece Shin'e bir şey olmaz," diye yanıtladı Namgi. "Shiki'nin Deniz Tanrısı'nın gelinlerine zaafı var."

Shin katılsa da katılmasa da daha fazla tartışmadı, köprünün ahşap döşemelerine adım attı. Onun peşinden sisin içine daldığımda Kirin de Namgi de beni durdurmak için hiçbir şey yapmadı.

Sis burada kıyıdakinden daha yoğundu. Atmosfer tanıdık geliyordu ve bir an acaba Deniz Tanrısı'nın âleminde ilk uyandığım zaman kendimi bulduğum köprü burası mı diye düşündüm.

Kaderin Kırmızı İpi'nin peşinden köprünün ortasına, Shin'in sisin içinden bakarak beklediği yere gittim.

"Nehrin diğer tarafında ne var?" diye sordum.

"Yıldız Hanesi," diye yanıtladı Shin. "Ölüm tanrısının yaşadığı yer. Onun dışında da dağlar ve sis işte. Şehirden uzaklaştıkça sis kalınlaşır. Haftalar boyunca sisin içinde dolanıp kendini nihayetinde başladığın yerde ya da şehrin diğer tarafında bulabilirsin. Hırsızların izini de bu yüzden kaybettim. Sisin içinde herhangi bir şeyin izini sürmek zordur. Tayflar, yaşayanların dünyasına dönmenin bir yolunu ararken sık sık sisin içinde kaybolurlar ama bu mümkün değil. Nehre bir kez girdin mi bir daha geri dönemezsin."

Bu düşünce karşısında ürperdim. "Sence Shiki seninle ne hakkında konuşmak istiyor?"

"Doğrusunu istersen bilmiyorum. Son karşılaştığımızda kavga etmiştik. Sözle ve silahla. Her sene olduğu gibi gelinin ruhunu almıştım ama kıza karşı korumacı bir tavır takınan Shiki onun geri verilmesini talep etti. Ben reddedince de kavga ettik."

"Ama ruhu ona geri döndü," dedim, sonucun Shiki'nin lehine olduğunu ima ederek. Kafamın içinde Hyeri'nin tahtırevanın penceresinden merak ve neşeyle parlayan gözlerle dışarı izleyişinin anısı canlandı.

"Hyeri kavgayı böldü. O... ruhundan uzun süre uzak kaldığı için

ölüyordu. Ölüm tanrısı Shiki de hiçbir şey yapamıyordu. Ben de sırf Shiki sızlanıp durmayı kessin diye ruhunu kıza geri verdim."

"Ha," dedim. "Yani sonunda Shiki'nin kazanması" –Shin kaşlarını çattı– "senin gibi bir arkadaşı olmasından kaynaklanıyor."

Shin başını iki yana salladı ama sözlerime karşı çıkmadı. "Bana şahane teşekkür etti. Kızın hayatını kurtarmamdan sonra Shiki bana 'ruhsuz piç' deyip gitti. O zamandan beri onunla ne görüştüm ne de konuştum."

Shin'in hikâyesi niyetlendiğinden daha fazlasını açığa çıkarmıştı. Shiki için Hyeri'yi kurtararak kendi aleyhindeki söylentilerin ve aşağılanmaların yolunu açmıştı.

"Ruhun olmadığından nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" diye sordum.

"Her varlığın bir ruhu vardır. Bu bazen insanlarda olduğu gibi içinde gizlidir bazen de efsanevi yaratıklarda olduğu gibi başka bir formdadır. Tanrıların da ruhu vardır. Mesela Ay ve Hafıza Tanrıçası'nın ruhu aydır. Deniz Tanrısı'nın ruhu Doğu Denizi'nin ejderhasıdır. Hane tanrılarının ruhları ocaktır; dağların, nehirlerin ve göllerin tanrılarının ruhları..."

"Dağlar, nehirler ve göllerdir," diye tamamladım.

Başıyla onayladı. "Dolayısıyla dağlar, nehirler ve göller yok edildiğinde tanrılar da yok olur. Nehirler kirlendiği ve ormanlar yandığı için tanrılar silinip gider. Ben de ruhunu kaybetmiş bir tanrıyım ve ruhumu kaybetmemle birlikte bir zamanlar olduğum kişinin tüm anılarını, korumam gereken şeyleri de kaybettim. Aslında yıllar önce yok olmam gerekiyordu."

Sesindeki acıyı duymamak imkânsızdı. Gözlerini kapadı. Şu an her şeyden çok onu teselli etmek istiyordum ama aklıma söylenecek hiçbir şey gelmedi. Ruhum saksağanken bile onun hâlâ var olduğunu, sadece benim dışımda olduğunu biliyordum. Kaybolmuş değildi. Unutulmuş değildi.

Shin'in benim için yaptığı onca şeyi düşündüm: Beni Turna Lordu'ndan kurtarması, Deniz Tanrısı'na götürmesi, kâğıttan ge-

miyi geri alması. O bir ruhu olduğuna inanmıyor olabilirdi ama ben inanıyordum.

Belime uzanarak ipek çantayı açtım, nesneyi avuçlarımın arasında hissedene kadar karıştırdım. Hareketlerim dikkatini çekince Shin bana doğru döndü.

"Bak, Shin," dedim gülümseyerek. "Ruhunu buldum."

Avucumu kaldırdım. Tam ortasında üzerine nilüfer çiçeği oyulmuş taş duruyordu.

Bir süre hiçbir şey demeyince acaba onu gücendirdim mi diye düşündüm. Ama sonra elini uzatıp parmağını taşın ve benim açık avucumun üzerinde gezdirdi.

"Bir dağ kadar büyük yahut ay kadar parlak olmayabilir," dedim Shin gözlerini gözlerime çevirince. O koyu gözlerinin karanlıklarında yürek burkan, kırılgan bir bakış vardı. "Ama onlar kadar güzel çünkü *senin* ruhun. Güçlü, dirençli ve kararlı. Ayrıca inatçı." Hafifçe güldü. "Ve değerli, tıpkı senin gibi."

Shin nefesini tuttu.

Kalbim göğsümde acı verecek kadar hızlı atmaya başladı. "Ee?" dedim elimi kaldırarak. "Kabul edecek misin?"

Ama Shin taşı almak yerine elini benimkinin üzerine koydu, taş avuçlarımızın arasında sıkıştı. "Eğer alırsam," dedi, "bir daha asla bırakmam."

Soru sormamıştı ama yine de benden bir cevap beklediğini hissettim.

Sonra birden gerildi, omzumun üzerinden bir şeye gözlerini kısarak baktı. Beni yanına çekti. Ölüm, sisten çıktı.

20

Ölüm tanrısı yakışıklı bir yüzü olan genç bir adamdı. Uzun bir burnu, dolgun dudakları vardı. Teni ay gibi solgundu; Deniz Tanrısı'na kurban edilmeden önce deniz kenarındaki tüm köylerde teninin altında güneşi saklarmış gibi görünmesiyle nam salmış olan o canlı, neşeli Hyeri'den çok farklıydı. Tanrıda melankolik bir şeyler vardı: onu uykuya hasretmiş gibi gösteren gözlerinin altındaki koyu halkalar, ciddi ifadesi. Birden bu ölüm tanrısının yanında yaşam dolu Hyeri olduğu için sevindim.

Ölüm tanrısı birkaç adım ötemizde durdu. "Muhafızlarım seni benim arazimin sınırlarında gördüklerini bildirdiler," dedi kalın sesinde en ufak bir tonlama olmadan. "Sisin içinde ne arıyordun?"

"Evime hırsızlar girdi," dedi Shin. "Onların peşinden gidiyordum ama dağlarda izlerini kaybettim."

"Ne öğrendin peki?"

"Turna ve Kaplan'ın birlikte bir komplo kurduğunu. Beni öldürüp Deniz Tanrısı'nı alt etmek için."

"Ah," dedi ölüm tanrısı. "Lord Yu ve Lord Bom çok hırslı. Bu âleme daha fazla tayf geldikçe haneleri de gitgide güçleniyor. Ama ölüm asla teşvik edilmemeli."

Sesli bir tepki vermiş olmalıydım ki tanrının bakışları bana çevrildi.

"Ama sen Ölüm Tanrısı'sın," dedim. "Bu dünyaya gelen her yeni ölüde senin de gücün artmıyor mu?"

"Ben ölüm tanrılarından biriyim ama amacım ölümle yaşam arasındaki dengede yatıyor. Ölçü birinden biri lehine biraz kaydığı anda o dengesizlik iki dünyanın, insanlar âlemi ile tayflar âleminin birliğini bozuyor." Köprünün korkuluğuna yaklaşarak aşağıda hızla akan sulara baktı. Ölüm tanrısının yüzünde ilk kez bir duygu ifadesi belirmişti: Kaygı. "Nehir yükseliyor. Sonunda kıyı şeridini yutacak ve bu dünyayı arzulamayan tayflar getirecek beraberinde. Deniz Tanrısı'nın şehrinde bu kadar çok kayıp ruh dolaşırken Tayflar Âlemi gerçekten de hüzünlü bir yere dönüşecek."

Shin kaşlarını çattı. "Nehrin yükselişini durdurmanın bir yolu yok mu?"

"Nehrin kaynağı insanlar âleminde, yaşamın sona erdiği ve ölümün başladığı noktada. Ölüm getiren şeyler –savaşlar, kıtlıklar ve hastalıklar– üzerinde gücümüz olmadığından yapılabilecek pek bir şey de yok."

"Peki ya Deniz Tanrısı?" diye sordum. "Fırtınalar çok şeyi mahvetti. Savaş lordları geriye kalan çok az şey uğruna savaşıyor, kaos ekip arkalarında yıkım bırakıyorlar." Hem ona hem de Shiki'ye bakabilmek için Shin'den bir adım uzaklaştım, ensemde nehrin serpintisini hissettim. "Deniz Tanrısı'nın laneti artık yalnızca insanlar âleminin sorunu değil, tayflar ve tanrılar dünyasının da sorunu. Çok geç olmadan işleri yoluna koymalıyız. İki âlem de yok olmadan önce."

"Bu bakışı daha önce de görmüştüm," dedi Shiki. "Sevgili birinin yüzünde. Deniz Tanrısı'nın tüm gelinlerinde görülen bir ifade mi bu? Kudretli bir karışım. Umut. Kararlılık. Öfke."

Hyeri. Hyeri'den bahsediyordu.

Bakışlarını Shin'e çevirdi. Şimdiye kadar ikisi de ittifaklarını ve arkadaşlıklarını bozan hadisenin bahsini açmamıştı. Sanki onu herhangi sert bir sözden koruyabilirmişim gibi içgüdüsel olarak Shin'e doğru bir adım attım.

Shiki söze, "Galiba sana haksızlık ettim," diye girerek hem beni

hem de Shin'i şaşırttı. "Sen kimse kılını bile kıpırdatmıyorken bu şehri korudun. Diğerleri Deniz Tanrısı'nı terk etmeyi, alaşağı etmeyi, hatta öldürmeyi düşünürken sen hem onu hem de gelinleri korudun, karşılığında da bu âlemin nizamını koruyarak huzur içinde olmasını sağladın. Her şey için özür dilerim ama özellikle de taşıdığın yükü biraz daha ağırlaştırdığım için özür dilerim."

Bu sıradışı özür karşısında afallayarak Shiki'ye bakakaldım.

"Ama zannediyorum ki," dedi Shiki usulca, "şimdi beni daha iyi anlıyor olabilirsin."

Bir ona bir diğerine bakarak son söylediklerinin ne mânâya geldiğini çözmeye çalıştım.

"Ben artık gideyim," dedi Shiki usulca. Dönerken bu kez bana hitaben konuştu. "Haneme dilediğin zaman konuk olabilirsin..."

"Mina," dedim.

"Leydi Mina. Hyeri seni gördüğüne çok sevinir eminim."

"Ben de onu gördüğüme. Onur duyarım."

Başıyla selam verdi, ardından sisin içinde kayboldu.

Shin'le ikimiz de köprüden ayrıldık. Kirin'le Namgi'ye katılarak şehre doğru ilerledik.

Karanlık iyice çökmüştü artık, sokaklar bir sürü fenerle aydınlanıyor, mumların alevleri rüzgârdan küçücük kalıyordu. Biz nehirden uzaklaştıkça hava ısındı, sonunda Shin'in ceketine ihtiyacım kalmadı. Ceketi üzerimden çıkarıp ileri, Shin'in Kirin'le birlikte yürüdüğü noktaya baktım. Görünüşe göre yalnızca Shin konuşuyor, Kirin'se başı önde yürüyordu. Kirin'in Turna Hanesi'nde olanlardan dolayı azarlandığı açıktı.

"O kadar endişelenme, Mina," dedi Namgi, bakışlarımı takip edip düşüncelerimi doğru tahmin ederek. "Shin bir şey demese Kirin kendini daha kötü hissederdi. Bu şekilde, Shin'i tam olarak nasıl hayal kırıklığına uğrattığını bilecek ve bir dahaki sefere daha iyi iş çıkaracak. Shin de Kirin'e şimdi daha çok güvenecek çünkü Kirin kendini kanıtlamak için daha dikkatli ve güvenilir olacak. Başka bir deyişle," dedi Nimgi ağır ağır, "katlanılmaz olacak."

Sokaklar ıssızdı, muhtemelen burada akşamların genelde serin olmasına rağmen sıcaklığın aniden artması yüzündendi.

"Yine de Kirin'e üzülüyorum," diye devam etti Namgi. "Başı hiç derde girmiyor. Benim aksime."

"Çok iyi yüreklisin, Namgi."

"Kirin de öyledir." Açıklama telaşına düşmesine bakılırsa kuşkucu görünmüştüm herhalde. "O daha yavaş bağ kurar ama kurunca da görüp görebileceğin en sadık arkadaştır. Önemsediği insanların en ateşli savunucusudur. Shin için her şeyi yapar."

"Peki ya sen?" diye sordum yumuşak bir sesle.

Namgi bir şey demedi ama yüzünden bir gölge geçti. "Kirin'e baktığımda yalnızca onu görüyorum; karanlığın içinde parlak bir ışık. O bana baktığındaysa yalnızca karanlığı görüyor."

Şehrin merkezindeki pazaryerine ulaştık. En ucunda Deniz Tanrısı'nın sarayı bir yıldız denizinin altında yükseliyordu. Caddeyi yüzlerce gece tezgâhı çevreliyordu ama tuhaf bir biçimde sessizlerdi, mallarını satmaya çalışan tüccarlar yoktu. Etrafa bir sessizlik, bir ölüm durgunluğu hâkimdi.

"Namgi..." dedim. "Herkes nerede?"

Namgi boş pazaryerine, ardından da ardımızdaki ıssız caddeye baktı. Alnında çizgiler belirdi ve belindeki kılıca uzandı.

Yıldızların üzerine bir pelerin atılmış gibi aniden yoğun bir karanlık perdesi sardı etrafımızı.

Başımı kaldırdım ve çığlık attım. Tepemizde çatallı dilini çıkarmış canavar bir deniz yılanı vardı.

21

"Mina, dikkat et!" Namgi beni kenara itti, ardından deniz yılanı kuyruğunu yere çarpıp az önce üzerinde durduğumuz kaldırım taşlarını paramparça etmeden hemen önce sıçrayarak yolundan çekildi. Ayağa ilk kalkan Namgi oldu. Caddenin karşısından bana doğru koştu ama yılan kuyruğunu yana savurdu ve Namgi'yi yakalayıp bir binaya doğru fırlattı.

Öne atılarak, "Namgi!" diye haykırdım.

"Geri dur!" diye bağırdı Namgi. Yüzünü kaldırınca birden sendeleyerek durdum. İrisleri dışa doğru kanıyor, beyaza siyah bulaşıyordu. Bedeninin üzerine bir gölge düşerek hatlarını kararttı. Sureti kararıp çarpıldı, ardından uzamaya başladı. Bedeninden karanlıktan yapılma mızraklar çıkıyordu ve gölgeli derinliklerden korkunç, insani olmayan bir çığlık koptu.

Yukarıda deniz yılanı gitgide huzursuzlanıyor, kuyruğunu ileri geri savuruyordu. Ruhumu bedenimden ayırabilecek bir darbeden kaçmak için yıkılmış bir duvarın arkasına sıçradım.

Pazarın diğer ucunda, çok sayıda Imugi'nin Shin'le Kirin'in etrafını sardığı noktada çarpışma sesleri duyuluyordu.

Namgi'nin haykırışı birden kesildi. Başımı onun bulunduğu tarafa çevirdim hemen. Bedeninden süzülen gölge şeritleri bir ateşten çıkan dumanları andırıyordu. Az önce kıvırcık saçlı bir oğlanın durduğu yerde şimdi kendi içine kıvrılmış büyük bir deniz

yılanı vardı. Hafif bir gümbürtüyle uzun, kıvrımlı bedeni çözülüp uzamaya, o inanılmaz gerçek boyuna ulaşmaya başladı. Meşalenin ışığında siyah ve kırmızı pulları titreşiyordu.

Namgi'nin pazar boyunca ilerlerken bana söylediği sözler kulaklarımda çınladı. *Ruh formum güçlü bir su yılanı. Ejderha gibi ama büyüsü yok.* Ama Namgi'nin ruh formu, yarık burun delikleri ve kırmızı gözleriyle tepemizde süzülen yılanvari Imugi'den farklı görünüyordu. Namgi'nin hatları bir ejderhayı andırıyordu. Daha dar bir burnu ve pürüzsüz, parıldayan pulları vardı. Gözleri kendi gözleriydi; ara sıra yanıp sönen hınzır bir kıvılcımın görüldüğü koyu siyah gözler.

Namgi başını kaldırarak yürek parçalayan bir çığlık koyuverdi. Kırmızı ışık boğazından yukarı doğru süzülerek ağzından siyah bir alev olarak çıktı ve düşman Imugi'ye çarptı. Namgi doğruldu, sanki rüzgâr tarafından kaldırılıyormuş gibi havaya yükseldi. İki Imugi güçlü çenelerini çıtırdatarak çarpıştı. Namgi'nin dişleri kendinden daha küçük olan yılanın gevrek tenini deldi. Büyük yaralardan yapış yapış iri kan damlaları akıyor, toprağa değdiği anda bir cızırtı çıkarıyordu.

Hızla yaklaşan, havada uğuldayarak gelen bir şeyin çıkardığı keskin sesle dikkatim dövüşten dağıldı. İçgüdüsel olarak eğildim. Başımın üzerinden bir ok hızla geçerek ahşap bir levhaya saplandı. Caddenin karşısındaki bir çatıda biri çömeldi: İlk gece gördüğüm o sansara benzeyen hırsız. Bakışlarıma dudak bükerek karşılık verdi, ıskaladığı hâlde kendini beğenmiş görünüyordu.

Ardından o akşam yanında olan adamı, ayıyı andıran hırsızı hatırladım. İki kol boynumu sardı, beni yere çekerek bir binanın gölgesine doğru sürüklemeye başladı. Mengene gibi saran kollarına yapıştım ama bana saldıran adam çok güçlüydü. Nefes almak için çabalarken kollarım zayıfladı, gözlerim kararmaya başladı.

Ayıyı andıran hırsız aniden acıyla uluyarak beni bıraktı. Arkamı döndüğümde, adamın sırtına kabzasına kadar bıçak sokmuş olan Maske'nin sıçrayışı bulanık görüşüme takıldı.

"Gel, Mina," diye bağırdı elimi tutarak. Labirenti andıran sokaklarda koştuk. Tepemizde Namgi ve kardeşleri şiddetli bir savaş veriyordu.

Ara sıra bir pencereden bakan yüzler görüyordum, Maske'yle ben hızla geçerken telaşla pencereyi kapıyorlardı. Yeterince uzaklaştıktan sonra Maske bir binaya daldı, beni de yanına çekti.

Ellerimi dizlerime koyarak eğildim, nefesimi toplamaya çalıştım. Bir rehinci dükkânındaydık, dar raflar çeşit çeşit nesneyle doluydu: çanak çömlek, kâğıt ve hatta örme sepetlere doldurulmuş maytaplar. Maske bir fıçıya doğru telaşla ilerleyip iki hançer çıkardı.

Birini bana uzattı, bıçağı benimkinin iki katı uzunluğundaydı. "Nasıl kullanacağını biliyor musun?"

Bıçağın ağırlığını elimde test ederken, "Biraz," dedim. "Büyükannem öğretmişti."

Maske bunu duyunca gülümsedi, maskesinin delikleri arasında gözleri kısıldı. Sokaktan gelen ayak sesleri, sırtında Miki'yle birlikte içeri dalan Dai'nin gelişini önden haber verdi.

"İyi misin, Mina?" dedi. "O iyi mi, Maske?"

"İyi. Ben de iyiyim, sorduğun için teşekkürler!"

Miki kocaman açılmış, yaşlarla dolmuş gözlerle baktı bana.

"Siz ikinizin burada olması tehlikeli," dedim. Miki daha bir bebek olabilirdi ama Dai de çocuktu henüz. "Şimdilik gidip saklanın."

Dai karşı çıkmadı. Dükkânın arka tarafındaki bir köşeye doğru ilerledi, çömeldi ve Miki mızırdanmaya başlayınca usulca bir ninni mırıldandı. Görünmesinler diye Maske'yle birlikte sepetleri çocukların önüne dizdik.

Dükkânın karşısında Kaderin Kırmızı İpi dalgalandı, sola doğru kıvrıldı. Namgi gibi Shin ve Kirin de Imugilerle dövüşüyor olmalıydı. Midem kasıldı, Shin'in o canavar gibi yaratıklarla savaştığını düşününce korku bir hançer gibi saplandı içime.

Dükkânın ön tarafından yüksek bir gümbürtü geldi. Bir fenerin ışığı karanlık dükkânı aydınlattı.

"Küçük kuş," diye şakıdı ayıyı andıran hırsızın sesi. "Kaçarak yavaş ve ağrılı bir ölümü garantiledin. Hatta arkadaşınınki senden de beter olacak."

Hırsızlar daha önce ruhumu çalmaya kalkmıştı. Şimdi de ayı ve sansar beni tamamen ortadan kaldırmak isteyen suikastçılardı.

Maske omzuma dokunarak dikkatimi çekti. Önce kendini ve sağ taraftaki raf sıralarını işaret etti, ardından da beni ve sol taraftakileri. Anladığımı belirtmek için başımı salladım. Sessizce hareket ederek yollarımızı ayırdık, tıka basa dolu dükkânın içinde ayrı yönlere gittik. Yere yakın ilerliyor, ahşap sandıklarla üst üste yığılmış kasaların arkasında saklanıyordum. Sıranın sonunda sırtımı bir rafa dayadım, etrafından baktığımda suikastçının kapının önünde bir elinde kılıcı diğerinde feneriyle dikildiğini gördüm.

"Görünüşe bakılırsa bu âlemdeki pek çok kişi senin ölümünü istiyor. En başta Turna Lordu tabii ama Imugilerin hizmet ettiği büyük hanım da var. Bir tanrıçayı hiddetlendirecek ne yaptın, küçük kuş?"

Bu, cevabını benim de merak ettiğim bir soruydu.

Maske bir savaş narası atarak yüksek bir raftan aşağı atladı. Ayıyı andıran suikastçı kılıcını kaldırarak döndü. Silahları çarpışırken çan sesini andıran bir ses çıkardı.

Maske hemen yere düştü, döndü ve hançerini adamın bacaklarından geçirdi. Adam çığlıklar atarak feneri düşürdü. Fener bir parşömen yığınının üzerinde kırıldı ve hepsini ateşe verdi. Maske sıvışamadan adam onu örgüsünden tutarak başını arkaya doğru çekti. Maskesi kaydı ve bir an için al yanaklarla ciddi, dolgun dudaklarını görür gibi oldum.

Ben de bir savaş narası atarak ileri atıldım. Adam benim saldırıma karşılık verebilmek için Maske'yi bıraktı. Çarpışan silahlarımızın etkisini, kolumdan yukarı doğru tırmanan keskin bir acıyla hissettim. Ateş, artık hepimizin etrafında cehennem gibi gürlüyordu.

"Mina!" Döndüğümde Maske'nin kendini toparladığını ve elinde bir yığın maytap tuttuğunu gördüm, niyeti açıktı.

Suikastçı yeni bir darbe için hareketlendi ve bu kez ödünç hançerim temasla birlikte kırıldı. Muzaffer bir sırıtışla kılıcını kaldırdı.

Dai öne atıldı, ayı-suikastçının kolunu tutup sertçe ısırdı. Suikastçı uluyarak kılıcını düşürdü. Düşen kılıcı hemen kapıp adamın ağır kıyafetlerinin arasından döşemeye sapladım.

"Şimdi!" diye bağırdım.

Maske maytapları ateşe fırlattı ve hepsi çatırtıyla patlamaya başladı.

Dükkân alevler içinde kalırken kıyafetlerimiz hafiften yanmış şekilde yoğun dumandan öksürerek ön tarafa fırladık.

Dışarı çıkınca Dai'yle Miki'nin yakınında kaldım. Onlar ve Maske olmasa kesin ölmüştüm.

"Acele et." Maske bizi bir tezgâha doğru çekiştirdi. "Böyle sokakta dikilemeyiz. Sığınacak bir yer bulmamız gerek."

Dai elimi tuttu ve çoktan arayı açıp bir köşeden kafayı uzatmış olan Maske'nin peşine düştük.

Maske aniden döndü, büyükanne maskesine paniklemiş bir ifade oyulmuştu.

"Dikkat et!" diye bağırdı.

Sağımızdaki binaların arasından devasa bir deniz yılanı fırladı. Kuyruğu kamçı gibi savrularak beni bir tarafa, Dai ile Miki'yi başka tarafa fırlattı.

Bedenim bir binanın duvarına çarptı. Etrafımda toz yükseldi ve kulaklarımda boş bir çınlamayla sersemleyerek öksürdüm. Acılı bir çığlık beni sersemliğimden çıkardı. Dai. *Miki.* Sendeleyerek ayağa kalktım.

Yılan biraz ileride ikisini bir binanın köşesinde kıstırmış, bedenini bükerek iki taraflarını da kapamıştı. Tuzağa düşmüşlerdi. Dai'nin de durumu idrak ettiği anı gördüm. Eli omzuna gitti. Hızla çantasını çözdü, Miki'yi sallayıp göğsüne bastırdı. Binanın duvarına dönerek sırtını devasa yılana verdi. Dai'nin Miki'nin üzerine eğilerek kendi bedeniyle ona siper oluşunu dehşetle izledim.

Yılan kuyruğunu kaldırıp yere vurdu.

"Hayır!" diye bağırdım.

Dai çığlık attı. Sırtında derin bir kesik belirdi. Dizlerinin üzerine çöktü, Miki'yi hâlâ sımsıkı tutuyordu.

"Hayır, lütfen dur!" diye atıldım.

Yılan kuyruğunu bir kez daha kaldırdı.

"Dur!" Çaresizce etrafıma bakındım. "Biri yardım etsin..."

Keskin bir ıslık sesi duyuldu. Altın bir ok gökten aşağı inerek yılanın ensesine saplanıverdi. Yılan uluyarak kıvrandı. Başka bir ok boğazına saplanarak çığlığını kesti. Yılan kıvrılarak düştü, donuk ve soğuk bakışlı bir adama dönüştü.

Gökyüzünden atı andıran ama toynakları alevden olan büyük bir yaratık çıktı. Hayvanın üzerinde bir kadın oturuyordu, bir koluyla kocaman bir yayın kirişini çekiyordu. Saçları beline kadar uzanıyordu. Gözleri yanan mumlar gibiydi. Bir şimşek çaktı ve karanlığa karşı kadının siluetini gözler önüne serdi. Gördüğüm en huşu uyandırıcı şeydi; hem korkutucu hem de dehşetengizdi. Parlak bakışlarını benden ayırmadan bineğini ağır ağır çevirdi.

"Tanrıça!"

Shin en yakın binanın çatısında duruyordu ve Kirin de yanındaydı. İkisinin de yırtık kıyafetlerinde ve kan damlayan kılıçlarında savaşın izleri vardı. "Hizmetkârlarını geri çek," diye emretti Shin, "ve bu şehri terk et."

Hizmetkârlar mı? O hâlde bu kadın Ay ve Hafıza Tanrıçası olmalıydı. Gökyüzünde, kadının üzerinde daha çok sayıda Imugi toplandı. Ama madem onların efendisiydi –bakışlarımı bedeni yavaşça silinmeye başlayan yerdeki adama çevirdim– neden içlerinden birini öldürmüştü?

"Kızı bana ver," dedi tanrıça, "ben de sorun çıkarmadan gideyim."

"Hizmetkârın Ryugi'ye de söylemiştim. Leydi Mina artık Deniz Tanrısı'nın değil, benim gelinim."

Bu cevap tanrıçayı yatıştırmaktan ziyade mutsuz etmiş gibiydi, yayını daha da sıkı tuttu. "O zaman neden Deniz Tanrısı'nın bah-

çelerinde geziniyor? Neden kalbini çelmek için ona hikâyeler anlatıyor? Senin gelinin. Deniz Tanrısı'nın gelini, fark etmez. Benim için o bir düşman."

Kadın atını ağır ağır bana doğru ilerletti. Shin arkasında çatıdan çatıya atladı ama zamanında yetişemeyecekti. Tanrıça yayını kaldırdı, oku doğruca kalbimi hedef almıştı.

Derken görüş alanıma aniden bir beden girerek beni devirdi. "Dai!" Kollarını boynuma sardı, yaralı olması bir kenara yaşına göre şaşırtıcı derecede güçlüydü. Onu itmeye çalıştım ama sımsıkı tutunuyordu. Sokağın karşısında Miki, Maske'nin kollarında feryat ediyordu. "Dai," diye yalvardım. "Beni bırakman gerek." Ama reddetti. Bu kadar hırpalanmışken ve kanaması varken bile sadece beni korumayı düşünüyordu.

Bakışlarımı tanrıçaya çevirdiğimde atının üzerinde hiç hareket etmeden bizi izlediğini gördüm. Bir an için ifadesinde derin bir özlem gördüğüme yemin edebilirdim ama gözleri yeniden sertleşti ve hatta kaşlarını çattı. "Bir çocuğun arkasına saklanmak ne kadar da korkakça. Ama o her zaman yanında olmayacak ve sen yapayalnızken, en beklemediğin anda karşında bitip bana ait olanı alacağım."

Ruhum bana ait, diye cevap vermemek için dudaklarımı ısırdım.

At göğe yükseldi. Toynaklarından rüzgârda cızırdayan altın rengi küller savruldu. Gökte yukarı doğru dörtnala giderken deniz yılanları da tanrıçanın etrafına toplandı.

Deniz yılanlarından biri diğerlerinden ayrılarak yere düştü. Yılanın bedeni küçülüp bir insan bedenine dönüştü ve terli, çizik içinde ama yaralanmamış, bütün hâldeki Namgi belirdi.

Dai'nin bedeni gevşedi, onu yakalayıp kucağıma yatırdım.

Shin gelip yanıma çöktü. "Onu Lotus Hanesi'ne götürmemiz gerek."

Başımla onayladım ve Shin nazikçe Dai'yi kollarına aldı.

Mücadeleden yıpranmış ekip hep birlikte hareketlendi, Maske bir türlü yatıştıramadığı Miki'yi, çığlıkları kalbimdeki endişeyi

tetikleyen bebeği tutuyordu. Sokakta hızla ilerlerken omzumun üzerinden son bir kez baktım. Sokaktaki fenerlerin hepsi dövüş sırasında sönmüştü. Tek ışık kaynağı parlayan ve tanrıçanın yalnız siluetiyle gölgelenen dolunaydı.

22

Dai, Namgi'nin odasına yerleştirildi. Lotus Kasrı'nın alt katındaki iki odadan biriydi, diğeri de Kirin'e aitti. Kollarımda Miki'yle birlikte koridorda bekledim, küçük bedeni birkaç dakikada bir titriyordu. Titremeleri Dai'den ilk ayrıldığı anda, Dai onu Imugi'den kurtardıktan hemen sonra başlamıştı. Lotus Hanesi'ne geri dönerken ağlamaktan bitkin düşmesine rağmen titremesi durmamıştı. Bir kez daha ürperince ona iyice sarıldım.

Namgi'nin odasının kapısı açıldı ve Shin, peşinde Kirin'le birlikte dışarı çıktı.

"O nasıl?" diye sordum sessizce.

Kirin elindeki sargıları sıkılaştırdı. "Bu kadar küçük bir insana göre çok güçlü. Atlatacaktır."

Shin uzanarak örgümden kaçıp alnıma ve yanaklarıma yapışmış saçları hafifçe arkaya attı. Dokunuşundaki yumuşaklık neredeyse kalbimin etrafına ördüğüm kırılgan duvarları unufak edecekti.

"Uyumuşsundur diyordum," dedi. Ufukta çoktan şafak sökmeye başlamıştı.

"Onu görmek istiyorum."

Shin başıyla onaylayarak kapıdan bir adım uzaklaştı. Yanımdan geçerken usulca, "O iyi olacak, Mina," dedi.

Gözyaşlarımı tutmaya çalışarak önce onun sonra Kirin'in gözlerinin içine baktım. "Teşekkür ederim."

Kirin tereddüt etti, sonra başını hafifçe öne doğru salladı.

Odaya girdim, Shin kapıyı arkamdan kapadı.

Kapalı pencereden pembe ve sarı ışık huzmeleri süzülüyor, odaya puslu bir parlaklık katıyordu. Maske, Dai'nin hemen yanında yerde oturmuş, çocuğu saran battaniyelere hafifçe vurmak için eğilmişti. Kısık sesle konuşurken ikisi de girdiğimi fark etmedi.

"İyi yaptım ama, değil mi Maske?" diye fısıldadı Dai. "Onları korudum. İkisini de. Tıpkı dediğimiz gibi."

"Evet," dedi Maske usulca. "Çok cesurdun."

Miki kollarımda mızırdanarak Dai'nin dikkatini çekti. "Miki!" diye inleyerek kollarını açtı ama acıyla irkildi. Yeniden battaniyelerin altına çekildi.

Hızla ilerleyerek şiltenin diğer tarafına, Maske'nin karşısına diz çöktüm.

Elimde ağzımı kapadım. "Ah, Dai..."

Arkaya doğru atılmış siyah saçları alnındaki ve çenesindeki alacalı morlukları ortaya çıkarmıştı. Yüzü solgundu ve dudaklarının kenarında bir kesik vardı. Battaniyeler bedeninin kalanını örtüyordu ama kendini tutuşuna, kaskatı hâlde yan yatışına ve Miki'ye uzanmamak için kendini tutuşuna bakarak acı içinde olduğunu anlayabiliyordum.

"Maske de ne kadar cesur olduğumu söylüyordu," dedi Dai. "Bu anı unutma, Mina. İleride, iyileştikten sonra bana yine ters davranmaya başladığında bunu hatırlatmanı isteyeceğim."

Maske kıkırdadı, maskesindeki ifade gülümseyen büyükanneydi.

"Ben de Maske'yle aynı fikirdeyim, Dai," dedim. "Çok cesurdun. Seni ve Miki'yi Imugi'nin gölgesi altında görmek korkunçtu. Ama onu korudun. Üstelik sen de ondan çok büyük değilsin."

"Bazen ne kadar küçük olduğumu unutuyorum," dedi Dai. "Hep bu kadar küçük değildim, biliyor musun?"

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istediğini anladığımdan emin değilim."

"Tayflar bu âleme ilk girdiğinde, onlara istedikleri şekli almak

için bir seçim sunuluyor," diye açıkladı. "Genç bir adam olarak ölmüşsek burada ihtiyar bir adam olmayı seçebiliriz. Ya da ihtiyar bir adam olarak ölmüşsek burada küçük bir çocuk olabiliriz. Ama Miki daha bebekken öldü. Olduğundan büyük olmayı hayal etme fırsatı hiç olmadı yani. Ben de nasıl bir beden seçeceğime karar vermeye çalışırken Miki'yi düşündüm. *Ne hissettiğini anlamak için onun kadar küçük olmalıyım,* diye düşündüm. Sonuçta da bir oğlan çocuğuyum işte. Küçük bir kız olmanın nasıl bir şey olduğunu nereden bileceğim ki?"

Kendi kendine kıkırdadı. Maske de yanında boğuk bir kahkaha attı ve Miki kollarımda titredi.

"Miki'yi ne kadar çok sevdiğimi biliyor musun?" diye devam etti Dai. "Mutlu olduğunda çıkardığı o sesler var ya, sanki kalbim on kat büyüyormuş gibi oluyor. O üzüldüğünde benim kalbim kırılmış gibi hissediyorum. Hayatımı yüz kere feda ederim Miki için."

Tutmaya çalıştığım gözyaşları yanaklarımdan süzüldü. Dediğini yapacağını biliyordum, bugün neredeyse yapacaktı da.

"Miki'yi ne kadar çok seviyorum, biliyor musun? Onunla birlikte olabilmek için cennetten geldim."

"C-cennet mi?" diye sordum.

Gözlerinde uzak bir bakışla gülümsedi. "Bu dünyanın ötesinde başka dünyalar da var. Onlardan biri de cennet. Ben de oradaydım işte. Karımın gelmesini bekliyordum ama sonra Miki... O benim torunumun çocuğu. Miki'yi Ruhlar Nehri'nde tek başına süzülürken bıraksaydım karım beni asla bağışlamazdı. Ben de cennetten indim ve onu sudan çıkardım. O zamandan beri de hiç bırakmadım. Onu biraz şımarttım sanırım. O benim Miki'm. Onu seviyorum."

Miki ona doğru uzandı. Onu bundan mahrum edemezdim. Bebeği dikkatle Dai'nin kollarına bıraktım. "Çok ağır değil," diye fısıldadı Dai. "Hafif. Ayrıca karım ölür de doğruca cennete giderse beklemesi gerekecek. Ama umursamaz çünkü Miki'mizle birlikte olduğumu bilir."

Maske, Dai'nin üzerinden uzanıp elimi tuttu ve birlikte Mi-

ki'nin başını onun omzuna koyuşunu, titremesinin kesilişini, onun kollarında yeniden güvende oluşunu izledik. Alnındaki o minik çizgiler yok oldu ve huzurlu bir uykuya daldı.

"Seni ne kadar çok seviyorum, biliyor musun Miki?" diye fısıldadı Dai usulca. "Ben bile bilmiyorum. Sana olan sevgim sınırsız. Tıpkı bir deniz gibi derin ve uçsuz bucaksız."

Sabah yüzüme vuran güneş ışığıyla uyandığımda Dai'nin salyaları koluma akmıştı. Dördümüz birlikte o küçük şiltenin üzerinde uyuyakalmıştık ama Maske ve Miki ortalıkta yoktu. Dai'nin yüzüne büyük oranda renk gelmişti. Onu uyandırmamaya gayret ederek battaniyelerini düzelttim.

Dışarıda Miki, Maske'nin kucağına oturmuştu ve Namgi'yle Nari'nin siyah ve beyaz taşlarla bir masa oyunu oynayışını izliyordu. Namgi kâsedeki siyah taşlardan birini alıp tahtanın üzerinde havada gezdirdi. Maske bir *cık* sesi çıkardı. Namgi elini çekip taşı başka bir yerin üzerinde tuttu. Maske başıyla onaylayınca Namgi taşı tahtaya bıraktı.

"Bu hiç adil değil," dedi Nari kendi kâsesinden beyaz bir taş alarak. "Ben genç bir Imugi'yle oynadığımı sanıyordum, engin yılları olan bir büyükanneyle değil."

Bir Namgi'ye bir Maske'ye baktım. Dün gece Namgi'nin korkunç bir deniz yılanına dönüşmesine tanık olmuştum ve Dai de kendisinin ve Maske'nin göründükleri gibi olmadıklarını açıklamıştı. Yine de sabah ışığında Maske ve Namgi her zamanki gibi tanıdık ve iyi görünüyorlardı.

Maske'nin yanına oturarak Miki'nin ayak parmaklarını gıdıkladım. "Shin'le Kirin nerede?"

"Turna Hanesi," diye yanıtladı Nari. "Muhtemelen Turna Lordu şimdiye kadar tüm hatalarından pişman olmuştur."

Namgi bunu duyunca kıkırdadı ama gün ilerledikçe ve Shin'le Kirin dönmedikçe onları orada tutanın ne olabileceğini ve Turna

Lordu'nun Shin'e bana ifşa ettiği şeyi açıklayıp açıklamadığını merak etmeye başladım.

Taraflardan biri bir başkasıyla daha güçlü bir bağ kurarsa Kaderin Kırmızı İpi bile çözülebilir. Shin bu bilgi karşısında nasıl bir tepki verirdi? Kaderimiz ilk bağlandığı andan beri kendi yaşamını riske attığı için onu bozmak istiyordu. Bu mantıkla bakılırsa başka bir ruhla bağ kurmak istemezdi. Bu da aramızdaki bağı ancak benim Deniz Tanrısı'nı seçmemin ve onun da beni seçmesinin koparabileceği anlamına geliyordu.

Çok geçmeden gün geceye döndü ve herkes kendi uyuyacağı odalara çekildi – Miki ve Maske, Namgi'nin odasında Dai'ye eşlik ederken Namgi de Dai iyileşene kadar birkaç gün daha uyuyacağı Kirin'in odasına geçti. Bense tek başıma üst kattaki odaya gittim.

Karşı duvara gidip dürülü büyük yatağı alarak odanın ortasına açtım, battaniyeleri dümdüz ve pürüzsüz hâle gelene kadar dövdüm. Bir süre tereddüt ettikten sonra paravana doğru ilerleyerek yatağı bölmesi için battaniyelerin üzerine sürükledim. İşim bitince kısa ipek ceketimi çıkarıp eteğimin bağlarını çözdüm. İkisini de yere bırakıp ayağımla kenara ittim. İnce beyaz kombinezonumla battaniyelerin altına kıvrıldım. Uzun süre gözümü kırpmadım, kapının dışından gelen her sese kulak kesildim ama bir saat geçip de kimse gelmeyince uyuyakaldım.

Rüyamda denizden çıkan ejderhayı görürken –o karanlık ve dipsiz gözleri üzerimdeydi– bir ses duyup irkilerek uyandım. Sersem sersem gözlerimi kırpıştırdım. Pencereden ay ışığı sızıyordu. Bulutların gölgesi paravanın üzerinde ağır ağır hareket ediyordu. Gece yarısını çok geçmiş olamazdı.

Yine aynı sesi duydum. Acılı bir haykırış olduğu su götürmezdi. *Shin!*

Battaniyelerin altından debelenerek çıkıp paravanı kenara çektim. Shin dağınık kıyafetleriyle şiltenin üzerinde kıpırdanıp döndü. Lotus Hanesi'ne dönmüş ve üzerini değiştirmeden yatmış olmalıydı. Gözle görülen bir yarası var mı diye hızlıca bir inceledim ama

bir şey göremedim. Kâbus mu görüyordu o zaman? Alnında boncuk boncuk ter birikmişti ve bedeni sanki üşürmüş gibi titriyordu.

Yanına çömelerek omuzlarını tuttum ve onu sertçe sarstım. "Shin, uyan!"

Gözleri birden açıldı. "Mina?"

Elimin tersini alnına bastırdım. "Ateşin yok. Nasıl hissediyorsun?"

Doğrulmaya çalışınca ona yardım etmek için hemen hareketlendim. Doğrulunca da telaşla alçak rafa gidip oradaki tası aldım, içindeki kâğıttan gemiyi çıkarıp nazikçe kenara koydum. Parmaklarımın ucuyla suyu kontrol ettim, soğuk olduğunu görünce rahatladım. Shin'in yanına dönerek bir kumaş parçasını suya batırarak alnına götürdüm.

"Kâbus görüyordun," dedim alnındaki teri silerken. "Ne gördüğünü hatırlıyor musun?"

Başını ağır ağır iki yana salladı, koyu gözlerini yüzüme dikmişti. "Turna Lordu'yla konuştum. Kaderin Kırmızı İpi'nin bizi bağladığını biliyor. Ruhunu çalmak için hırsızları gönderenin kendisi olduğunu ve o teşebbüs başarısız olunca da aynı kişileri seni öldürmeleri için görevlendirdiğini itiraf etti."

Ürperdim. Maske, Dai ve ben hep birlikte ayı-suikastçıyı alt etmiş olabilirdik ama sansar hâlâ dışarıda bir yerlerdeydi.

Kumaşı tekrar suya batırıp boynuna götürdüm. "Başka bir şey söyledi mi?"

Shin'e Kaderin Kırmızı İpi'nin koparılabileceğini söylemiş olmalıydı.

"Hayır."

Başımı kaldırıp baktım. Shin de gizemli bir ifadeyle bakışlarıma karşılık verdi. Acaba... yalan mı söylüyordu? Ama gerçeği bildiği konusunda neden yalan söylesindi ki?

"Bana da bir şey söyledi," dedim. "Deniz Tanrısı'nın üzerindeki laneti kaldırmanın yolunun, onunla bir bağ kurmak olduğunu söy-

ledi. Âşıklar arasındaki bağ gibi. Bizim aramızdaki Kaderin Kırmızı İpi'ne gelince, dedi ki..."

"Yanılıyorsun," diye araya girdi Shin. "Sanırım ateşim var."

Az önce yeni uyandığım için sersem gibiydim ama şimdi aklım başıma gelmişti. Nari'ye göre tayflar ve tanrılar hastalanamazdı.

Shin elini kaldırarak parmaklarıyla yüzünü sıvazladı. Bu hareketiyle birlikte dikkatim çıplak koluna ve uyurken dağılarak boynunu açığa çıkarmış kıyafetlerine kaydı. Birden, ceketim olmadan omuzlarım fazlasıyla ortadaymış gibi hissettim. İkimiz de bu konuşmayı yapabilecek kadar giyinik değildik.

"Ben Kirin'i çağırayım." Ayağa kalktım. Elbisemin eteği bir şeye takılınca neredeyse düşecektim. Aşağı baktığımda Shin'in yumruk hâline gelmiş eliyle eteğimi tuttuğunu gördüm. O da bunu fark ederek beni birden bırakıp yüzünü diğer tarafa çevirdi.

Önce tereddüt ettim, sonra battaniyelerin üzerine diz çöktüm. "Kalmamı mı istiyorsun?"

Bana baktı, gözlerindeki o açık arzu gereken cevabı veriyordu.

Yastığını düzeltmek için hareketlendim. Sonra o bana uzandı ve ben de ona doğru ilerledim, kolları beni sardı. Beni kendine çekerken nefesi boynuma değdi.

Tenimin altında acı verircesine vızıldayan gerilimle uyumak imkânsız gibi geliyordu ama sonunda kalbimin ritmi onunkinin yankısı hâlini alırken huzurlu bir uykuya daldım.

23

Uzaklarda gümbürdeyen bir gök gürültüsüyle ve kalbimin derinliklerinde ne yapmam gerektiğini *bilerek* uyandım.

"Shin," dedim yüzümü ona çevirerek. Tereddüt ettim. Uyuyordu. Geceki huzursuzluğunun aksine alnı pürüzsüz, dudakları hafif aralık, huzur içinde görünüyordu. Biraz daha bu şekilde uyuyabilmesi için her şeyimi verirdim. Ama bu işi tek başıma halledemezdim.

"Shin," dedim tekrar.

"Mina?" Uykulu uykulu gözlerini kırpıştırdı. "Sorun ne?"

"Bir yere gitmem gerek."

Kaşlarını çatarak beni dikkatle izledi. "Nereye?"

"Deniz Tanrısı'nın sarayına."

Gözleri karardı ama başını onaylar gibi salladı. "Tamam."

Kalktı, dolaptan temiz kıyafetler aldı ve odadan çıktı. Ben de alelacele mercan rengi bir etek ve beyaz bir ceket giyip alt kata koştum. Shin, yanında Namgi ve Kirin'le birlikte dışarıda bekliyordu. Hava yoğun bir sisle kaplıydı. Doğu tarafındaki dağların tepesinde kara bulutlar toplanmıştı.

"Ters bir şeyler var," dedi Kirin. "Bu fırtına hiç normal görünmüyor."

"Doğu dağlarının üzerinde geziniyorsa," dedi Namgi, "insanların dünyasındandır." Birbirlerine esrarengiz bakışlar attılar.

"Hadi gidelim," dedi Shin.

Yoğun sis bütün şehri sarmıştı, zeminde bulut girdapları gibi döne döne ilerliyordu. Deniz Tanrısı'nın sarayının kapıları kapalıydı, Namgi duvara tırmanarak Shin'le Kirin'in tırmanması için bir ip attı, ben de Shin'in sırtına yapışmıştım. Duvarın üzerinden Deniz Tanrısı'nın bahçesi ürkünç biçimde sakin görünüyordu, her yeri saran pus hayaletimsi filizler gibi uzanıyor, sanki bizi sisin içine davet ediyordu.

Shin, her zaman olduğu gibi beni yanından ayırmadan Namgi'yle birlikte önden gitti. Beni şaşırtan, Kirin'in solumda yürüdüğünü fark etmekti.

"Demek," dedi buz gibi bir sesle, "ne istediğine karar verdin."

Düşmanlığı elle tutulur cinstendi. "Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Dün gece Turna Lordu seninle paylaştığı bilgiyi, Deniz Tanrısı'yla bir bağ kurarsan Shin'le arandaki Kaderin Kırmızı İpi'nin çözülebileceğini bize açıklama konusunda çok hevesliydi."

Demek Shin *biliyordu*. Birkaç adım ileride yürüdüğü noktaya baktım. Sis o kadar yoğundu ki sözlerimizi duyması çok da muhtemel değildi.

"Bu yalnızca benim verebileceğim bir karar değil," dedim. "Shin de bir başkasıyla bağ kurabilir."

"Tevazu sana hiç yakışmıyor. Seçim yapacak olan sensin."

"Hislerim o kadar basit değil," diye fısıldadım.

"Kararsızlık da öyle."

İrkildim ama Kirin'i suçlamadım. Artık Shin'e ne kadar sadık olduğunu görebiliyordum.

"Bu, Mina'ya haksızlık," diye itiraz etti Namgi. "Onun için kalbinin sesini dinlemek o kadar kolay değil. Ailesine, halkına karşı görevleri var."

Kirin inledi. "O zaman sadakatinden dolayı Mina'yı övmem, seni de sadakatsizliğinden dolayı kınamam gerek."

Namgi gerildi. "Ben sadığım."

"O yüzden mi kardeşlerini, aileni, *kanını* terk ettin? Onları bırakmak seni daha az canavar kılmıyor, Namgi." Kirin'in sesi buz gibiydi, kabaydı. "Sadece hain oluyorsun."

Namgi bir an hareketsiz kaldı, ardından omuzları çöktü, mücadele arzusu onu terk etmiş gibiydi. Ona hiç yakışmayan yenik bir sesle, "Bazen aileyi kendi kanında değil başka bir yerde bulursun."

Sert sözleri söyleyen Kirin olsa da canı yanmış gibi dönen de o oldu.

Namgi bizden ayrıldı ve sis onu tamamen yuttu. Birkaç dakika geçtiği hâlde dönmeyince endişeyle, "Peşinden gitse miydik?" diye sordum. "Bu siste kaybolabilir."

Bulanık derinliklerden boğuk bir bağırış duyuldu.

Kirin bir elini kılıcına götürerek, "Namgi!" diye seslendi.

"Onun yanına git," dedim. "Ben Kaderin Kırmızı İpi'ni takip ederek Shin'in yanına giderim."

Gözlerime baktı, ardından başıyla onaylayarak sisin içinde kayboldu.

Yağmur bastırdı ve çok geçmeden elbisem sırılsıklam oldu. Belki de fırtınanın geçmesini beklemeden Deniz Tanrısı'nı aramaya çıkmak bir hataydı ama bu sabah uyandığımda içimden bir ses onu hemen aramazsam belki de bir daha hiç arayamayacağımı söylemişti. Kalbimin sesini dinleyip de denize atladığımda kendim için çizdiğim yoldan çıkabileceğimi.

Yağmur yavaşladı, hafif bir çiselemeye döndü. Sisin içinde parça parça görünen, nemli havanın içinde Kâğıttan Gemiler Göleti'nin yanındaki kasra doğru uzanan Kaderin Kırmızı İpi'ni takip ettim. Shin'i de orada, zarif bir ahşap yapının ortasında dikilirken buldum. Deniz Tanrısı da yanındaydı.

Shin, Deniz Tanrısı'nı uyanık bulduğuna şaşırdıysa da belli etmeme konusunda dikkatliydi, belki de o da benim gibi tanrının kaçabileceğinden, kendiyle birlikte bu büyünün gizemini çözme fırsatını da beraberinde götüreceğinden endişeleniyordu.

"Bana yeni bir hikâye anlatmaya mı geldin?" diye sordu çocuk tanrı. Onu ilk gördüğüm zamanki o ihtişamlı kıyafetleri giymişti, göğsüne gümüş bir ejderha amblemi işlenmişti. Bir çocuğa bu kadar benzemesi karşısında bir kez daha afalladım; gerçekle yüzleşmek yerine hikâyeler dinlemek istiyordu.

Hemen kendimi azarladım. Büyükannem böyle düşündüğümü bilse kesin fırçalardı beni. Zira bazen gerçeği ancak bir hikâye aracılığıyla duyurabilirdiniz.

"Seni en çok memnun edecek şey buysa," dedim. Ama hangi hikâyeyi anlatacağımdan emin değildim.

Çocuk tanrının omzu üzerinden Shin'le göz göze geldim. Sonunda Joon'un en sevdiği hikâye olan bir aşk hikâyesinde karar kıldım.

"Evvel zaman içinde, devasa bir ormanın kıyısında bir oduncu yaşarmış. Genç, kuvvetli ve nazik biriymiş. Ama çok da yalnızmış. Bir gece evine dönerken ağaçların arasından bir kahkaha geldiğini duymuş. Merak ederek o tatlı seslerin peşine düşmüş. Devasa bir sarı salkım ağacının altındaki küçük, taşlık bir gölde yüzen güzeller güzeli iki genç kız görmüş, o güzelim beyaz elbiseleri de peşlerinden süzülüyormuş. Bu ahu gibi kızlar kanatlarını çıkarıp sarı salkımın alçak dallarından birine asmış."

Kasrın çatısını iri yağmur damlaları dövmeye başladı. Duyulabilmek için sesimi yükselttim.

"Ama oduncu, gölde sadece iki genç kadın yüzdüğü hâlde ağaçta üç çift kanat olduğunu görmüş. Derken yeşilliklerin arasında bir beyazlık çarpmış oduncunun gözüne. Üçüncü kız ağaçların arasından geliyormuş. Taşlı göle yaklaşmış ama suya girmemiş. Onun yerine başını kaldırıp ağaçlara, yıldızlara bakmış ve daha iyi görebilmek için de tek gözünü kapamış. Oduncu oracıkta gönül vermiş bu kıza. O yüzden de onun kanatlarını çalmış."

Shin de Deniz Tanrısı da bunu duyunca kaşlarını çattı ama ikisi de tek kelime etmeden dikkatle dinlemeye devam etti.

"Kardeşleri güçlü kanatlarıyla göğe yükselip cennete dönerken

en küçük kız yapayalnız ve kanatsız öylece kalakalmış. Genç oduncu da tam bu sırada karşısına çıkıp ona ceketini vermiş. Kız ceketi kabul etmiş, adamın alçakgönüllülüğünden ve ona duyduğu sevgiden etkilenmiş. Birlikte bir yaşam kurmuşlar. Kız bu dünyadan olmadığı için çocukları olamıyormuş ama uzunca bir süre mutlu mesut yaşamışlar."

Deniz Tanrısı dikkati dağılmış gibi yüzünü bahçeye çevirdi.

"Ama hayat bu ya, oduncu yaşlanmış ve aklı kemale ermiş. O ilk anda duyduğu aşkın, bir ömür üzerine kattığı aşkın yanında bir hiç olduğunu idrak etmiş. Her ne kadar ruhuna bir ağırlık çökse de yapması gerekeni biliyormuş. Güzeller güzeli kızı gerçekten seviyorsa, gitmesine izin vermesi gerektiğini biliyormuş."

Bu son sözleri söylerken Shin'le göz göze geldim. Yüzünde yürek parçalayan bir ifade vardı. Derin bir nefes alarak hikâyeyi tamamladım.

"Gece olunca ormana gitmiş ve kanatları sarı salkımın altına gömdüğü yerden çıkarmış. O uyurken karısının yanın bırakmış ve ağlamak için ormana dönmüş.

"Ertesi gece evine döndüğünde güzeller güzeli karısının artık orada olmadığını ve kanatların da ortadan kaybolduğunu görmüş. Gözünde yaşlarla gökyüzünde yeni beliren yıldıza bakmak için dışarı çıkmış. Her ne kadar kaybı için ağlasa da mutluymuş. Çünkü biliyormuş ki o güzeller güzeli kız ait olduğu yere dönmüş."

Son sözlerimi söylerken Deniz Tanrısı fırtınayı izlemek için başını kaldırdı. Eli göğsüne gitti, parmakları kumaşın içine daldı. "Ruhumu çekiştiren bir şey var." Aniden kasırdan fırlayıp yağmurun altına attı kendini.

"Bekle!" diye koştum peşinden. Shin'in arkamdan seslendiğin duydum ama yağmur tüm sesleri boğuyordu. Sis etrafımı sardı ve çok geçmeden yolumu kaybettim. Kasra dönmeye çalıştım ama doğru yöne gidip gitmediğimi anlayamıyordum. Yoğun sisin arasında Kaderin Kırmızı İpi bile güç seçiliyordu.

Ayağım yere takıldı ve öne doğru sendeleyerek büyük bir merdiven sahanlığında buldum kendimi. Bu şehre ilk geldiğimde çıktığım merdivenleri tanıdım. Yukarıda Deniz Tanrısı'nın sarayının kapıları vardı ve şu anda açıktı. Bahçeden buraya nasıl gelmiştim?

Arkamda taşa vuran toynakların belirgin sesini duydum. Döndüğümde sisin içinden yaklaşan bir karaltı gördüm. Ay ve Hafıza Tanrıçası. Bineği yine önceki gibi toynaklarından alevler saçan büyük bir attı. "Seni tek başına yakaladığımda," dedi, "neler olacağı konusunda uyarmıştım."

"Öleceğimi çünkü beni öldüreceğini söylemiştin."

Soğuk, ruhsuz gözlerle beni izledi. "Korkmuyor musun?"

"Korkuyorum. Ama söylesene, Deniz Tanrısı'nın gelini olmasam da böyle mi olurdu? Dai gibi bir çocuk olsam? Ya da bana yardım edebileceğine inanan biri olsam?"

"Ama hiçbiri değilsin."

"Son söylediğim kişiyim."

Gözleri kısacık bir an için titreşti, sonra bakışlarını kaçırdı. "Yanılıyorsun." Geniş manşetinden iki kâğıt gemi çıkardı.

Sol elindeki gemiyi dağınık kırmızı dikişlerinden hemen tanıdım. Benim dileğimdi. "Nereden buldun onu?"

"Ben Ay ve Hafıza Tanrıçası'yım. Bu gemide de bir zamanlar tuttuğun dileğin anısı var."

"Dileğin ne olduğunu görüyor musun?"

Beni dikkatle izledi. "Hayır. Bu anıyı göremem çünkü senin ruhuna yakinen bağlı bir anı." Almak için uzandım ama elini geri çekti. "Ruhunun bu parçası karşılığında bana ne verirsin?"

Ona baktım ve hiçbir şey demedim. Eğer bu bir irade savaşıysa o kazanmıştı çünkü o anının bana geri dönmesi için, onu ait olduğu yere, ateşe fırlatabilmek için her şeyi verirdim. İlk gemiyi tekrar manşetinin içine sıkıştırarak ikinci gemiyi uzattı. Az önce kendi derdime düşünce onu unutuvermiştim.

"Bu tanıdığın birine ait. Belki bunu ona geri verebilirsin."

Tanrıça omzumun üzerinden baktı ve ben de bakışlarımı o tarafa çevirdim. Yağmur o kadar yoğundu ki bir an sağanağın arasında ilerleyen genç kadını tanıyamadım.

Shim Cheong.

24

Shim Cheong özenle işlenmiş bir gelinlik giymişti. Uzun manşetleri yerde sürükleniyordu ve solgun yanaklarına kırmızı halkalar çizilmişti. Siyah saçları arkaya taranmış ve yeşim ile altından bir tokayla bağlanmıştı. *O neden burada?* Gelinler senede bir kez kurban edilirdi. Önümüzdeki yaz fırtınalar başlayana kadar kendimi feda ederek kurtardığımı umduğum *Shim Cheong* bir yana, hiçbir geline ihtiyaç olmamalıydı.

Döndüm ama tanrıça artık orada olmadığından sorularıma cevap veremezdi. Cheong uzun elbisesine takılınca keskin bir çığlık duyuldu.

"Cheong!" Düştüğü yere koştum.

Soluğu kesildi. "Mina?"

Kâğıt gemiyi kendi ceketimin içine sıkıştırdıktan sonra kollarından tutarak kalkmasına yardım ettim. "İyi misin? Yaralandın mı?"

Karanlığın içinden bana bakarken o berrak gözleri yaşlarla parlıyordu. "Ah, Mina. Seni gördüğüme çok sevindim. Sen denize atlayınca Joon yıkıldı."

"Cheong, sen neden buradasın?"

Yüzünün rengi birden çekildi. "Kurban edildim."

Bir an için hiçbir şey diyemeden ona öylece baktım. "Ama... ama neden?"

"Bitti sandık..." Güzel gözleri dehşetle donuklaştı. "Ama sonra fırtınalar tekrar başladı, eskisinden de beterdi. Koca köyler denize gömüldü. Kocalar karılarından, çocuklar annelerinden ayrı düştü. Köy reisleri konseyi toplandı ve benim yerime sen gittiğin için Deniz Tanrısı'nı kızdırdığımıza karar verdi. Askerlere evimize dalmaları emredildi. Ailen beni korumak için cesaretle mücadele etti. Büyük abin. Yengen. En ateşlileri olan büyükannen. Tabii Joon da."

Cheong onun adını söylerken tıkandı, devam edemeyecek sandım ama sonra sakinleşmek için bir nefes alarak devam etti. "Ama ben zorla alındım, gördüğün gibi giydirildim ve denize atıldım. Ama yakalanıp dalgaların altına çekilirken bile bunun bir hata olduğunu biliyordum. Böylesi bir gazap tek bir canla dindirilemez. Deniz Tanrısı'nm öfkesi çok büyük, çok güçlü. Korkarım bu sefer fırtına hepimizi yok edecek."

Sözlerine karşı çıkmak isteyerek gözlerimi ona diktim ama gerçekten inanmasa böyle korkunç önsezileri dillendirmeyeceğini biliyordum. Fırtınanın başka bir dünyaya ait olduğunu, insanların dünyasının sona erdiği ve nehrin başladığı doğu dağlarının üzerinde toplandığını daha bu sabah söyleyen Namgi'yle Kirin'e gitti aklım.

Korkunç bir düşünceyle sarsıldım.

"Mina?" dedi Cheong.

"Burada bekle," dedim. Onu bırakmak istemiyordum ama emin olmam lazımdı. Eteklerimi toplayarak nehre doğru koşmaya başladım.

Çok geçmeden öfkeli akıntının gümbürtüsünü duydum Sisin ötesinde nehir gürültüyle ve öfkeyle akıyordu. Shiki suyun kıyısında dikilmişti, gözleri üzüntüden çökmüştü. Akıntıya kapılmış aileler gördüm. Anneler, babalar, çocuklar. Geçen geceki kızın aksine ölülerin hiçbiri akıntıya karşı mücadele etmiyordu. Sanki tüm umutlarını yitirmişler gibi hareketsizlerdi. Neden oluyordu bu? Fırtınalar neden geri dönmüştü?

Deniz Tanrısı. Öfke bütün bedenimi sardı.

Yeniden sarayın bulunduğu tarafa gittim, basamakları hızla çı-

kıp açık kapılara vardım. Cheong adımı haykırdı ama durmadım. Avluları art arda geçtim. Yağmur burada daha hafifti ama hâlâ yağıyordu. Yüzümden damla damla akıp dudaklarımı yakışını hissettim. Tadı deniz gibiydi. Son avluya ulaşıp salona daldım.

Tavandaki çatlaklardan yağmur akıyor, soğuk taşları dövüyordu. Deniz Tanrısı tahtın yanında, yerdeydi, eliyle göğsünü tutuyordu. Kasırdan telaşla çıkarken de bu hareketi yapmıştı. *Ruhumu çekiştiren bir şey var.* Kaderin Kırmızı İpi'nin çekişi miydi? Ama bileği tıpkı Shim Cheong'unki gibi boştu. Kaderleri gerçekten bir olsaydı, Kaderin Kırmızı İpi Shim Cheong'a görünür ve bahsini açacağı kadar tuhaf gelirdi.

Deniz Tanrısı acılı bir çığlık attı. Ona doğru koştum ama uzanmaya çekindim. Ona son dokunduğumda anılarının içine çekilmiştim. Derin bir nefes alıp omzunu tuttum. Kör edici bir ışık belirerek beni tamamen yuttu.

Rüzgâra kapılmış bir ormanı andıran bir ses duvarı vardı ve sonra birden bırakıldım.

Alacakaranlıkta, denize bakan bir kayalığın kenarında duruyordum. Güneşin batışı, kararmaya başlamış suların üzerinde altın sarısı bir yol oluşturuyordu.

Ağır ağır dönüp çevreme bakındım. Havada taze hanımeli kokusu vardı. Tenime ılık bir rüzgâr değiyor, yanağıma düşmüş saçları havalandırıyordu.

Bizim orada kendi falezlerimiz vardı. Küçük köyümüzün bir buçuk kilometre dışındalardı. Joon'la birlikte sık sık tepeye kadar yarışır, nefes nefese kahkahalar atardık.

Aşağı inerken, babasının elini sımsıkı tutmuş yukarı çıkan Shim Cheong'la karşılaşırdık zaman zaman. Falezin tepesindeki küçük çayıra ulaşmaları saatler sürerdi ama yine de tırmanmaya devam ederlerdi. Güzeller güzeli Shim Cheong ve perde inmiş gözleri hiçbir zaman günbatımını göremeyecek olan ama kızıyla birlikte her gün o yürüyüşlere çıkmaktan hoşlanan, kızı ona dünyayı tasvir ederken gülümseyen babası kızının sevgisinin ışığıyla parlardı.

Gözlerimi kırpıştırarak anıdan sıyrıldım.

Sonra onu falezin ucunda iki büklüm gördüm. Deniz Tanrısı'nı. Ona doğru koşarak dizlerimin üzerine çöktüm. Kıyafetleri parçalanmış ve çamur içinde kalmıştı. Elimi ipeğin üzerinde gezdirdim ve parmaklarım sıcak ve ıslak bir şeyin üzerinde kaydı.

Kan. Kıyafetlerinin arkası tamamen kanla kaplıydı.

Çığlık attım. "Ne oldu? Kim yaptı sana bunu?"

Denizi izleyen Deniz Tanrısı yüzünü çevirip bana baktı. Gözleri donuktu ve güzel çehresi acıyla çarpılmıştı.

"Acı ne ki," diye fısıldadı. Sesi bir tanrının sesinden ziyade paramparça olmuş küçük bir çocuğunki gibiydi. "Benim yaptığım şeyin yanında acı ne ki. Hepsini yüzüstü bıraktım."

"Hayır," dedim gözlerine düşen ıslak saçları çekerek. "Her şeyi yoluna koyabilirsin. Ben sana yardım ederim. Bir yolu olmalı..."

Deniz Tanrısı birden uzanıp bileğimi kavradı. Gözleri gözlerime değince soluğum kesildi. Gözlerinde alevleri, yanan koca bir şehri görebiliyordum. Beni bırakınca arkaya doğru savruldum ve başım yere çarptı. Kendime geldiğimde yeniden Deniz Tanrısı'nın salonundaydım.

Başımı kaldırıp duvardaki ejderha tablosuna baktım. Sonra hatırladım. Yağmur. *Fırtına.*

Yerden kalkarak sendeleye sendeleye Deniz Tanrısı'na yaklaştım. Alelacele kan var mı diye kıyafetlerini inceledim ama temizlerdi, sadece yağmurdan ıslanmışlardı.

Deniz Tanrısı inleyerek doğruldu. Ona yardım etmek için atıldım ama bir elini kaldırarak beni durdurdu. "Senin ne işin var burada?"

"Seninle konuşmaya geldim. Az önce neredeydik biz? Deniz kenarındaki falez... İnsanların dünyasında mıydı? Neden kanlar içindeydin?"

"Kes! Burada soruları ben sorarım. Neden o kadar acıklı hikâyeler anlatıyorsun?" diye haykırdı. "Kalbimi kırmaya mı çalışıyorsun? Şunu bil ki uzun zaman önce kırıldı zaten."

"O falezde her ne olduysa, fırtınaların başlamasının sebebi o mu? Sana onu yapan bir insan mıydı? O yüzden mi bizi koruyup kollamaktan vazgeçtin? Bizi terk etmenin sebebi bu mu?"

Sanki sözlerimden korunmaya çalışırmış gibi kendi içine büzüldü. Sesi kısık, yorgundu. "Deniz Tanrısı'nın gelini olduğunu söylüyorsun ama sözlerin beni böylesine utandırırken nasıl iddia ettiğin kişi olabilirsin ki? Beni yaralayan... sensin."

Dışarıda, sarayın üzerinde gök gürledi. Tavandaki çatlaklardan yağmur damlamaya devam etti, ahşap döşemelerde takırdadı. Bir yanım çekip gitmek, Deniz Tanrısı'nı acısı ve kaderiyle baş başa bırakmak istiyordu. Ama diğer yanım kalmaktan yanaydı çünkü öfkeme ve hayal kırıklığıma rağmen onun için kalbim sızlıyordu. Bana pek çok yönden Joon'un küçüklüğünü hatırlatıyordu. Abim şimdi bir savaşçı olsa da çocukken köydeki diğer çocukların zorbalığına uğramıştı. Kocaman bir kalbi vardı ve fazlasıyla nazikti. Onunla dalga geçen, ona lakaplar takan yaşımdan büyük kızlarla oğlanlara bağırıp dururdum. Bu dünyada en çok sevdiğim insanın, abimin kalbini kırmaya nasıl cüret ederlerdi?

Nazikçe uzanıp Deniz Tanrısı'nın koluna girdim.

"Sen ne..." diye itiraz etti.

Daha sıkı tutarak sıcaklığımı ve gücümü ödünç verdim ona. "Küçükken sana dua ederdim. Fırtınalar coşup da dalgalar kıyıya vurduğunda korkardım ama sana inanırdım. Deniz sakinleşince ve abimle dalgalarda güvenle oynamaya başladığımızda mutlu olurdum ve sana inanırdım."

"Ama artık inanmıyorsun," diye mırıldandı çocuk tanrı.

"Sana hâlâ inanıyorum. Bazen zorlanıyorum, kendimden şüphe ettiğim oluyor ama senden hiç şüphe etmiyorum. Denizden, rüzgârdan, dalgalardan nasıl şüphe edebilirim ki? Keşke yükünün bir kısmını ben taşıyabilseydim. Şimdi seni böyle tutarken yükünün ağırlığını hissedebiliyorum."

Hıçkırmaya başladı. Sanki kendi gücümle onu bir arada tutabilirmişim gibi kollarımı boynuna doladım. "Keşke onca şeye rağ-

men, fırtınalara ve acılara rağmen halkının seni ne kadar özlediğini ve seni ne kadar çok sevdiğini bilseydin," dedim. "Seni hep seveceğiz çünkü sen bizimsin. Sen bizim denizimizsin, bizim fırtınalarımızsın ve yeni bir günün kapısını aralayan güneş ışığımızsın. Sen bizim umudumuzsun. Seni o kadar uzun zamandır bekliyoruz ki. Bize geri dön. Lütfen geri dön."

Elbisem yağmurdan sırılsıklam olmuştu ama şimdi omuzlarıma Deniz Tanrısı'nın sıcak gözyaşları damlıyordu. Tavandan etrafımıza yağan yağmur, bizi acımızla sarmalayan sonsuz bir senfoni gibiydi.

25

Shin, Namgi ve Kirin beni sarayın basamaklarında bekliyordu. Deniz Tanrısı'nın salonunda karşımda durdukları o ilk geceyi hatırladım. Düşmanlar. Yabancılar. Shin o zaman bana çok uzak görünmüştü, tıpkı şimdiki gibi.

"Shim Cheong nerede?" diye bağırdım sicim gibi yağan yağmurda sesimi duyurabilmek için.

"Shiki onun Yıldız Hanesi'nde konaklamasını önerdi," diye yanıtladı Namgi. "Orada güvende olacaktır."

"Bu fırtınadan kurtulmalıyız," dedi Kirin.

Shin döndü ve basamaklardan indi. Namgi'yle göz göze geldim ama o da başını iki yana sallamakla yetindi. Shin, sisin içine daldığım için bana kızgın mıydı?

Sokakları sel almıştı. Dördümüz ters dönmüş tezgâhların ve mumları sönmüş yüzen fenerlerin arasında ilerledik. Shin ve Kirin önden gidiyor, yoldaki enkazı temizliyordu, Namgi ve bense arkalarından onları takip ediyorduk. Su dizimize kadar yükselmişti. Biraz daha yükselirse biz de sele kapılma tehlikesiyle karşı karşıya kalabilirdik. Neyse ki akıntı nehirdeki kadar güçlü değildi. Yanımdan gözleri kapalı, ellerini sanki uyurmuş gibi karnının üzerine koymuş bir kadının bedeni geçince nefesim kesildi. Namgi omzumdan tutarak beni ilerlemem için teşvik etti.

Lotus Hanesi'ne döndüğümüzde Shin hepimizi ana kasra gö-

türdü. İlk katı çoktan su basmıştı, biz de ikinci kata çıktık. Herkes, Lotus Hanesi'ni evleri olarak gören kim varsa buradaydı. Çamaşırcı kadınlar, aşçılar ve muhafızların yanı sıra bana hizmet eden hizmetkârları da gördüm. Maske, kucağında Miki'yi tutan Dai'nin yanında bir minderin üzerinde oturuyordu. Nari yaşlı birkaç tayfa bir köşeye kadar eşlik ediyor, onlara ısınmaları için sıcak çay ikram ediyordu. Balkona doğru ilerledim. Gölün suları köprüleri yutacak kadar yükselmişti. Kilometreler boyunca tek ışık çevremizi saran meşalelerin alevleriydi. Uzaktan bakan biri için kasır engin bir denizdeki bir muma benziyor olmalıydı.

Elimi korkuluğa dayarken manşetimin iç tarafında bir şey buruşur gibi oldu. Uzandım ve kâğıttan gemiyi çıkardım. Ay ve Hafıza Tanrıçası'nın bana verdiğini. Shim Cheong'un dileğinin yer aldığı gemiyi.

Kâğıt gemi elimde ağırlıksızdı. Katları düzgün, kâğıdı pürüzsüzdü. Kenarlarını ağır ağır açarken o aşina olduğum sisli havayı, bir anıya çekilme hissini bekledim. Hiçbir şey olmadı.

Gemi açıldı. Kâğıda yalnızca kısacık bir cümle yazılmıştı.

Deniz Tanrısı'yla evlenmeme izin verme ya da *Joon'la kalmama izin ver* ya da *Fırtınaları tamamen dindir*, gibi bir şey görmeyi beklemiştim ama kâğıtta Shim Cheong'un zarif el yazısıyla şöyle yazıyordu:

Lütfen babamın uzun ve mutlu bir ömür sürmesine izin ver.

Kâğıdı dikkatle katlayıp yeniden ceketimin manşetine sıkıştırdım.

"Bu fırtına doğal değil," dedi Kirin, kasırdaki herkese hitap ederek. "Nehir taştı ve ölüler sokaklarda yüzüyor. Bir şey yapılmalı, hem de bir an önce."

Nari ısrarla, "Teknelerimizi gönderip ölüleri toplamalıyız," dedi. "Sonra da nehirdeki olağan akışlarına bırakmalıyız."

"Bu arada," diye ekledi Namgi, "nehrin de bizim dünyamıza taşması kesilmeli. Kaynağın önüne set çekebilirsek ölülerin girişini engelleyebiliriz."

"Ama bu insanların dünyasında hayaletlerin dolaşması anlamına gelir," dedi Maske öfkeyle. "Onları içine koyacağın bir kap olmadan huzursuzca dolanan hayaletler yaşayanlara musallat olur, korku ve panik yayarlar. Bunu da daha çok ölüm izler."

Kirin başını iki yana salladı. "Yapılacak bir şey yok."

"Hayır," dedim ve herkes dikkatini bana verdi. "Bunların hepsi geçici çözümler. Ölülerin gerçek kaynağı onların yaşamını alan fırtınalar. Her şeyin sebebi onlar. Asıl onları durdurmamız gerek."

Namgi gözlerini önce odada gezdirdi, ardından bana baktı. "Sözlerinin doğruluğunu inkâr edemem, Mina," dedi nezaketle. "Ama Deniz Tanrısı yüz yıldır fırtınaları dindirmemişken şimdi dindireceğine inanmanın nedeni ne?"

Kafatasımın dibinde korkunç bir zonklama baş gösterdi ve kafamdaki düşünceleri şekillendirmemi zorlaştırdı. "Geçen gece Turna Hanesi'nde Lord Yu benimle bir bilgi paylaştı." Shin'e bakmamaya özen gösterdim. "Deniz Tanrısı'nın üzerindeki laneti kaldırmak için gelinin onunla gerçek bir kader oluşturması gerek."

"Gerçek bir kader mi?" Namgi kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?" Turna Lordu'nu sorguladıkları sırada onun Shin ve Kirin'le birlikte olmadığını hatırladım.

"Ruh eşlerinin arasında olan türden," dedim.

"Sen de o gelin olduğuna inanıyorsun," dedi Kirin. Odada beklenti dolu bir sessizlik vardı. Fısıltılar ve alaycı bakışlar bekledim. Ben kimdim ki Deniz Tanrısı'nın gerçek gelini olduğuma inanıyordum? Ne ahım şahım bir güzelliğim vardı ne de herhangi bir konuda becerim.

"Olman mümkün," diye devam etti Kirin ve şaşkınlıkla irkildim. Onca insan içinde en çok onun kuşkucu yaklaşacağını tahmin ediyordum. "Senden önce hiçbir gelin Deniz Tanrısı'yla konuşamadı. Ayrıca her ne kadar bu fırtına korkunç olsa da yüz yıldır aynı kalmış bir rutini değiştirdi."

"Yeni gelen gelin," diye ekledi Namgi, "Shim Cheong. Onda Kaderin Kırmızı İpi yoktu."

İşte şimdi fısıltılar başlamıştı ama beklediğim gibi değildi. Tayflar heyecanla birbirlerine dönmüş, Deniz Tanrısı'nın gelini efsanesinin nihayet gerçekleşebileceği ihtimaliyle hayrete düşmüşlerdi.

"Önemi yok," dedi Shin. Kasra girdiğimizden beri ilk kez konuşuyordu. "Çünkü ona âşık değilsin."

Kafatasımın arka kısmındaki zonklama yoğunlaştı.

"Ayrıca onun sana âşık olabileceğini düşünüyorsan da ahmağın tekisin demektir."

Oda sessizliğe gömüldü. Ona bunları söyletenin can acısı olduğunu biliyordum ama gözlerimin ardında acı verici bir sıcaklık toplandı. Kaçıp gitmek belki de çocukluk yapmaktı ama engel olamadım. Odadan koşarak çıktım, tayflar bana yol açmak için kenara çekildiler. İlk kata inen basamakları koşarak geçtim. Kasrın muhafazasından çıkmamla birlikte yağmur yüzüme vurdu. Gölün suları tepenin yarısına kadar yükselmişti. Köprüyü geçmedim ama ayaklarım suya değene kadar çimenlik kıyıda ilerledim.

Sanırım nihayet Deniz Tanrısı'nın gelini olmanın ne anlama geldiğini öğrenmiştim. Bir yük ya da bir onur değildi. Deniz Tanrısı'nın gelini olmak için köydeki en güzel kız olmak ya da laneti kıracak olan kişi olmak gerekmiyordu. Birinin Deniz Tanrısı'nın gelini olması için tek bir şey yapması gerekiyordu: Ona âşık olmalıydı.

Ben Deniz Tanrısı'nın gelini değildim.

Halkımı yüzüstü bırakmıştım. Ailemi yüzüstü bırakmıştım. Büyükannemi. Abilerimi. Yengemi. Cheong'u. Hepsini yüzüstü bırakmıştım.

Üstelik hiç umut yoktu çünkü aşk satın alınabilen, kazanılabilen ve hatta dua edilebilecek bir şey değildi. Özgürce verilmeliydi. Bense kalbimi bir başkasına vermiştim, o da Deniz Tanrısı değildi.

Yağmur toprağı dövmeye devam etti. Gölün suları yükselerek terliklerime ulaştı. Tam bir adım gerilemiştim ki yanımdan bir şey ıslık sesi çıkararak hızla geçti. Ok ayağımın dibine düştü. Köprünün altında bir dal çıtırdadı. Ellerim içgüdüsel olarak bıçağımı aradı.

Karanlığın içinden tanıdık biri çıktı. Sansarı andıran suikastçı. Bıçağımı çıkardım ama çok geç kalmıştım. Yayına yeni bir ok taktı, nişan aldı ve oku bıraktı.

Yana döndüm ama yeterince hızlı değildim. Ok omzuma saplandı. Acıyla çığlık attım.

Kasırdan birinin bağırdığını duydum. *Nari.* Suikastçı da onun sesini duymuş olacak ki yeniden karanlığa dalarak kaçıp gitti.

Yere yığıldım, yanağım ıslak toprağa yapıştı. Gevşemiş kolum yanımda öylece uzanıyordu. Altımda kan toplandı, sıcak bir battaniye gibi yayıldı. Kurdele parıldadı, ardından yavaşça solmaya başladı.

"Hayır," diye fısıldadım. Kaderin Kırmızı İpi, benim ruhumu Shin'inkine bağlıyordu. Ben ölürsem o da...

Yağmur, yüzümdeki gözyaşlarına karıştı. Nefes alıp verişim hırıltılı bir hâl aldı ve görüşümün kararmaya başladığını hissettim.

Son düşüncelerim düzensiz bir görüntü sağanağıydı: köprünün üzerinde benden gitgide uzaklaşan abim; deniz kenarındaki bir falezde ağlayan Deniz Tanrısı; sonra tıpkı bu sabahki hâliyle, güneş ışığı yüzünde su gibi süzülen Shin.

26

Fırtınaların ilk ortaya çıkışından, krallığın Batı'dan gelen fatihlerce paramparça edilerek imparatorun falezlerden denize atılışından beri nesilden nesle anlatılan Deniz Tanrısı'nın gelini efsanesine hayatım boyunca inanmıştım. İmparatoru kardeşi gibi seven Deniz Tanrısı, istilacıları cezalandırmak için fırtınaları göndermişti. Yere dökülen damlalar onun gözyaşları, gök gürültüleriyse çığlıklarıydı. Yıllarca süren kuraklıklarsa kalbinde hissettiği boşluk.

Peki efsanenin ne kadarı gerçekti? Peki ya ona olan inancınız sarsılmaya başladığında ne yapardınız?

"Onun için yapabileceğim başka bir şey yok." Kirin'in sesi uzaklardan gelir gibi boğuktu. "Yarasını kapadım ama çok kan kaybetmiş, nabzı da düşük."

"Peki suikastçı ne oldu?" diye sordu Namgi. Sesi sanki bir süredir bağırıyormuş gibi çatlaktı.

"Kadın çığlık atınca kaçtı. Lord Yu onu son bir kez Shin'i öldürmeyi denesin diye göndermiş olmalı."

Shin'in odasındaydım, kendi bedenime yukarıdan bakıyordum. Saksağan da dünyayı böyle mi görüyor acaba diye düşündüm. Acaba *ben* etrafta kanat çırpan saksağan mıyım diye düşündüm. Ama hiç sanmıyordum. Kimse tepelerinde süzüldüğümü fark etmemiş gibiydi.

Namgi ve Kirin yattığım ipek battaniyelerden şiltenin hemen

yanında ayakta dikiliyordu. Ama Shin onlarla değildi. İyi miydi acaba? O yaralanmış olsa Namgi ve Kirin daha üzgün olurdu herhalde, değil mi?

Bedenime baktığımda Kaderin Kırmızı İpi'nin artık elime bağlı olmadığını gördüm. İpin hiçliğe doğru titreştiğini hatırladım. Tilki tanrıça ipin ancak Shin'le ikimizden biri ölürse kopabileceğini söylemişti.

Ben... gölün kenarında kanlar içinde yatarken ölmüş müydüm? Ama ölmüş olsam ruhum nehirde olurdu, burada bedenimin üzerinde süzülmezdi...

Pencereden dışarı süzüldüm. Gökyüzünde yay şeklinde güzel bir gökkuşağı uzanıyordu. Dikkati dağılan ruhum yukarı doğru uçtu. Yeterince yükseğe çıkarsam gökleri delebilir miyim diye merak ettim.

Kulağım gıdıklandı, ardından Dai'nin sesi geldi. "O kadar uzaklaşma, Mina. Çok uzağa gidersen geri dönemeyebilirsin."

Döndüm ve tekrar küçük odaya doğru uçtum.

Namgi ve Kirin artık yanımda değildi. Bedenimin yanında kucağında Miki ile Dai oturuyordu.

"Fırtınalar dindi," dedi. "Havada tuhaf bir his var, sanki sonsuza dek dinmişler gibi."

Dai'nin yanına süzülerek yüzüne baktım. Imugi saldırısından kalma yaraları büyük oranda iyileşmişti; morlukları eskisi kadar koyu değildi ve yüzüne yeniden renk gelmişti. Miki benim uyuyan bedenimi izlerken yumruğu ağzında sızlandı.

"Endişelenme, Miki," dedi Dai. "Mina iyileşecek. Hazır olduğunda uyanacak."

Pencereden dışarı baktığımda alacakaranlık olduğunu gördüm. Bu ara bölgede zaman tuhaf işliyor gibiydi. Arkama baktığımda Dai'yle Miki gitmişti.

Kapı kayarak açıldı. Namgi odaya girdi. Kapının yanında duraksadı, odayı izlerken ben de yanına süzüldüm. Dolabın ve paravanın yanı sıra birkaç parça mobilya daha vardı odada: Benim

kıyafetlerim için bir sandık, saç süslemelerim için küçük bir masa ve ayna. Pencerenin altındaki alçak rafın üzerinde bahçelerden topladığım nesneler vardı: kurumuş çiçekler, taşlar ve palamutlar. Pencerenin altındaki rafın üzerinde, kâğıttan gemi bir tas suyun içinde yüzüyordu.

"Bu oda önceden boştu," dedi Namgi. "Sonra sen onu bu şeylerle doldurdun. Hayatlarımızı nasıl doldurduğuna dair güzel bir metafor sayılır mı bu?"

Ağır ağır odada ilerledi. "Uyanık olsan benimle dalga geçerdin şimdi. *Namgi,* derdin, *amma da zekisin.*" Yatağımın yanında durup hareketsiz yüzüme baktı. "Bunu demek için gerçekten uyanırsın sanmıştım."

Battaniyeleri alarak çeneme kadar çekti, ardından eğilip alnımdan öptü. "Rahat uyu, arkadaşım ama uzun sürmesin. Bazılarımız senin kadar güçlü değiliz."

Kaşlarımı çattım. Ne demek istemişti? Ama sonra zihnim puslandı ve zaman benden uzaklaşır gibi oldu. Etrafımı idrak ettiğim bir sonraki an, odayı sabah ışığı doldurmuştu.

Kirin'i yatağımın başında bulunca şaşırdım. Alnıma serin bir bez koymuştu, alnında derin çizgiler vardı. Uyurken bile onu memnun edemiyordum. Onun hayal kırıklığından uzaklaşabilmek için uçmayı dileyerek iç çektim. Ama Kirin bez parçasını bir kenara koyup ayağa kalktı ve şiltenin diğer tarafına geçti. Tereddüt etti, ardından doğrudan yüzüme vuran güneş ışığını engellemek için ona doğru adım attı.

Kaşlarını neden çattığını görmek için bedenimin yanına süzüldüm. Alnım terliydi.

Kirin orada tek kelime etmeden, bedeniyle güneş ışığına engel olarak ne kadar dikildi bilmiyordum.

Kapı çalınana kadar kıpırdamadı, başı sese doğru döndü.

Yine önceki gibi sis yükseldi, daha yoğun, daha kötücüldü bu sefer; boşluğa çekildim. Kaçışın mümkün olmadığı bir hiçlikti bu. Zamanın ya da anlamın olmadığı, yalnızca ölmek üzere olduğum

ve kendimi kurtarmak adına hiçbir şey yapamadığım için kalbimde duyduğum sızının olduğu bir yerdi.

Bir dahaki dönüşümde vakit geceydi ve yanımda Shin vardı. Oda karanlıktı, ay bulutların ardına saklanmıştı.

"Suikastçıyı öldürdüm," dedi. Gözleri gölgede kalıyordu. Sesinin bu kadar ifadesiz ve boş gelmesi karşısında kaşlarımı çattım. "Onu sokaklarda sürükledim. Canını bağışlamam için yalvardı bana. Korkunç bir acı çekti. Ama o senin canını yaktı ve bu yüzden de hiçbir acının yeterli olmayacağını biliyordum."

Konuşmayı bıraktı. Biraz daha yaklaşarak gölgelerin arasından gözlerini görmeye çalıştım.

"Ama sonra nehre vardığımda hiçbirinin önemi olmadığını fark ettim. Yağmur yağıyordu ve sen ölüyordun..." Ağır ağır uzanıp gevşek bileğimi eline aldı, alnını bileğime dayayana dek başını eğdi. "Tilki tanrıça birimizden biri ölürse Kaderin Kırmızı İpi'nin kopacağını söylemişti. Ben de aptal gibi onun sözlerini düz algıladım." Sert bir nefes aldı. "İp gittiği ve ben hâlâ hayatta olduğum için sevinmem gerek. Ama çok tuhaf, Mina, neden böyle hissediyorum? Sen ölürsen benim de öleceğimi anlamam için Kaderin Kırmızı İpi'ne ihtiyacım yok."

Hayır! Ona tanrıçanın yanılmış olması gerektiğini söylemek istedim ama o kara sis tekrar beni almaya geldi, öyle derin bir bilinçsizlikti ki çaresizliğin sonu gibi geliyordu. Bir yanım burada olmamam gerektiğini söylüyordu; çok derinlere çekilirsem sonsuza dek kaybolacağımı. Ama dönüş yolunu nasıl bulacağımı bilmiyordum. Bana rehberlik edecek Kaderin Kırmızı İpi yoktu.

Hiçliğin daha da derinliklerine çekildim, bacaklarım göğsüme doğru toplandı ve başım dizlerimin üzerine eğildi. Kendimi hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim daha önce. Deniz Tanrısı'nın yüz yıldır hissettiği bu muydu?

Karanlığın içinden bir ses duydum. Tuhaf ama *benim* sesimdi sanki, şarkı söylüyordu.

Denizin altında uyur ejderha
Ne süsler düşlerini?

Denizin altında uyur ejderha
Ne zaman gelecek uyanma vakti?

Bir ejderha incisinden
Atlayıverecek dileğin.

Bir ejderha incisinden
Atlayıverecek dileğin.

Bu şarkıyı bir tek büyükannem biliyordu. Ona da çok uzun zaman bir önce, çocukluğunda kendi büyükannesi öğretmişti.

Büyükannem.

Yumuşacık bir el elimi tutup sıktı. "Mina. Uyanman gerek. Daha kendini bile kurtaramazken Deniz Tanrısı'nı nasıl kurtaracaksın?" Sesi berraktı. Sanki hemen yanı başımdaymış da kulağıma fısıldıyormuş gibiydi.

Bu farklı, demek istedim. *Çok kötü yaralandım. Çok kan kaybettim.*

Dilini şaklattı. "Bana bahane bulma, Mina. Uyan. Hemen uyan!"

Gözlerimi açtım.

"Mina!" Beş altı ses birden adımı haykırdı. Başımı kaldırdığımda çevremin sarılmış olduğunu gördüm. Şiltemin bir yanında Maske, Dai ve Miki vardı. Diğer tarafında da Namgi, Nari ve Kirin.

İlk hareketlenen Dai oldu, beni belimden kavramak için fırlarken sendeledi. "Bizi çok korkuttun!" dedi.

"Dikkatli ol," diye çıkıştı Kirin, Dai'yi kolundan çekiştirerek. "Yarayı kapadım ama tamamen iyileşmesi zaman alacak."

"Aç mısın?" diye sordu Nari. "Sana yiyecek bir şeyler getirmemi ister misin?"

"Ya da içecek bir şeyler?" diye önerdi Namgi. "Likör acıyı hafifletir." Şimdi yatağın başından zorla çekilme sırası Namgi'deydi, Nari onu kulağından tutmuştu.

"Bize dönmene sevindim," dedi Maske yanı başımda oturduğu yerden. Miki de kucağındaydı. Elini uzatarak yüzümdeki birkaç saç telini usulca çekti.

Odaya şöyle bir baktım, sonra nihayet sesimi buldum. "Shin nerede?"

Herkes birbirine bakarken oda birden sessizleşti.

"Birkaç dakika öncesine kadar buradaydı," dedi Namgi sonunda. "Yanından neredeyse hiç ayrılmadı."

Anlamıyordum. Şimdi neredeydi peki?

"Sen onun için endişelenme," dedi Maske. "Birazdan gelir. Sen de bu arada biraz dinlen." Döndü ve yemek getirilmesi ve banyonun hazırlanması için emirler vermeye başladı. Herkes onun emirlerine uymak için dağıldı ve hepsi de benimle göz göze gelmemeye özen gösterdi.

Ellerimi kucağımda kıvırdım. Bir zamanlar Kaderin Kırmızı İpi'nin ışıldadığı yer, avucum bomboştu şimdi. Sanki Shin'le aramdaki o bağ hiç olmamış gibi.

27

Kirin'in emriyle günün kalanında oda kaldım ama ziyaretçi gelmesine izin vardı. Maske ve Dai, sabah Miki'yle birlikte ziyarete geldi ve öğleden sonra da ayrı zamanlarda Namgi ile Nari uğradı. Ama Shin gelmedi. Nedenine dair olasılıklar sonsuzdu, bütün gün kafamı kurcaladı ve bana iyi dileklerini sunmaya gelenlere dikkatimi vermemi engelledi. Fırtına gecesi söylediği sert sözler için suçluluk mu duyuyordu? Suikastçının hâlâ dışarıda bir yerde olduğunu bile bile kaçıp gittiğim için bana kızgın mıydı? Sadece kendimi değil onu da tehlikeye atmıştım...

Kapı hafifçe tıklatıldı. Yavaş yavaş açılırken doğruldum. Odaya Cheong girdi. Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım.

Onu son gördüğümde üzerinde olan gelinliğini çıkarmıştı, şimdi üzerinde mavi-siyah basit bir elbise vardı. Siyah saçları örülmüş ve başının arkasında toplanmıştı, tıpkı evli bir kadın gibi.

"Mina!" Odanın içinde süzülerek zarafetle şiltemin yanına yerleşti. "Daha önce de gelmek istedim ama içeri girmeme izin verilmedi. Nasılsın? İyi misin?"

"İyiyim," dedim aniden utanca kapılarak. Aynı köyde büyümüş olsak bile Cheong'la hiç doğru düzgün konuşmamıştım. Benden büyüktü ve güzelliği göz korkutucuydu. Aslında, Joon dışında *kimse* onunla doğru düzgün konuşmazdı.

İnsanlar ona dair hikâyeler anlatır, köylülerin Kör Shim dedi-

ği babasına bağlılığını överlerdi. Hatta bazıları ona gıpta ederdi; ben de onlardandım. Ama hiçbirimiz durup da ona ne hissettiğini sormamıştık. Şimdiye kadar Cheong'un ne kadar yalnız bir hayat sürdürdüğünü hiç fark etmemiştim.

Cheong beraberinde getirdiği kumaşa sarılı bir paketi yanına koydu ve gözlerini odada, duvarlardaki tablolarda, masanın üzerine düzgünce yığılmış dikişli defterlerle parşömen rulolarında gezdirdi. Ellerini kucağına götürdü, elbisesinin katlarını tek tek düzeltti. Yengem Soojin de gerginken sık sık aynı hareketi yapardı. Pencereden bakınca dışarıdaki gökyüzü parlak ve açıktı.

"Beni affet, Mina," dedi Cheong. "Biraz konuşmama izin verir misin? Sana söylemek istediğim bir şeyler var."

"Evet, elbette," dedim hızla onu yatıştırmak için.

Başını onaylar gibi salladı, nihayet konuşmadan önce bir anlığına tereddüt etti. "Hayatım boyunca büyük saygı duyduğum iki kadın oldu. Biri de senin büyükannen. O tanıdığım en güçlü insan. Diğerleri aşkı göreve tercih ettiğimiz için bizi topa tutarken o Joon'la beni savundu. Deniz Tanrısı'nın gelini olmak üzere seçilmiştim ama o bana hayatımın sadece bana ait olduğunu, başka kimsenin olmadığını söyledi. Benden beklenenin ötesinde bir hayat sürebileceğime inandırdı beni. *İstediğim* hayatı."

Cheong eteğiyle oynamayı bırakarak elimi tuttu. "Büyük saygı duyduğum diğer kadın da sensin. Sen benim yerime geçince o kadar çok duygu doldu ki içime. Rahatlama. Minnet. Suçluluk. Ama sen o teknenin pruvasından atladığın an, daha önce hiç hissetmediğim bir duyguyla doldum: Umut. Sen benim mucizelere inanmamı sağladın."

Ne diyeceğimi bilemiyordum. Hem şaşkına dönmüş hem de müthiş onur duymuştum.

"Benim hiç kız kardeşim olmadı," dedi usulca. "Ama artık sen varsın ve ben bundan çok memnunum."

"Ben de öyle," diye fısıldadım güçlükle yutkunarak.

Yan tarafa koyduğu pakete uzandı ve zarif hareketlerle ipek

kurdeleyi çözdü. Kumaş açılarak şeftali çiçeği renginde bir eteği ve üzerine küçük pembe çiçekler işlenmiş sarı bir ceketi ortaya çıkardı.

Nefesim kesildi. "Çok güzel."

"Sevdin mi? Bir hediye. Leydi Hyeri'den. Kendi getirecekti ama ben aracı olmak ve seninle biraz baş başa kalmak istediğimi söyledim. İzin verir misin?"

Başımla onaylamamla birlikte kollarımdan tutarak ayağa kalkmama yardımcı oldu. Omzuma dikkat ederek şeftali çiçeği rengi eteği bedenimin etrafına dolayıp ipini göğsümde sağlamca bağladı. Ardından sarı ceketi giyebilmem için tuttu ve ben de kollarımı geçirdim. Arkama geçti, saçlarımı ayırıp uzun bir belik hâlinde örerken bir tarağın nazik çekiştirmelerini hissettim, ardından pembe bir kurdeleyle bağladı. Sonunda beni kendine çevirdi. Elbisemin ön kısmındaki iki kurdeleyi alıp bağladı, bir kurdeleyi ilik haline getirip diğerini onun deliğinden geçirdi. Elbisemin ön kısmına şık bir şekilde düşene dek uzunluğunu ayarladı. Bitirince bir adım gerileyerek çıkardığı işe hayranlıkla baktı.

"Bu çok güzel bir elbise, Cheong," dedim. "Ama ne için?"

"Bu gece şehirde bir festival olacak, fırtınaların sona erişini kutlamak için."

Yatağımın yanındaki Dai'yi hatırladım. *Fırtınalar dindi. Havada tuhaf bir his var, sanki sonsuza dek dinmişler gibi.*

Doğru olabilir miydi? Peki ne değişmişti? Deniz Tanrısı'nı son gördüğümde çaresizlik içindeydi.

Cheong başını kaldırdı, gözleri parlıyordu. "Gitmen gerek. Sonuçta şehirde söylentiler dolaşıyor. Deniz Tanrısı'nın fırtınalarının senin sayende dindiğini söylüyorlar."

28

Namgi ve Nari'yle şehirde yürürken atmosferin değişimi karşısında afalladım. Şehir her zaman sıcak ve ışıltılıydı ama bu gece sanki insanlar tüm neşelerini sokaklara salmış gibiydi. Akrobatlar davulların ritmine göre hoplayıp zıplıyordu. Yemek tezgâhlarının başındaki satıcılar tatlı pirinç kekleri ve ipeksi şekerler uzatıyordu. Fırtınanın etkileri, son birkaç günde temizlenip onarılmış olsalar da kırık çatılarda ve kayıp kirişlerde kendini gösteriyordu. İki genç kız büyük bir fıçı taşıyarak koşarken arkaya doğru sıçradım. Biri kapağı açtı ve yüzgeçlerine çanlar bağlanmış yüzlerce altın sarısı sazanı saldı. Balıklar kaçışırken şehrin sokakları çan sesleriyle doldu.

Gördüğüm manzaralar ve sesler beni keyiflendirmiş olsa da ince bir keder duymaktan da alamıyordum kendimi. Cheong gittikten sonra hevesle Shin'in gelmesini beklemiştim ama güneş dağların ardında batarken, geleceğine dair umudumu yitirmiş ve Cheong'un hediyesinin ziyan olmaması için Nari ile Namgi'den beni şehre getirmelerini istemiştim.

"Mina," dedi Nari bir kaşını kaldırarak. "Sanırım bir hayranın var."

Belki de biraz aşırıya kaçan bir hevesle omzumun üzerinden baktım. Hemen hemen Dai yaşlarında bir grup çocuk bir çayhanenin tentesi altında toplanmıştı. Bizim bulunduğumuz yöne doğru

kaçamak bakışlar atıyorlardı. Oğlanlardan biri, diğerleri tarafından öne çıkması için ittirildi. Çocuğun elinde kâğıttan bir gemi vardı. "Hanımefendi," dedi utangaç bir edayla yaklaşırken. "Benim bir dileğimi yerine getirir misiniz?"

Ona gülümseyerek nazik bir sesle, "Ben tanrıça değilim," diye cevap verdim.

Yüzüne düşen saçları geriye atarak o hınzır gözlerini ortaya çıkardı. "Lütfen, hanımefendi. Dileğimi ancak siz gerçekleştirebilirsiniz."

Bir kaşımı kaldırdım, işte şimdi meraklanmıştım. Gemiyi alıp açtım, o esnada Namgi de omzumun üzerinden uzanmış, çocuğun kâğıda karaladığı sözleri okumaya çalışıyordu. Namgi'nin aniden kopan kahkahaları o esnada yanımızdan geçen bir balık sürüsünü ürküttü ve hayvanlar kayan yıldızlar gibi dağıldılar.

O arbedede çocuğa yaklaşmasını işaret ettim, öne doğru eğilerek yanağına bir öpücük kondurdum. Ellerini saygıyla yüzüne götürdü, ardından dönerek arkadaşlarına, "Gördünüz mü? Deniz Tanrısı'nın gelininden bir öpücük kopardım!" diye haykırdı. Diğerleri ıslık çalıp tezahürat ettiler. Sonra sanki öpücüğümü kendi aralarında paylaşırlarmış gibi teker teker dudaklarını oğlanın yanağına değdirdiler.

Etrafa baktığımda pek çok kişinin bize, *bana* baktığını gördüm. Hatta küçük bir kız elini kaldırmış işaret ediyordu.

"Bunun Cheong'un söylediği şeyle bir ilgisi var mı?" diye sordum Nari'ye. "Fırtınaların benim sayemde dindiğine dair şehirde söylentilerin dolaşmasıyla?"

Nari başıyla onayladı. "Fırtına gecesi şehir halkından bir sürü kişi senin basamakları koşarak çıkıp Deniz Tanrısı'nın sarayının kapılarından geçtiğini görmüş. Senin görülmenin üzerinden bir saat bile geçmeden rüzgârlarla yağmur dindi ve gökkuşağı çıktı." Her zaman sakin ve mantıklı olan Nari'nin sesinde bile bir hayret tınısı vardı. "Daha önce hiçbir fırtınanın ardından gökkuşağı görülmemişti. Aynı gökkuşağının yukarıdaki dünyada da görüldü-

güne, onun dünyalar arasında bir köprü olduğuna dair söylentiler var. Halk bunu fırtınaların tamamen dindiğine ve efsanenin nihayet gerçekleştiğine dair bir işaret olarak görüyor."

Sözlerinden anlam çıkarmaya çalıştım. "Peki ya Deniz Tanrısı?"

Namgi başını iki yana salladı. "Sarayın kapısı kapalı. Kimse onu görmedi."

Fırtınanın benim saraydan ayrılmamdan sonra dinmesi bir tesadüf müydü? Bir saat sonrası, benim suikastçı tarafından saldırıya uğradığım ve Kaderin Kırmızı İpi'nin yok olduğu zamana tekabül ediyordu. Turna Lordu, Deniz Tanrısı'nın geliniysem bunu muhakkak bileceğimi, onunla aramda Kaderin Kırmızı İpi'nin bileceğini söylemişti. Ama uyandığımda elim boştu.

Ötedeki kutlamalar dikkatimi dağıttı. Bir kalabalık büyük bir ağacın altında toplanmıştı. Ağaç bir sokağın tam ortasındaydı, yoğun yeşilliğini oluşturan yaprakların arasında parlak fenerler göz kırpıyordu. Ağacın en büyük dalından bir salıncak sarkıyordu. İki halattan ve oturmak için bir tahtadan ibaretti. Benim yaşlarımda bir kız tahtanın üzerinde ayaktaydı, salıncağı havaya yükseltmek için dizlerini bükmüştü. Kız gitgide daha yükseğe doğru sallanırken nefesi kesilen kalabalık da alkışlayıp ıslık çalıyordu.

Namgi, Nari ve ben de diğerlerine katılarak bağırışlara ve tezahüratlara eşlik ettik.

Bir ileri bir geri sallanan kız ivmesi artıkça daha da yükseliyordu. Çok geçmeden neredeyse yerle gök arasında düz bir çizgi oluşturacak kadar yükseğe çıktı.

Salıncak aşağı geri dönerken bir elini ipten çekerek kalabalığa el salladı. Kız salınımını yavaşlatarak gösterişli bir hareketle atlayıp baş selamı verirken en yüksek tezahüratı ben yaptım.

Daha sonra kız yanıma geldi. "Sen de denemek ister misin?"

"Bilmem..."

"Endişelenme. Düşersen muhafızlarından biri seni yakalar."

Omzumun üzerinden baktığımda Namgi'nin kalabalığın için-

deki bir oğlanla flört ettiğini gördüm. Ama yakınımda duran Nari başını cesaretlendirir gibi salladı.

Kız beni salıncağa doğru çekiştirerek tahtaya çıkmama yardım etti. İki ipi de sımsıkı tuttum.

"Hazır mısın?" diye sordu kız.

"Dizlerimin titremesi normal mi?"

"Muhtemelen hayır. Başlıyoruz!" Beni geri geri koşarak yükseltti ve ipleri daha da sıkı tuttum.

"Bacaklarını bük!" diye bağırdı kız beni bırakırken. "Bedenini salıncakla birlikte hareket ettir!"

Üst üste hızlı nefesler alıp verdim. Daha önce hiç salıncağa binmemiştim ama festivallerde oyunlara katılmıştım ve bu da diğerleri gibiydi: Yalnızca kendine güvenirsen eğlenceli olurdu.

Kız bana talimatlar verirken dizlerimi büktüm ve bedenimi salıncağın ritmine uydurdum. İleri geri. Yükseldikçe kalabalığın üzerinden şehrin daha geniş bir kısmını görmeye başladım. Çocuklar sokaklarda koşturuyor, altın sarısı kuyruklu balıklar şeklindeki uçurtmaların izini sürüyordu. Birkaç kişilik gruplar sokak oyunları oynamak için toplanmıştı; bazıları masalcıların tezgâhlarının başında toplanmış, anlatılan hikâyeyi kendilerinden geçmiş hâlde dinliyordu. Örgüm çözüldü ve yüzümün etrafında uçuşmaya başladı. Gözlerimi kapayarak rüzgârı yüzümde hissettim.

Nihayet kollarımdaki ve bacaklarımdaki güç tükendiğinde yavaşladım ve salıncak durana kadar vücudumu hazırladım. Tahtanın üzerinden atlayıp sıradaki kızın çıkmasına yardım ederken kalabalık tezahüratta bulundu.

Uzaklaşırken aniden bir şeyi fark ettim. Kalbim göğsümde öylece kalakaldı. Ağaca doğru döndüm. Sallanan dallarının altında Shin bekliyordu. Üzerinde sade, koyu mavi bir kıyafet vardı, saçları alnına dökülüyordu. Büyük bir hanenin lordundan ziyade festivalde eğlenen genç bir adama benziyordu.

Ben yaklaşırken o da beni karşılamak için ilerledi.

Gözlerinin altındaki koyu halkalara baktım, dudakları teninin

solgunluğuna karşı kıpkırmızı parlıyordu. "Korkunç görünüyorsun, en son ne zaman uyudun sen?" Aynı anda o da, "Çok güzel görünüyorsun," dedi.

Kaşlarını çattı. "Bana söyleyeceğin tek şey bu mu?"

"Daha fazlasını da söyleyebilirim. Bütün gün neredeydin? Uyandığımda neden beni görmeye gelmedin? Bana kızgın mısın?"

Shin bir an cevap verecekmiş gibi baktı, ardından fikrini değiştirmiş gibi çevreye göz gezdirdi. Etrafımıza bir grup seyirci toplamıştı. Mânâlı bir ifadeyle kanala baktı, ben de peşinden kıyıya kadar gittim. Shin bir kayıkçıya küçük teknesini bize ödünç vermesi için ödeme yaptı. Elbisemin takılmamasına dikkat ederek Shin'in elini tuttum. Tutuşu sağlamdı, ancak ben sıraya oturduktan sonra bıraktı elimi.

Shin kanalın ortasına ulaşana dek rahat, akıcı hareketlerle kürek çekti. Sonra kürekleri toplayarak teknenin süzülmesine izin verdi. Suda bizim dışımızda sadece birkaç tekne vardı ama onlar kıyıya daha yakındı. Nehirde yalnızca bir vardık sanki. Suyun mırıltısını ve tahtanın gıcırtısını dinledim. Etrafımızda bir düzine kadar yüzen fener parlıyordu.

"Bütün gün nerede olduğumu sordun," dedi Shin. "Deniz Tanrısı'nın sarayındaydım. Kendi gerçeğimi belirlemek istedim. Kapılar sürgülüydü. Duvarın üzerinden tırmanmaya kalktığımda da bir güç içeri girmemi engelledi. Fırtınaların gerçekten dinip dinmediğine gelince" –gözleri kıyıya, tayfların suya kâğıttan fenerler bırakmak için toplandıkları noktaya kaydı– "çoğunluğun buna inandığını sen de kendi gözlerinle görebilirsin. Ama emin olmak için önümüzdeki seneyi beklemek zorundayız."

Elimi suya daldırdım, damlaların parmaklarımın arasından inciler gibi akmasına izin verdim. "Şimdi ne olacak?" Sesimin titrememesine özen gösterdim. "Kaderin Kırmızı İpi çözüldü. Bir hafta içinde Tayflar Âlemi'nde bir ay geçirmiş olacağım." Sözlerimin ne anlama geldiği açıktı; bir hafta içinde ben de tayfa dönüşecektim. Doğruldum, ellerimi kucağıma bastırdım. "Benim asıl endişem

Shim Cheong. Onu insanların dünyasına geri göndermenin bir yolu var mı?"

Shin beni izliyordu ama ifadesinden bir anlam çıkarmak zordu. "Sen peki? Sen de dönmek istiyor musun?"

Nefesim boğazımda tıkandı. "Dönebilir miyim?"

"İkinci sorun, sen uyandıktan sonra neden gelmediğimdi. Bunun nedeni, atalarına danışmak için Tayf Hanesi'ne gitmemdi."

"Atalarım mı?" diye sordum anlamayarak. "Ne demek istiyorsun?"

"Senden önce ölmüş aile üyelerinle, en azından Tayflar Âlemi'nde kalmak için nehirden çıkmış olanlarla konuşabilirsin. Pek çok tayf için hâlâ çocukları ve torunları eskilerden kalma ritüeller yapıyor. Sen de bir tayf olsaydın, içgüdüsel olarak bunu bilirdin."

Sevdiklerimizin mezarlarının yanına bıraktığımız yemeklerin ve diğer adakların Tayflar Âlemi'ne ulaşıp ulaşmadığını hep merak etmiştim. Bu düşünceyle hayretle gülümsedim.

"Atalar kendilerinden sonra gelenlere yatırım yapar ve genelde Tayflar Âlemi'nde geçirdikleri çok uzun yılların ardından bilgeleşmişlerdir. Onlardan yardım isteyebileceğimi düşündüm. Ama benim atalarım olmadıklarından onlarla konuşmama izin verilmedi. Başka bir gün seni onlara götüreceğim."

İçime birden dolan duygularla sarsıldım: Atalarımın Shim Cheong'u yukarıdaki dünyaya geri göndermenin bir yolunu bilme ihtimali, hatta *benim* bile dönebilecek olmam ihtimali karşısındaki rahatlama ve çok az zamanım kalmasından doğan belirsizlik.

"Peki ya son sorum?" diye sordum usulca. "Bana kızgın mısın? Suikastçıyla olanlar yüzünden?"

"Hayır," diye yanıtladı. "Senin hatan değildi."

Elini göğsüne götürdü, bilinçsiz bir hareketti. Ay Hanesi'nin dışında, bana bir zamanlar korumaya ant içtiği her şeyi kaybetmiş bir tanrı olduğunu ilk kez açıklarken de aynısını yapmıştı.

"Gerçek şu ki *öfkeliydim*. Daha öncesinde, o zaman değil. De-

niz Tanrısı'na o oduncuyla cennetten gelen kadın hakkında anlattığın hikâye. Sonunda kadın evine, olmayı arzuladığı yere döndü."

Derin bir nefes aldı. "Senin tek istediğinin aileni korumak olduğunu biliyorum. O yüzden denize atladın. Pervasızca olsun cesurca olsun aldığın her kararın ardındaki tek neden buydu."

Güçlükle nefes alabiliyordum; yüreğim ağzımdaydı.

Shin elini göğüs hizasından kıyafetlerinin içine doğru kaydırdı ve ipek bir kese çıkardı. İpini çözdü ve nilüfer çiçeği oyulmuş çakıl taşı dışarı fırladı.

"Seni evine götüreceğim, Mina. Söz veriyorum. Ama bir haftadan uzun sürebilir." Elini taşın etrafına sardı. "İnsan kalabilmek için yaşamını bir ölümsüze bağlaman gerek. Ben bir nehrin, bir dağın ya da bir gölün tanrısı olmayabilirim ama ben de bir tanrıyım ve kabul edersem yaşamımı seninkine bağlayacağım."

Çok duygulandım. Artık aramızda Kaderin Kırmızı İpi yoktu ama o bunu yapmak istiyordu, benim için.

"Ben..."

Bir cızırtı ve hemen ardından da bir çığlık duyuldu.

Şehrin üzerinde kara bir bulut belirdi ve başımı kaldırdığımda yüzlerce gölgenin ayın etrafında dolandığını gördüm.

Imugiler gelmişti.

29

Shin'le birlikte sokaklarda koştuk, Imugiler şehre yağmur gibi ateş yağdırırken tayflar binalara sığınmak ya da kanala atlamak için telaşla koşturuyordu.

İleride bir çayhanenin üzerine yıldırım düştü, geniş saçaklı çatılarda bir delik açtı. Müşteriler duman tüten kapıdan fırladı, panik ve korkudan birbirlerine takılıyorlardı. Hemen atılıp bir kadının ayağa kalkmasına yardım ettim. O esnada Shin de bir çocuğu bir kanala taşıyıp ceketini saran alevleri söndürmek için sığ sulara attı. Geceyi çok da uzağımızdan gelmeyen başka çığlıklar deldi. Shin'in başını içgüdüsel olarak sese doğru çevirerek gerilmesini izledim.

"Git," dedim ona. Yerde kıvranan ve öksüren diğer çayhane müşterilerini işaret ettim. "Ben diğerlerine yardım edeceğim, sonra da hemen Lotus Hanesi'ne döneceğim. Yolu biliyorum."

Sokağın aşağısında bir Imugi kükredi ve hemen ardından başka çığlıklar duyuldu. "Lotus Hanesi," diye tekrarladı Shin. "Bir saatten uzun sürmesin." Başımla onayladım, çığlıkların geldiği yöne doğru koşmadan önce delici bir an boyunca gözlerimin içine baktı.

Çayhanenin diğer müşterilerinin artık çoktan alevlerden kaçmaya çalışan tayflarla dolmuş kanala ulaşmasına yardımcı oldum.

Son müşteri de güvenle suya daldığında sokaklarda hızla koşmaya, daha önce Namgi ve Nari'yle geçtiğim yollardan geri dön-

meye koyuldum. Ama bu kez kırık fenerlerin ve ezilmiş uçurtmaların yanından geçerken kalbimde neşe yerine sızı vardı.

Korkunç bir sürünme sesi duyduğumda Lotus Hanesi'ne giden köprüye varmak üzereydim. Ara sokaklardan birine daldım ve sırtımı duvara yasladım, tam o sırada bir Imugi beni gölgelerin arasında fark etmeden sinsice geçip gitti.

Daldığım sokak ıssızdı, bir tapınağa evsahipliği yapıyormuş gibi görünen küçük bir girinti vardı yalnızca. Taş tableti ve adakların konduğu sunağı tanıdım. Tütsü çubuklarından çıkan duman havaya süzülüyordu. Büyük ihtimalle yerel bir tanrıya adanmıştı, tayfların toplanıp ilahlarından iyilikler istedikleri bir yerdi.

Ben yaklaşırken tütsünün dumansı ve acı güçlü kokusu etrafımı sardı. Ardından sunak kâsesinde süzülen bir nesneyi fark ettim. Ortadan ikiye bölünüp daha sonra tekrar dikilmiş kâğıttan bir gemiydi.

Omurgam boyunca bir ürperti yayıldı. Ağır ağır gözlerimi kaldırarak taşın üzerine kazınmış harfleri okudum.

Bu tapınak Ay ve Hafıza Tanrıçası'na adanmıştır.

Sokakta yumuşacık bir kahkaha yankılandı.

Döndüğümde tanrıçayla yüz yüze geldim.

Üzerinde sade, beyaz bir elbise ve belinde de kırmızı bir kuşak vardı. O devasa bineği olmadan bile korkutucuydu; boyu benim neredeyse iki katımdı ve gözlerinde mumlar yanıyordu. Çenesini hafifçe kaldırdı, gözleri ışıldıyordu. "Neden dileğini almıyorsun? Hadi, en derin arzunu görelim."

Korkumu yuttum. "Imugiler senin hizmetkârların, öyle değil mi? Neden onların böylesi bir yıkıma neden olmasına izin veriyorsun? Sence de bu şehir ve sakinleri yeterince acı çekmedi mi?"

Sanki ben hiç konuşmamışım gibi devam etti. "Senin hatıranı gördüğüm an bana ait olacak. Deniz Tanrısı'nın gelini olmak isteyen o yanın benim olacak."

Sözlerindeki bilmece nihayet yerine oturdu ve sanırım ne istediğini sonunda anladım. Kâseye doğru dönüp gemiyi aldım. Arkamı dönüp baktığımda çığlık atmamak için dilimi ısırdım. Tanrıça

sessizce hareket etmiş, tam yanımda duruyordu. Artık gözlerindeki alev alev yanan mumları görebileceğim kadar yakındı. Kâğıttan gemiyi açtım ve ona doğru tuttum.

"Kendi isteğinle mi feragat ediyorsun?"

Fırtınalar sırasında bana hatırayı göremediğini çünkü ruhumla sıkı bir bağı olduğunu söylemişti. Ancak feragat edersem üzerimde güç elde edebilirdi.

"Sana bu hatırayı verirsem Imugileri geri çekecek misin?"

Tanrıça beni dikkatle izledi, gözlerindeki alevler sabitti. "Evet."

"O zaman kendi isteğimle veriyorum."

Yüzünde muzaffer bir sırıtış belirdi. "O hâlde ahmağın tekisin. Çünkü bu geceliğine şehri kurtarmış olsan da onu sonsuza dek kurtarma şansını tepmiş oldun. Bu geminin içerdiği hatıra artık bana ait ve onu da senin Deniz Tanrısı'nın gelini olma isteğinle birlikte yok edeceğim."

Kâğıdı aldı ve hatıra su yüzüne çıkarak kontrolü ele geçirdi.

Evimin arkasındaki bahçedeydim ve tanrıça da yanımdaydı. Kâğıttan Gemiler Göleti'nde bulduğum dilek gibi bu anı da bulutluydu, bir sis perdesinin ardında gibiydi. Tanrıça, dedemin göletinin yanında asilce dikilirken sanki oraya ait değilmiş gibi duruyordu.

Karşısındaki sahneyi izlerken tanrıçanın beklenti dolu bakışları yerini ağır ağır kafa karışıklığına bıraktı. Kendimi hazırlayarak onun baktığı yere baktım.

Kızın biri yıkık dökük bir sunağın yanında diz çökmüştü. Tepesinde ihtiyar bir kadın dikiliyordu, nasırlı elleri kızın öne eğilmiş başının üzerinde titriyordu.

Gözlerimi kapadım. Sonuçta bu anıyı hatırlamak için izlememe gerek yoktu.

"Mina," diye haykırdı büyükannem, "ne yaptın sen?"

Etrafım tamamen sunağın paramparça olmuş kalıntılarıyla doluydu. Yiyecekler, kendi öğünlerimden artırıp Kadınların ve Ço-

cukların Tanrıçası'na adadığım az miktardaki yemek yerde paramparçaydı. Her gün alnımı yere dayayarak saatlerce üzerine diz çöktüğüm yıpranmış hasır lime lime olmuştu.

Büyükanneme baktım, gözümdeki yaşların keskin acısıyla irkildim. "Benim adaklarım tanrıça için çok mu küçük kaldı? Dualarım yetersiz mi? Belki de onu tamamen bırakmalıyım. Bırakılan bir tanrıça da tıpkı onun *unuttukları gibi ölüp gider."*

Büyükannem korkuyla keskin bir nefes aldı. "Tanrıçaya kızabilirsin, Mina. Ama sakın" —titreyen omuzlarımı kavradı— "sakın ona inancını kaybetme."

Arkamızdan bir ağıt yükseldi, ardından bir çarpma sesi geldi. Büyükannem eteğini toplayıp aceleyle uzaklaştı, yengemin kederden çılgına dönmüş acılı çığlıklarına doğru çekildi. İçimi bir suçluluk sardı. Onun acısının yanında benimki neydi ki?

Uzanıp parmağımı sunağın üzerinde duran adakların üzerinde gezdirdim ağır ağır: şans ve mutluluk getirmesi için ay ve yıldız çanı, sağlık ve uzun bir yaşam getirmesi için kâse kâse et suyu ve pirinç, yeğenimin evine sağ salim gelmesi için yol göstersin diye kâğıttan gemi. Her ne kadar her sene kâğıttan gemi festivalinde aynı dilekleri dilesem de —güzel bir hasat, ailem ve sevdiklerim için sağlık— bu sene gemimi sunağa koymak için eve getirmiştim çünkü tanrıçayla duam arasında hiçbir şey olsun istemiyordum.

Kâğıttan gemiyi sunaktan alarak ikiye yırttım.

Tıpkı gemi gibi tanrıça ve ben de o anıdan hızla koparıldık. Tekrar sokaktaydık, tapınaktan sendeleyerek uzaklaştık.

"Beni kandırdın!" diye bağırdı tanrıça. "Bu senin Deniz Tanrısı'nın gelini olma dileğin değil!"

Kendimi zafer kazanmış gibi hissetmeliydim. Yanlış bir varsayımda bulunmuştu. Deniz Tanrısı'nın gelini olmak istediğim ânı çalarak o isteği benden çalabileceğini düşünmüştü. Ama ben hiçbir zaman onun gelini olmayı dilememiştim, hatta onu kurtaracak kişi olmayı bile.

Tanrıça ve ben bir konuda hemfikirdik. Bir dileğin ruhunuzun

bir parçası olduğu doğruydu. Çünkü gerçek bir dilek, hiçbir zaman gerçekleşmezse kalbinizi kırabilecek bir şeydi.

Sokak sessiz olmasına rağmen tanrıçanın hizmetkârlarının tepemizde sürünerek ilerlediklerini duyabiliyordum.

"Ablan," dedi tanrıça sessizce. "Çocuğunu kaybetti."

Sesinde tuhaf bir şeyler vardı. Sonradan ne olduğunu anladım: Sesi hüzünlü geliyordu. Yanaklarından yaşlar süzüldü. Gözlerindeki mumlar söndü.

"Evlilik yoluyla ablam, büyük abimin eşi. Kızını kaybetti."

Tanrıça geriledi, bir eli göğsündeydi. "Gitmem gerek," dedi. Sokakta bir rüzgâr esti. Tanrıçanın elbisesi uçuştu. Beyaz ve kırmızı tüyler kumaştan koparak tanrıçanın etrafında hızla döndü. Rüzgâr birdenbire hızlandı ve tüylerle tozlara karşı telaşla elimi kaldırdım. Rüzgâr dindiğinde bir kez daha tek başımaydım.

Tanrıça geri çekildiği hâlde Imugiler şehri kasıp kavurmaya devam ediyordu. Sokaktaki yerimden çığlıklarını duyabiliyor, sokaklarda ilerleyen koca bedenlerinin titreşimini hissedebiliyordum. Geceyi bölen her sessiz çığlıkta kalbim bir kez daha sızlıyordu. Festivalde o kadar çok çocuk vardı ki. Utangaç bir edayla öpücük isteyen o oğlanı, salıncaktaki o neşeli kızı, fırtınaların dinişini kutlayan halkı düşündüm. Tanrıça en başta bu nedenle saldırmış olmalıydı. Peki neden çekip gitmişti? Anımı gördüğü andaki yüz ifadesi, mum ışığını andıran gözlerindeki alevlerin sönüşü canlandı zihnimde.

Gözlerinde gördüğüm o şey acıma mıydı?

Nedeni ne olursa olsun, Imugileri geri çağırmadan çekip gitmiş, dolayısıyla anlaşmamızı bozmuştu. Daha birkaç gün önce fırtınalar yüzünden seller altında kalan bu şehir şimdi de alevler içindeydi.

Deniz Tanrısı'nın kâbusunu, gözlerinde yanan o şehri düşündüm. Bu şehir şimdi onun anısını yansıtıyor, dumanlar yükselerek bulutlara ulaşıyordu. Ne zaman sona erecekti?

Yukarıda birinin çatıların üzerinde sıçradığını gördüm, gölgesi üzerime düştü.

Kirin.

Sokağın geniş bir caddeye açıldığı noktaya doğru koştum. Büyük bir deniz yılanı cadde boyunca uzanmış, tek darbesiyle un ufak olan binalara vuruyordu.

Kirin hızlandı ve bir çatının kenarından atladı. Hızlı bir hareketle kılıcını kınından çekip bıçağını yılanın boynuna sağladı. Yaratık korkunç bir çığlık koyuverdi. Kirin, bedeni ölüm sancılarıyla kıvranan, kan ve zehir kusan yılanın önünden çekildi. Duvara kan sıçrayıp tahtaları hızla tutuştururken ben de bir dizi fıçının arkasına eğildim.

Kirin yere, yanıma atlayıverdi. "Mina! Burada ne işin var? İyi misin?"

"İyiyim. Shin'le buluşmak üzere Lotus Hanesi'ne gidiyordum."

"Birlikte gidelim." Kuzeye döndü, döner dönmez de durdu ve gözleri kısıldı. "O..."

Bakışlarını takip ettim. Namgi, Imugi formunda kararsızca göğe doğru yükseliyordu. Peşine de koca bir yılan sürüsü takmıştı.

"Aptala bak!" diye bağırdı Kirin. "Onları kandırarak şehirden çıkarıyor. Ama bu şekilde başaramaz." Kirin, Namgi'ye doğru hızla koşmaya başladı ve ben de telaşla peşine düştüm. Namgi aşağı inip sürünün altında gözden kaybolduğunda neredeyse nehre gelmiştik. Korkunç bir çatırtı duyuldu ve sürü dağıldı. Namgi yeniden insan formuna dönüşerek gökten düşmeye başladı.

"Namgi!" diye haykırdı Kirin. Sokak boyunca koşup köşeyi döndüğümüzde Namgi'nin yerde perişan ve kırık dökük hâlde uzandığını gördük. Kirin ileri atılıp Namgi'nin gevşemiş bedeninin yanına çöktü. Belinden bıçağını çıkarıp keskin ağzını avucuna götürdü. Ama o henüz kesik atamamışken Namgi'nin eli birden kalkıp Kirin'in bileğini tuttu.

"Yapma, Kirin," dedi boğazında biriken kanla. "Yaralarım o kadar kolay iyileşmez. Bu sefer değil."

Yanılmıyordu ama bu, Kirin'in öfkeyle haykırmasına engel olmadı. "Neden bu kadar pervasız davranmak zorundasın?" diye bağırdı. "Ejderha olmayı her şeyden çok istediğini sanıyordum. Unuttun mu yoksa? Bir Imugi ancak bin yıl *yaşadıktan* sonra ejderha olabilir."

Namgi öksürdü. Dişlerinin arasından kan damlasa da gülümsedi. "Doğru. Bin yıl. Sonsuz savaşlar vererek ejderha olabileceklerini düşünen o aptallara inanamıyorum. Bir ejderhanın tam mânâsıyla ne olduğunu anlayamıyorlar mı? Imugiler ölüm ve yıkım için yaşarlar ama ejderhalar barışın tezahürleridir." Namgi tekrar öksürdü ve bu kez titremelerinin kesilmesi daha uzun sürdü. Kirin onu elini tutunca Namgi o gencecik gözlerinde korkuyla baktı ona. "Ben... ben ejderha olmak istedim, Kirin. Her şeyden çok. Bilge ve iyi biri olmak istedim. Bir bütün olmak istedim."

Kirin onun elini daha sıkı tuttu. "Öylesin, Namgi."

Namgi'nin bedeni gözlerimizin önünde silinmeye başladı.

Çaresizce bir Namgi'ye bir de Kirin'e baktım. "Neler oluyor?"

"Ruhunu kaybediyor," dedi Kirin boğulur gibi. "Acele et, onu nehre götürmeliyiz. Bana yardım et, Mina."

Birlikte Namgi'yi Kirin'in sırtına yerleştirdik. Ben önden giderek yolumuzda hiç yılan olup olmadığını kontrol ettim.

Tepemizde ve etrafımızda savaş sürüyordu. Ölüm tanrısı Shiki'nin çatıdan çatıya atladığını, sırtlarında yayları asılı bir grup savaşçıya öncülük ettiğini gördüm. Grubun içinde Shin'i aradım, bulamayınca da hayal kırıklığına uğradım.

Nehre ulaştık. Fırtına gecesinin aksine sakindi. Yüzeyinde birkaç beden süzülüyordu. Kirin'le birlikte Namgi'yi usulca Kirin'in sırtından indirip kıyıya yatırdık.

"Namgi'yi ara," dedi Kirin ceketinin düğmelerini açarak. "Nehirden gelmesi gerek."

Bu düşünce beni dehşete düşürdü. Ruhlar Nehri'nde sadece yakın zamanda ölmüş olanlar süzülürdü. Namgi... ölmüş müydü?

Çok hareketsiz yatıyordu. Solgun yüzüne bir bukle düşmüştü. Onu aydınlatan o canlı ruhu yokken çok boş görünüyordu...

"Mina!" diye bağırdı Kirin.

Bakışlarımı Namgi'nin bedeninden nehre çevirdim. Odaklanmam gerekiyordu. O gitmemişti. Henüz değil.

İlk önce yalnızca yabancıları gördüm, ihtiyar adamlar ve kadınlar, suyun içindeki hayaletimsi gölgeler. Ama sonra...

"Orada!" Tanıdık gelen cılız bir bedeni işaret ettim. Namgi suyun üzerinde yüzüstü süzülüyordu. Kirin'e baktığımda onun nehre doğru ilerlediğini gördüm.

"Kirin," dedim birden ne yapmayı planladığını anlayarak, "Shin nehre yalnızca ölülerin girebileceğini söyledi. Akıntı ruhunu alıp götürür."

"Nehre girmiyorum."

Kirin kıyının en dibine kadar ilerledi, sular ayaklarına çarpıyordu. Bedeni titremeye başladı ve teninden güzel, gümüşi bir ışık yayıldı. İnsan formu dönüştü, değişti. Bir yıldızın infilak edişini andıran aydınlık bir patlama yaşandı. Işığın içinden efsanevi bir yaratık çıktı, toynakları taşları dövdü. Az önce Kirin'in durduğu yerde şimdi iki boynuzu, akkor ateşten bir yelesi olan dört ayaklı, azametli bir yaratık duruyordu. Bedeni, biçimi ve bacakları bir geyiği andırsa da bir atın boyunda ve gücündeydi.

"Kirin?" diye fısıldadım ve yaratık gümüş gözleriyle bana baktı. Başını arkaya attı, toynaklarıyla havayı dövdü. Ardından kıyıdan suya sıçradı. Yaratık batmıyor, yüzeyde yürüyordu. Toynaklarının her hareketinde parlak ışık dışa doğru nabız gibi atıyor, ardında akkor bir iz bırakıyordu.

Kirin, Namgi'nin nehirdeki bedenine uzandı, burnuyla omzunu dürttü. Namgi gözlerini açtığında rahat bir nefes aldım. Namgi, Kirin'in dürtmesiyle onun boynuna tutunup kendini yaratığın geniş sırtına çekti. Kirin ağır ağır, Namgi'nin düşmesine izin vermeden yeniden kıyıya doğru ilerlemeye başladı.

Tiz bir feryatla bakışlarım göğe çevrildi. Bir deniz yılanı nehrin tam üzerinde daireler çizerek Kirin'le Namgi'yi gözlüyordu. Saldırırsa sonuçları korkunç olurdu. Kirin yaratık formunda savaşabilse bile Namgi'yi düşürme riskini göze alamazdı.

Bir elimde büyük büyük büyükannemin bıçağını kavradım ve diğer elimle de eteğimi tuttum. Dönüp nehirden şehre doğru koşmaya başladım. Havadaki çığlığı duyduğumda deniz yılanının beni fark ettiğini anladım. Bacaklarıma yüklenip olabildiğince hızlı hareket ettim.

Pervasız davrandığımı biliyordum. Namgi ve Kirin onlar için canımı riske atmamı kesinlikle istemezlerdi. Ama kendime engel olamadım. İnsanların sevdikleri için en tehlikeli şeyleri yaptığı doğruydu. Buna fedakârlık diyenler bile vardı belki. Hatta belki Shim Cheong'un yerine denize atladığımda insanlar tam da öyle yaptığımı düşünmüştü. Ama bence durum tam tersiydi. Hiçbir şey yapmamak korkunç bir kayıp olurdu.

Üstelik bu kesinlikle bir başkası için değil de kendim için yaptığım bir şeydi. Hiçbir şey yapmadan durduğum, sevdiklerimin acı çekmesine ve yaralanmasına göz yumduğum bir dünyaya tahammül edemezdim. Evde kalsaydım, Joon'un peşinden hiç gitmeseydim, denize hiç atlamasaydım kalbimde koca bir delik olurdu. Hiçbir şey yapmamış olmanın boşluğu.

Yine de peşime düşen yılanlara bakarken önümdeki yılanlar yolumu kesince, keşke şartlar her zaman bu kadar fena olmasaydı diye düşündüm.

Deniz Tanrısı'nın sarayının dışındaki ana bulvara vardım. Geniş açıklık, her sokakta süzülen ve çok sayıda çatıya tırmanan deniz yılanlarıyla doluydu. Etrafım sarılmıştı. Ciğerlerim göğsüme baskı yapıyordu. Suikastçının açtığı yara yüzünden omzum sızlıyordu.

Kocaman ve korkutucu deniz yılanları bana karşı birleşmişti. Bıçağımı iki elimle savurdum. Binalardan beni izleyen insanların yüzlerini görebiliyordum. Daha önce çocuğun biri bana Deniz Tanrısı'nın gelini diye seslenmiş ve benden bir öpücük istemişti.

Onu hayal kırıklığına uğratmayacaktım. Ne de olsa ben Deniz Tanrısı'nın gelinlerinden biriydim. Belki Deniz Tanrısı'nın *gerçek* gelini değildim ama buradan çok uzaklardaki bir dünyadan gelen, kendisine çizilmiş olandan farklı, sımsıkı tutunup hiç bırakmayacağı bir kader dileyen bir kızdım.

Korkunç bir kükreme şehri sarstı.

Başımı kaldırıp baktım.

Ejderha gökten hızla iniyordu.

Ejderha kocamandı, yılanlardan üç kat daha büyüktü. Uzun kuyruğunu cadde boyunca savurarak Imugileri binalara fırlatıyordu. Imugiler bir sürü hâlinde ejderhanın etrafını sarmaya kalktılar ama ejderha saldırınca hezimete uğrayarak kaçıştılar. Dondurucu bir rüzgâr koptu. Havadan cam gibi buz taneleri dökülmeye, yılanların kalın derilerini delmeye başladı. Yılanlar teker teker yere düşerek insana dönüştüler. Geri kalanları da yenilgilerini haykırarak göğe yükseldiler.

Korkunç ve kanlı ejderha bir kükreme daha kopardı. Başını çılgınca döndürerek yeni bir düşman aradı.

Bir adım geriler gerilemez Deniz Tanrısı'nın sarayının basamaklarına takıldım. Ejderha hareketi algıladı. Teknede öfkemin bana cesaret vermesinin aksine, bu kez korkum beni ele geçirdi. Ejderha aramızdaki mesafeyi aştı, kıvırdığı pençelerinin dördü de yerle yeksan olmuş zeminde büyük delikler açtı.

"Mina!"

Shin en yakın binanın çatısında dikiliyordu. Atlayıp yerde yuvarlandı, ardından bana doğru koşmaya başladı. Uzanıp beni kollarına çekti. Ter, kan ve tuz kokuyordu. Ona sımsıkı sarılarak kalp atışlarından güç aldım.

Beni bırakarak bedenini ejderhayla aramda siper etti. "Ona zarar vermene izin vermeyeceğim."

Joon ile Cheong'un teknedeki hâllerini hatırlayarak soluklandım.

Ejderha başını eğdi, sıra sıra ölümcül dişlerini gözler önüne serdi. Shin kılıcını kınından çıkardı, eli yeniden pozisyon almak

için açılarak kabzayı sımsıkı tuttu. Omuzları, harekete geçmeye hazır bir şekilde gerildi.

Araya yeni bir ses girdi. "Ruhum gelinimi asla incitmez."

Sarayın basamaklarında Deniz Tanrısı dikiliyordu.

Tören kıyafetleri içindeydi. Göğsündeki yaldızlı mühürde, şimdi karşımızda duran güçlü ve gaddar ejderhanın tasviri vardı. Tanrı solgun görünüyordu ama inkâr edilemeyecek biçimde uyanıktı artık.

Demek söylentiler doğruydu. Deniz Tanrısı, acısı iki dünyanın üzerine de yağmur olup yağarken onu kollarımda tuttuğum o gece yüzünden uyanmıştı.

Ellerim titremeye başlayınca onları eteğimin altına sakladım.

"Size her zaman layığıyla hizmet ettim, lordum," dedi Shin kılıcını indirerek. "Evinizi korudum. İnsanlarınızı korudum..."

"Gelinimi de korudun."

"...ama bu meselede size hizmet edemem."

Deniz Tanrısı'nın gözleri öfkeyle parladı. "Bana karşı mı çıkacaksın? Ben bir tanrıyım!"

"Ben de öyle," dedi Shin hararetle.

Arkasındaki ejderha tehditkâr bir adım attı. Elimi yumruk yaptığım gibi acıyla irkildim. Büyük büyük büyükannemin bıçağını tuttuğumu unutmuştum. Bunca zamandır Kaderin Kırmızı İpi'nin altında gizlenmiş olan avucumdaki yaradan elime doğru kan aktı. Aynı bıçağı elimden geçirerek hayatımı Deniz Tanrısı'na vadederken açmıştım o yarayı.

"Mina?" Deniz Tanrısı'nın bana seslendiğini ilk anda fark edemedim.

Arkasında saray, önünde ejderha ve üzerinde o şaşaalı kıyafetleriyle azametli görünse de gözleri tıpkı salondaki gibiydi. İnsanın içini sızlatan bir kederle doluydu.

"Benimle gelecek misin?" diye sordu usulca. Bulvarın ıssızlığında sesi bir fısıltıdan ibaretti. "Gelinim olacak mısın? Ben senin isteğini yerine getirdim. Fırtınaları dindirdim. Tanrılar arasında ve halkımın karşısında hak ettiğim yeri aldım. Ben... Ben uyandım."

Bir süre bocaladı ama sonra başını kaldırdı. "Ben Deniz Tanrısı'yım ve sen de benim gelinimsin. Söz verdiğin gibi benimle gel şimdi. Yemin ettiğin gibi."

Shin'e ve arkasında dikilen ejderhaya baktım. Deniz Tanrısı'nı reddedersem ejderha öfkeyle saldırır mıydı? Ejderha sessizce bekliyor, beni izliyordu.

"Mina," dedi Shin, sesinde hafif bir panik tınısıyla. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Kendin söylemiştin, Shin," diye fısıldadım. "Buraya neden geldiğimi biliyorsun. Başından beri niyetim ailemi korumaktı." Shin'in ve ejderhanın arkasındaki şehre baktım. Festivalden kalan, bir süre önce ışıl ışıl parlayan fenerler şimdi paramparça olup dağılmıştı. İnsanlar binaların enkazlarından gizlice bakıyor, kocaman açılmış gözleri ve ise bulanmış yüzleriyle beni izliyorlardı. "Bunu yapmak zorundayım. Görmüyor musun? Sanırım... Sanırım *ben* Deniz Tanrısı'nın geliniyim."

"Mina," dedi Shin boğuk bir sesle. "Lütfen yapma."

"Üzgünüm." Gözyaşların dökülmeye başlarken dönüp sarayın basamaklarını hızla çıktım ve Deniz Tanrısı'nın bana uzattığı eli tuttum. Beni basamaklardan çıkararak kapının eşiğinden geçirdi. Ejderhanın koca bedeni göğe yükselip başımızın üzerinden kapıyı aşarken rüzgâr çıktı. Aklım puslanmıştı. Kalbim göğsümde bomboş atıyordu sanki.

Son anda dönüp arkama baktım.

Shin, Deniz Tanrısı'nın sarayının kapıları dışında, başı öne eğik hâlde dikiliyordu. Kapılar ardımızdan kapanırken bile başını kaldırıp bakmadı.

30

Deniz Tanrısı'nın peşinden avluyu geçip salona girdim. Saraya tuhaf bir sessizlik hâkimdi, ne muhafızlardan ne soylulardan ne de hizmetkârlardan bir iz vardı. Platforma ulaşan Deniz Tanrısı, soğuk tahtından vazgeçip basamaklara oturmadan önce bir an tereddüt etti. Ben de ayaklarımı eteğimin altına toplayarak ona eşlik ettim.

Sessizlik sürdü. Üzerindeki görkemli kıyafetlerle tezat oluşturan çocuk tanrıyı inceledim. Otururken kamburunu çıkarmış, dirseklerini dizlerine dayamıştı. Adını bilmediğimi fark ettim. Daha önce hiç sormadığım için bir anda suçluluk hissiyle doldum. "Sana nasıl seslenmeliyim? Adın ne?"

"Bana Kocam diyebilirsin."

Benzim attı. "Biz... evli değiliz, öyle değil mi?"

"Önce düğün olmalı."

Rahatlamayla iç geçirdim.

"İkinci soruna gelirsek, bir adım yok. Belki... sen bana bir isim verebilirsin."

"Peki şeye ne dersin?.." Omzunun üzerinden ejderhanın resmedildiği duvar resmine baktım. "Yong?"

Deniz Tanrısı'nın yüzü buruştu. "Mecbursan..."

O kadar dehşete kapılmış görünüyordu ki kendime engel olamayarak hafifçe gülümsedim. "Sana seni mutsuz edecek bir isimle

hitap etmem. Şimdilik Deniz Tanrısı iş görür. İki dünyada da bu isimde başka biri olduğunu sanmıyorum."

"Bir adım vardı. Sadece... hatırlayamıyorum. Hatırlayamadığım o kadar çok şey var ki."

Ellerine baktı ve beni Deniz Tanrısı'na ilk çeken şeyi hatırladım. Bu kadar yalnız olmak nasıl bir şeydi acaba? İlk gördüğümde onu koruyabileceğimi düşünmüştüm.

"Uyurken," dedi usulca, "çok tuhaf rüyalar gördüm. Kızıla ve altın sarısına boyanmış bir şehir, bir falez ve göz kamaştırıcı bir ışık vardı. Sonra acı vardı, katlanılmaz bir acı. Ama kemiklerimde değil, ruhumdaydı." Solgun ellerini sanki boğazındaki kelimeler canını yakıyormuş gibi boynuna götürdü. "Ve rüyalarımın hepsinde boğuluyordum."

Ona yaklaştım. Öne doğru eğilerek başını dizlerime dayadı. "Mina," diye fısıldadı, "bana o hikâyelerinden birini anlatır mısın?"

Şaşırmamam gerekirdi. Deniz Tanrısı için hikâyeler hem dünyanın gerçeklerinden bir kaçıştı hem de o gerçekleri berrak bir biçimde görebilmesinin tek yoluydu.

Ellerim Deniz Tanrısı'nın başının üzerinde süzüldü, ardından nazikçe yumuşak saçlarına indi. Alnına düşmüş bukleleri usulca okşayarak arkaya attım.

Joon'un en sevdiği hikâyeler gülmek mi istiyoruz yoksa ağlamak mı, ona göre ruh hâlimize en uygununu bulup bir yaprak koparır gibi çekip aldığım hikâyelerdi genelde. Aşkla ilgili, nefretle ilgili, umutla ve çaresizlikle ilgili hikâyeler. Hepsi duymamız gereken gerçekler olurdu.

Gözlerimi kapar, zihnimin gezinmesine müsaade eder ve ona *–bize–* yüreğimden gelen bir hikâye anlatırdım.

"Deniz kenarındaki bir köyde," diye başladım, "Shim Bongsa adında kör bir adam yaşarmış. Maddi değeri olan hiçbir şeyi yokmuş ama o hâlinden memnun, mutlu bir adammış zira dünyadaki her şeyden daha çok sevdiği kızı Shim Cheong varmış yanında. Bir yaz esintisinin ılıklığından, bir bardak ballı çayın tatlılığından,

denizin kıyıyı öperken söylediği şarkıdan bile çok severmiş kızını. Körmüş ama dünyayı görüyormuş çünkü onun dünyası Shin Cheong'muş.

"Ama deniz kenarındaki bu köyde büyük bir fırtına kopmuş. Neredeyse tüm ekinler ve hayvanlar akıntıya kapılıp gitmiş. Köyün ileri gelenleri bir araya gelmişler ve fırtınanın Deniz Tanrısı'ndan kaynaklandığına karar vermişler. Bu tanrının denizin en derinlerinde yaşadığını söylerlermiş. Onu yatıştırmak için bir kurban vermeye karar vermişler.

"Shim Bongsa bir önceki gün eve dönerken bir çukura düşüp bacağını kırmış. Bu yüzden de artık tarlalarda çalışamıyormuş. Shim Cheong ileri gelenlerin adak vermeye hazırlandığını duyunca gönüllü olmuş. Köylüler onun yokluğunda babasına pirinç vermeyi kabul ederse denize atlayacakmış. Köylüler hemen kabul etmişler zira Shim Cheong çok kibar ve güzel bir kızmış, tam da bir tanrıya layık bir kurbanmış.

"Kurban edileceği gün kız babasını yanağından öpmüş ve onu ne kadar sevdiğini söylerken sesinin titrememesi için uğraşmış ki babası kızının onu sonsuza dek terk ettiğini ve çok korktuğunu anlamasın. Kayıkçılar Shim Cheong'u açıklara götürmüş ve kız da babasına refah dolu uzun bir ömür diledikten sonra denize atlamış.

"Karanlık derinliklere daldıkça dalmış. Bir süre sonra ölü mü yoksa hayatta mı onu bile algılayamaz olmuş. Nihayet ayakları denizin dibine değmiş. Karşısında görkemli bir saray duruyormuş. Duvarları mercandanmış ve büyük kulelerinde deniz sarmaşıkları yetişiyormuş. Sarayın kapılarından geçerek bir salona girmiş, altın bir tahtta oturan Deniz Tanrısı'nı görmüş.

"Deniz Tanrısı, bıyıklı ağzı ve kızın dünyanın bütün bilgeliğini içinde sakladığını düşünmesine neden olan kocaman, kapkara gözleriyle kocaman bir deniz ejderhasıymış. Kırmızı, sarı, beyaz balıklar tanrının etrafında yüzüyormuş. Shim Cheong korksa da tahta yaklaşmış, çenesini dik tutarak Deniz Tanrısı'nın karşısına dikilmiş.

"Shim Cheong, Deniz Tanrısı'nın bilge olduğunu düşünmekte haklıymış çünkü tanrı her şeyi görebiliyormuş. Kızın kalbine bakmış ve 'Babana duyduğun sevgi saf ve güzel. Fedakârlığın nedeniyle seni diğerlerinden daha çok onurlandıracağım.' Yunusları yanına çağırmış ve Shim Cheong'u denizin çiçeklerinden dokunmuş bir elbiseyle sararak imparatorun sarayında açan güzel mi güzel bir nilüfer çiçeği tomurcuğunun içinde yeniden yüzeye göndermiş. İmparator, Shim Cheong'u görür görmez ona âşık olmuş, kız da bu aşka karşılık vermiş. Kısa bir süre sonra da evlenmişler.

"Bu sırada Shim Bongsa kırlarda dolaşarak kızını arıyormuş. Köylüler onun bakımını üstlenmeyi teklif etse de adam hepsini reddetmiş çünkü tahmin edebileceğin gibi çok kederliymiş. Ne de olsa bütün dünyasını kaybetmiş.

"İmparatorun yeni gelini şerefine krallıktaki tüm kör erkekler, kadınlar ve çocuklar için büyük bir ziyafet verdiğini duymuş. Shim Bongsa başkente gitmiş. Kahkaha ve müzik seslerine kapılarak saraya girmiş. Salona bir sessizlik çökmüş ve ihtiyar adam ne olduğunu merak etmiş. Yumuşacık ayak seslerinin ona doğru yaklaştığını duymuş. İmparatoriçe eğilip ihtiyar adamı kucaklayınca kalabalık şaşkınlıkla nefeslerini tutmuş.

"'Seni buldum,' demiş Shim Cheong babasına. 'Evindesin.'

"Shim Bongsa ise sevgili kızının sesini duyunca mutluluk gözyaşlarına boğulmuş."

Hikâyeyi bitirirken birden uyku bastırdı.

Uyandığımda bileğimde tuhaf bir çekiştirme hissettim. Dönüp bakınca da aniden doğruldum. *Kaderin Kırmızı İpi.*

Shin. Sendeleyerek ayağa kalktım. Kurdele beni salondan geçirerek avluya, birinin tek başına dikilip yıldızsız göğü izlediği yere götürdü. Kaderin Kırmızı İpi rüzgârsız havada titredi. Ucundaysa...

Deniz Tanrısı vardı.

31

Deniz Tanrısı beni gelini olarak kabul etmiş olsa da sonraki birkaç gün boyunca sarayın koridorlarında tek başıma dolaşırken hâlâ aklımı kurcalayan sorular vardı. Turna Lordu, Deniz Tanrısı'yla aramda Kaderin Kırmızı İpi oluştuğu an, laneti ortadan kaldırma zamanının geldiğini anlayacağımı söylemişti. Yalan mı söylüyordu yoksa aslında başından beri lanet diye bir şey yok muydu? Fırtınaların sonsuza dek dinip dinmediğini anlamak için bir yıl bekleyemezdim, çok uzundu bu. Ayrıca içimde bir huzursuzluk vardı, kendimi sanki tamamlanmamış bir parşömene bakarmış gibi hissediyordum.

Öte yandan Namgi için endişeleniyor, Kirin'in onu nehirden zamanında çıkarıp çıkaramadığını merak ediyordum. Dai tamamen iyileşmiş miydi? Peki Cheong? Onu yukarıdaki dünyaya döndürmenin bir yolu olmalıydı.

Lotus Hanesi'nin çok büyük olduğunu düşünmüştüm ama bütün arazisini toplasak Deniz Tanrısı'nın sarayının dörtte biri ancak ederdi. Bahçeye bakan odamın konuşlandığı doğu kanadını keşfetmem günlerimi almıştı. Kimseyle karşılaşmamıştım –ne bir hizmetçi ne de bir muhafız– ama odaların hepsi tertemizdi ve her salondaki ocaklarda ateşler yanıyordu. Sarayı idare eden görünmez varlıklar hayaletimsi hizmetkârlar mıydı yoksa tamamen başka bir şey miydiler bilmiyordum. Günün hangi saati olursa olsun mutfaktaki

masalar yemeklerle, az önce pişmiş gibi üzerlerinde dumanı tüten mantılarla, yeni toplanıp yıkanmış gibi nemli görünen meyve ve sebzelerle dolu oluyordu. Dolabımda bir gecede zarif elbiseler beliriyordu. Herhangi bir şeye ihtiyaç duyarsam arzumun cisimleşmesi için nesneyi sesli olarak dile getirmem yetiyordu, bir anda karşımda beliriyordu. İster sıcak bir banyo olsun ister ayağıma terlik.

Tayflar Âlemi'ndeki otuzuncu günümün sabahında Deniz Tanrısı'nı zamanının çoğunu geçirdiği bahçede, göletteki kâğıttan gemileri izlerken buldum. Kim bilir kaçıncı kez, dileğimin yazılı olduğu kâğıt geminin sazlıkların arasında yüzüp yüzmediğini görmek için gölete baktım. Acaba Ay ve Hafıza Tanrıçası bana bir borcu olduğunun farkında mı diye merak ettim. Ne de olsa ben dileğimi kendi isteğimle ona verdiğim hâlde o anlaşmamızın ona düşen kısmını hiç yerine getirmemişti.

"Senden bir isteğim var," dedim çimenli kıyıda Deniz Tanrısı'nın yanına otururken. "Ablam, Cheong, son fırtınada buraya geldi. Nasıl olduğunu görmek için onu ziyaret etmek ama aynı zamanda da onu yukarıdaki dünyaya geri göndermenin bir yolu var mı diye sormak için atalarımızla konuşmak istiyorum."

"Anlattığın son hikâyede Shim Cheong'u yukarıdaki dünyaya yollayan Deniz Tanrısı'ydı. Korkarım benim öyle bir gücüm yok. Yoksa onu babasına kavuşturmak için geri gönderirdim."

"Peki ya beni? İstesem beni de yukarı gönderir miydin?"

Hiçbir şey demedi, bana sırtını dönerek göletin üzerine doğru eğildi. "Sana saraydan ayrılma izni veriyorum. Ama günbatımından önce geri dönmen gerek, zira tam o saatte *evleneceğiz*. Yoksa bir tayfa dönüşür ve ruhunu kaybedersin."

Göletten ayrılarak bahçenin içinde önce yavaş yavaş, ardından hızlanarak ve derken koşarak ilerlemeye başladım, gizli kapıdan geçip Deniz Tanrısı'nın salonundan aşağı ilerledim ve pek çok avludan geçtim. Sarayın ben girerken kapalı olan büyük kapıları açıktı. Dı-

şarı çıkıp basamakları koşarak indim ve nehre yöneldim. Güneyde Lotus Hanesi yer alıyordu ve oraya gitmeyi çok istesem de, gidersem oradan hiç ayrılmama ihtimalimin olduğunu biliyordum.

Nehir sakin, huzurluydu. Yine de köprüden geçerken gözlerimi sudan kaçırdım.

Yıldız Hanesi, doğu dağlarının eteğine yapılmış, geniş saçaklı çatıları olan bir tapınaktı. Sabahın öğlene kavuştuğu saatlerde vardım, güneş kraliyet açelyalarıyla dolu yabani bir çayırın üzerinde parlıyordu.

Siyah kıyafetli hizmetkârlar beni dağ tapınağının ana avlusunda karşıladılar, erkekler ve kadınların başları tamamen tıraş edilmişti. Kadının biri bana eğilerek selam verip onu takip etmemi işaret etti. Beni dağın kenarına oyulmuş koridorlardan aşağı yönlendirdi ve uzun bir merdivenden çıkardı. Biz yükseldikçe hava seyreliyordu ve sonunda vadiye yükseklerden bakan bir platformun üzerine vardık. Cheong ve başka bir genç kadın dokuma hasırlarda oturuyordu, bir sehpanın üzerinde zarif porselen kâselerde çay ve meyve duruyordu.

Genç kadın biz yaklaşırken başını çevirip baktı. Geniş bir yüzü, kızarmış yanakları ve parlak gözleriyle çok güzeldi.

Hyeri.

Başını yana eğerek beni inceledi. "Seni tanıyorum."

"Daha önce bir kere karşılaşmıştık," dedim. "Bir yıl önce, senin Deniz Tanrısı'yla evleneceğin gece."

"Şimdi hatırladım." Ayağa kalkıp ellerimi tutmak için yaklaştı. Cheong gibi o da benden bir baş uzundu. Sesi sıcak ve davetkârdı. "Benim nedimemdin. Giyinmeme ve saçlarımı örmeme yardım etmiştin. Birilerinin bana kulak vermesine en çok ihtiyaç duyduğum o gece beni dinlemiştin." Beni nazikçe kare masaya doğru çekiştirdi, kuzey tarafına bir hasır çekti. "Lütfen gel, bize katıl."

Ben oturunca Hyeri bana üzerinde dumanı tüten bir fincan çay koydu. Çayı burnuma götürerek ezilmiş krizantemlerin hoş rayihasını içime çektim.

"Burada olduğuna sevindim, Mina," dedi Cheong utangaç bir edayla. Uzanıp elini tuttum, iyice sıktım.

"İyi görünüyorsun, Cheong," dedim, Hyeri'ye minnet duyarak. "Bugün buraya yalnızca seni ziyaret etmeye değil aynı zamanda yukarıdaki dünyaya dönmen için bir yol olabileceğini düşündüğüm için geldim."

Cheong'un gözleri irileşti. "Mümkün mü bu?"

"Mümkün olduğuna inanmak için nedenlerim var." Hyeri'ye döndüm. "Tayflar Hanesi'ne dair ne biliyorsun?"

Hyeri minderinin üzerine geri çöktü, yüzünde düşünceli bir ifade vardı. "Tüm haneler içinde en büyük olanıdır. Şehrin en ucunda, nehrin başladığı yerdedir. Nehirden çıkmayı başarmış ruhlar ilk olarak oraya götürülür, oradan da ya zaten şehirde ikamet etmekte olan atalarının hanelerine ya da iş bulmaları için bir lonca ustasına gönderilirler. Dolayısıyla, atalarınızı bulmanın en iyi yolu o haneye gitmek ve onlarla görüşmek için kendinizi tanıtmaktır." Hyeri, Cheong'a döndü. "Akrabaların var mı? Senden önce ölmüş birileri?"

"Bir tek babam var, o da hayatta."

Hyeri iç geçirdi. "Eh, her şey mükemmel işleyemez."

Bu tuhaf bakış açısı karşısında eğlenerek gülümsedim.

"Düşünüyordum da," dedim, "belki benim atalarım yardımcı olur. Sonuçta onlar Cheong'un da ataları. Joon'la evlenerek o da ailemizin bir parçası oldu."

Hyeri heyecanla öne doğru eğildi. "Bu doğru. Mina, sen Tayflar Hanesi'ne gidip onlarla bir görüşme ayarlayabilirsin. Atalar bilgedir ve çok uzun yıllar yaşamışlardır. Bizimle paylaşacakları herhangi bir bilgi çok faydalı olabilir."

Başımla onaylayarak Cheong'a döndüm. "Atalarımızdan hangilerinin Tayflar Hanesi'nde olacağını bilmediğimden sanırım tek başıma gitmem en iyisi olur. Ben onlarla konuşur, sonra da gelip seni alırım."

"Bu yaptıkların için sana teşekkür ederim, Mina," dedi Cheong sıcak bir tavırla. "Fakat..." Tebessümü titreşti. "Sen ne olacaksın?

Yukarıdaki dünyaya döneceksem tek başıma gitmemeliyim. Sen de benimle gelmelisin. Abin seni bekliyor ve büyükannen..."

Ailemi, ailemizi düşününce kalbim acıyla sızladı. Onları son bir kez daha görmek için her şeyimi verirdim. "Yapamam. Deniz Tanrısı'yla evlenmeyi reddedip yukarıdaki dünyaya dönersem muhtemelen fırtınalar tekrar başlar."

"Onunla gerçekten evlenecek misin?" Cheong kaşlarını çattı. "Peki ya..." Cümlesini tamamlamadı, belki de yüzümdeki o yaralı ifadeyi görmüştü.

Hyeri ve Cheong birbirlerine baktılar.

"Ben bunu tuhaf buluyorum," dedi Hyeri. "Herkes lanetin bozulduğunu söylüyor ama Deniz Tanrısı hâlâ sarayında. Fırtınaların dinmesi dışında gerçekten değişen hiçbir şey yok."

Hyeri haklıydı, sarayda geçirdiğim süre içinde bunu ben de fark etmiştim. Deniz Tanrısı tıpkı uyanmadan önce olduğu gibi melankolikti, yalnız kalmayı tercih ediyordu.

"Deniz Tanrısı en başında neden lanetlenmişti?" diye devam etti Hyeri ve sorusu içimde bir şeyleri harekete geçirdi. "Hem lanetlendiyse bile onu lanetleyen kimdi?"

Hafif bir tıkırtı duyuldu ve üçümüz de başımızı ölüm tanrısı ve Hyeri'nin kocası Shiki'nin tıpkı onu ilk gördüğüm günkü gibi tepeden tırnağa siyahlar içinde dikildiği balkon kapısına çevirdik.

Shiki başıyla selam vererek, "Böldüğüm için özür dilerim," dedi. "Daha uzun konuşmak isterdiniz, biliyorum ama Leydi Mina'yı görmeye üç ziyaretçi geldi."

Kalbim göğsümün içinde takla attı.

Cheong ve Hyeri'ye veda ettim ve Shiki'nin peşinden tapınağın koridorlarını geçerek vadiye bakan merdivende durdum.

Yabani açelyaların arasında üç kişi duruyordu. Namgi. Kirin.

Ve Shin.

Pembe ve mor çiçeklerle dolu tarlayı geçerek üçüne yaklaştım.

"Mina, Deniz Tanrısı'nın gelini," dedi Namgi usulca.

Bir rahatlama hissi sarmaladı beni. Onu son gördüğümde, Kirin kaybolmak üzere olan ruhunu nehirden dışarı taşımaya çalışıyordu. "Sadece Mina," dedim Namgi bana uzanıp sımsıkı bir kucaklama için kendine çekerken. Onun sıcaklığının tadını çıkardım. Ruhu bedenini terk ettiğinde çok soğuktu.

"Peki, Sadece Mina," dedi beni bıraktıktan sonra. "Deniz Tanrısı'nın seçilmiş gelini olmak nasıl bir his? Bizleri, o çok da şöhretli olmayan arkadaşlarını hatırlıyor musun?"

"Öncekinden pek de farklı hissetmiyorum." Shin'e baktım. O diğerlerinden daha geride duruyordu. Şimdi bana bakmıyor olsa bile ben açelya tarlasından geçerken bakışlarını üzerimde hissetmiştim.

"İyi görünüyorsun," dedi Kirin bakışlarımı kendine çekerek. "Kılık kıyafetin yerinde."

Kendime şöyle bir göz gezdirdim. Üzerimde sade bir pembe-yeşil elbise vardı, dolabımdaki pek çok elbiseden biriydi. "Teşekkürler," dedim kızararak. "Dai nasıl?"

"O ve diğer tayf arkadaşların, bu sabah ben Dai'nin tamamen iyileştiğine kanaat getirdikten sonra haneden ayrıldılar. Namgi'yse hâlâ ortalıkta dolaşmamasını gerektirecek kadar zayıf."

Namgi sırıttı. "Ben iyiyim. Hiçbir şey Mina'yı görmeme engel olamaz."

"Daha dikkatli olmalısın," diye bastırdı Kirin. "Daha çok kısa bir süre önce ruhsuzdun."

"Sayende artık değilim!" Namgi, Kirin'e doğru atılarak onu kucakladı. Onları Deniz Tanrısı'nın salonunda ilk gördüğümdeki gibi didişerek çiçeklerin arasında gözden kayboldular. Birbirlerini ne kadar sevdiklerini ve önemsediklerini görebiliyordum; çok geçmeden didişmeleri yerini kahkahalara bıraktı.

Kalbim göğsümde sızlayarak atarken Shin'e döndüm. Onunla ilk karşılaştığımda, maskesinin yüzünden ziyade gözlerinin düşüncelerini sakladığını düşünmüştüm. Artık öyle değildi.

Öyle bir özlemle bakıyordu ki bana kalbim kırıldı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordum usulca.

"Seni atalarına götüreceğimi söylemiştim."

O an neredeyse paramparça olacaktım. Sözünden asla dönemeyen, canı yansa bile verdiği tüm sözleri tutan uzun boylu, o kadar da korkutucu olmayan, şerefli Shin.

Yutkundum. "O zaman hadi birlikte gidelim."

Tayflar Hanesi tam da Hyrei'nin tasvir ettiği gibi Ruhlar Nehri'nin yanı başında devasa bir binaydı, bir tür hamamı andırıyordu. En az beş katlıydı ve kare biçiminde inşa edilmişti. Kâğıtla kaplanmış camlardan ziyafet çeken ve dans eden silüetleri görebiliyordum.

Shin'in yönlendirmesiyle büyük kapılardan geçerek binanın ana odasına girdik, sırılsıklam insanlardan oluşan upuzun bir sırayı es geçtik.

Namgi kulağıma eğilip, "Son gelenler," diye fısıldadı.

Mekân muhteşemdi, etrafı her taraftan çeşitli seviyelerde taraçalarla çevrili geniş bir avluydu.

Yuvarlak gözlü ve bıyıklı iriyarı bir adam Shin'i karşılamak üzere telaşla öne çıktı. "Ah, Lotus Hanesi'nin büyük ve güçlü lordu..."

Kirin araya girdi. "Bir atalar toplantısı hazırlamamız gerek."

Adam hızlı hızlı gözlerini kırpıştırdı. "Evet, elbette!" Parmaklarını şıklattı ve ufak tefek, kamburu çıkmış bir nine topallayarak yaklaştı. Genç bir kızın tasvir edildiği bir maske takıyordu. Ağır hareketlerle adama dürülü bir parşömen uzattı.

Adam boğazını temizledi. "Aile adı?"

"Song," dedim.

"Hangi köydensiniz?"

"Deniz-Yanı."

"Aşağıdağlar'ın Songlarından mısınız, Ekimalanı Songlarından mı yoksa Nehirkenarı Songlarından mı?"

"Aşağıdağlar." Yüzümü buruşturdum. Dedeleri bir Go oyunun-

dan sonra benim dedemle bozuştuğundan beri Ekimalanı Songlarıyla konuşmuyorduk.

"Hah, işte buldum." Adamın parmağı kâğıdın üzerinde bir yerde durdu. "Görünüşe bakılırsa... hem büyük büyük büyükanneniz hem de dedeniz şehirdeki Song ataları olarak kayıtlı."

Soluk alamadım. Gözlerime yaşlar doldu. *Dedem. Büyük büyük büyükannem.*

"Öyle mi?" diye fısıldadım duygusallaşarak. Shin'e döndüm. "Buradalar. Onları göreceğim." O âna kadar onları görmeye ne kadar ihtiyacım olduğunun farkında değildim.

"Senin adına sevindim, Mina," dedi Shin usulca.

Büyükanne, maskesinin ardından öksürdü. Bakışlarımı Shin ve diğerlerinden ona çevirip peşine düştüm. Beş kat merdiven çıktık ve kapalı kapılarla dolu bir koridordan geçtik. Soldaki üçüncü kapının önünde durup paneli yana kaydırdı.

"Burada bekle," dedi.

Odaya girdim ve kapıyı ardımdan kapadı. İçerisi, üzeri nesnelerle dolu alçak raflarla doluydu ve küçücüktü. O nesnelerin bazılarını büyükannemle her sene yaptığımız ata ritüellerinden tanıyordum. Geçen ay değil ondan önceki ay doğum günü olan dedem için bıraktığımız yemekler oradaydı. Bozulmamıştı. Fasulyeli pilav ve kurutulmuş morina balığı çorbası –en sevdikleri– kâselerinde hâlâ sıcacıktı. Ama içlerindeki miktarın azaldığını fark etmiştim. Büyükannemin dedem için bıraktığı –en sevdiği– parlak renkli meyveler de oradaydı. Ayrıca *kendi* büyükannesi için bıraktığı, bahçeden toplanmış taze çiçekler de oradaydı. Altın sarısı çiçekler ve koyu kırmızı gülhatmiler onları topladığımız günkü kadar canlılardı.

Bakışlarım odanın bir köşesindeki beşiğe takıldı.

Keskin bir nefes aldım. Joon'un oyduğu, haftalarca üzerinde çalıştığı tekneydi bu.

Joon'dan beş yaş büyük olan Sung bize Soojin'le bir bebekleri olacağını söylediğinde o kadar heyecanlanmıştık ki... Joon'la dağlara gitmiştik, böylece o en sevdiği ağacı, henüz bir çocukken kendi

elleriyle diktiği ağacı keserken ben de ormanın koruyucusuna dua edebilecektim. Ağacın gövdesinden bebek için bir beşik yapmıştı. Yatağın tahtalarına güzel şekiller –bebeğe rüyalarında yol göstermesi için uçan bir turna, onu kâbuslardan koruması için başucunda yükselen bir kaplan– oymuştu ve ben her gece bitmemiş yatağın başında durup Kadınların ve Çocukların Tanrıçası'na dua ederek günün birinde bebeğin başını koyacağı tahtayı öpmüştüm.

Bebek doğmuştu doğmasına ama yalnızca tek bir nefes alabilmişti. Başka bir dünyada ona beşik olabilmesi için yatağı bahçede yakmıştık.

Parmaklarımı kaplanın şeritlerinde ve turnanın açılmış kanatlarında gezdirdim.

Arkamdaki kapı açıldı ve atalarım içeri girdi.

32

İlk önce Maske girdi içeri, ardından da Miki'yle birlikte Dai. İlk başta biraz şaşırsam da aslında hiç şaşırtıcı değildi çünkü elbette onlar benim ailemdi; bunca zamandır bana yardım ediyorlardı.

Dai sırıttı. "Çok fazla ağlıyorsun, Mina."

Maske bana doğru ilerledi, zarif elleri başının arkasında hareket ediyor, maskesini yerinde tutan ipleri çözüyordu. Maskesi yere düştü. Yüzüne baktım ve karşımda bana bakanın kendi yüzüm olduğunu gördüm ama benim yüzüm onda çok daha güzel duruyordu. Ya da belki ona duyduğum sevgi bana geri yansıyordu. Beni kollarına aldı.

Hıçkırığımı bastırdım. "Sen benim büyük büyük büyükannemsin, değil mi?" Omzumun üzerinde başını onaylar gibi salladığını hissettim. "Ölürken bana sen şarkı söyledin. Kendi sesim sanmıştım ama senin sesindi."

"Sana şarkı söyledim ama seni geri getiren kendi yaşama arzundu."

Dai'ye döndüm. "Sen de... benim dedemsin."

Dai gülümsedi.

"Ve Miki de..." Artık hıçkırmaya başlamıştım. Kelimeler dudaklarımdan güçlükle döküldü. "Miki büyük abimin kızı." Benim dünyamda o güzel gülümsemesini bir kez bile sergilemeyen ama

başka bir dünyada ikinci bir şans verilen küçük kız. Miki, Dai'nin omzunun arkasından kıkırdadı.

"Joon onun için bir beşik yapmıştı," dedim cılız bir sesle.

"Evet," dedi Dai. "Onu taşıyan tekne oydu. O beşik olmasa Ruhlar Nehri'ne düşüverirdi. Böylesine büyük bir sevgiyle yapılmış bir şey asla batamazdı."

Maske elimi tuttu. "Bilmen gereken ne varsa bize sor, Mina. Daha önce sana söyleyemezdik –tayfların, soylarından gelenlerin eylemlerini doğrudan etkilemesi yasaktır– ama artık bu en kutsal mekândayken söyleyebiliriz."

Gözyaşlarımı tutmaya çalışarak başımla onayladım. "Shim Cheong'u yukarıdaki dünyaya nasıl geri göndereceğimi öğrenmem gerek."

Maske ve Dai bakıştılar. "Daha önce hiç yapılmadı," dedi Maske ağır ağır. "Ama bu *yapılamayacağı* anlamına gelmez."

"Nehirden yukarı doğru gitmek nasıl olur?" dedi Dai. "Shim Cheong'un bedeni ve ruhu bir bütün. Nehri baştan başa geçerse belki tekrar yukarıdaki dünyada belirebilir."

Maske başını iki yana salladı. "Akıntı çok güçlü. Ayrıca bedeni geçişi kaldıramaz."

Yüzündeki ifadeyi görünce acaba ben de bir konuda derin düşüncelere daldığımda böyle mi görünüyorum diye düşündüm. Uzanıp alnındaki çizgileri düzeltmemek için kendimi zor tuttum.

"Büyük tehlike anlarında," dedi Maske, "ejderhanın incisinden bir dilek dilenebilir."

Kalbimde tuhaf bir kıpırdanma hissettim. "Dilek mi?"

"Doğru ya!" diye bağırdı Dai heyecanla. "Şimdi hatırladım. Bir ejderha incisi büyük bir güç kaynağıdır ve ondan dilenen her dilek, imkânsız da olsa gerçekleşebilir."

Ejderhayı gördüğüm tüm o zamanları düşündüm – teknede, bahçede, gökte süzülürken ve sarayın dışında gazabını yaşatırken.

"Ejderhayı daha önce hiç inciyle görmedim," dedim. Sonra

Deniz Tanrısı'nın salonundaki duvar resmini hatırladım. Tabloda gökyüzünde bir inciyi kovalayan bir ejderha çizilmişti.

"Ejderhanın incisini kaybetmiş olması mümkün," dedi Maske, "ki bu da lanetle bağlantılı olabilir."

"Ya da çalınmış olabilir," dedi Dai ciddiyetle.

Deniz Tanrısı, kâbusunda yaralıydı. Belki de incinin çalındığı andı bu.

"Yani inciyi geri alıp Deniz Tanrısı'na verirsem, ejderha dileğimi kabul eder mi?"

Dai ve Maske birbirlerine baktılar.

"Bu kadar basit olsaydı," dedi Dai, "hemen herkes dilek dileme fırsatının peşine düşerdi."

"Ancak ejderhanın çok sevdiği biri inciden dilek dileyebilir," diye açıkladı Maske.

"Ejderhanın... sevdiği biri mi?"

Maske başıyla onayladı. "Ejderha ve Deniz Tanrısı birdir ve aynıdır. Ejderha, Deniz Tanrısı'nın ruhudur. Deniz Tanrısı birini severse, o kişi inciden bir dilek dileme gücünü elde eder. Geçmişte Deniz Tanrısı tarafından en çok sevilen kişi hep imparator olmuştu. Büyük tehlike anlarında, dünyayı değiştirecek bir dilek dileyebileceği söylenirdi."

Ana odada Namgi, Kirin ve Shin'le bir araya gelerek onlara atalarımdan öğrendiklerimi anlattım. Kirin ve Shin bana yardım eden tayfların gerçek kimliklerini öğrendiklerinde pek şaşırmadılar ama Namgi epey şok olmuş görünüyordu.

"Benim adıma büyük büyük büyükannenden özür dilemelisin, Mina," dedi uysalca. "Lütfen ona söylediklerimin büyük bir kısmında ciddi olmadığımı ilet."

"Namgi, buradaki tayfların çoğu birinin atası değil mi? Flört ettiğin tüm tayflar birinin büyükannesi olabilir."

Namgi inledi. "Hatırlatmasana."

Atalarımdan öğrendiklerimle Shim Cheong'u nasıl kurtaracağımı biliyordum. Yine de ne kadar basit görünse de hiç öyle değildi zira Deniz Tanrısı'nın beni onore ettiğini düşünsem de beni sevmiyordu.

Ayrıca Hyeri'nin lanetle ilgili sorusu da bana Deniz Tanrısı'nın sarayına ilk girdiğimde hissettiklerimi hatırlatmıştı. Sanki ben bir hikâyenin kayıp kısmı, hemen ilerideki bitişiydim.

Kalbime tuhaf bir sızı yayılırken irkildim. Gözümün ucuyla Kaderin Kırmızı İpi'nin havada gerildiğini gördüm.

"Mina?" Shin bir adım öne çıktı. "Sorun ne?"

Kaderin Kırmızı İpi bir kez daha kuvvetle çekiştirdi ve inledim. "İp... Kaderin Kırmızı İpi..." Shin kaskatı kesildi. "Ters giden bir şeyler var."

Bir çekiş daha hissettim ve yığıldım.

Shin beni yakalayıp nazikçe yere bıraktı.

"Tayfa dönüşüyor." Kirin'in sesini duyabiliyordum. "Tayflar Âlemi'ne geleli tam bir ay oldu."

O çekiştirmenin korkunç ağrısına direnmeye çalıştım; sanki ruhum bedenimden koparılıyormuş gibi hissediyordum.

"Ne yapacağız?" diye sordu Namgi. "Ona nasıl yardım edebiliriz?"

Kirin, Shin'e baktı, Shin de ona karşılık verdi. "Deniz Tanrısı'nın yanına dönmesi gerek."

Shin hiç tereddüt etmedi. Hızlı bir hareketle beni yerden kaldırdı, ben de kollarımı boynuna doladım. İnsanüstü bir hızla Tayflar Hanesi'nden dışarı fırlayıp sokaklar boyunca koştu ve çatılardan atladı.

Saraya yaklaştıkça acım azaldı. Deniz Tanrısı'nın salonunun hemen dışındaki avluya vardığımızda ayakta durabilecek kadar güçlenmiştim. Shin beni yere bıraktı.

"Beni bahçede bekle," dedim, telaşla Deniz Tanrısı'nın salonuna girmeden önce.

Shin'in ardından batan güneş ejderhayı tasvir eden duvar resmini turuncu ve sarıya, inciyiyse parlak bir altın sarısına boyuyordu.

"Mina?" Deniz Tanrısı'nın gözleri titreşerek açıldı.

Yanına gittim, başını kaldırıp bana baktı.

Anlattığım son hikâyedeki Deniz Tanrısı'na hiç benzemiyordu. O tanrı kudretli ve güçlüydü. Nihayetinde Shim Cheong'un evine dönmesine izin vermişti ne de olsa.

Şimdi Deniz Tanrısı'na bakarken bir tanrının nasıl bu kadar kırılgan olabileceğini düşünüyordum. Bu kadar insani.

Az önceki acı yerini hafif bir sızıya bırakmıştı. Birbirimize yaklaştıkça kurdelenin boyu kısalmış, sadece bir kol boyu kalmıştı. Aradaki mesafeyi kapayarak elimi eline bastırdım. Eli soğuk ve yumuşaktı, benimkiyse sıcak ve sert. İrkiltici herhangi bir şey olmadı. Ne bir rüyaya çekildim ne de ışık patladı. Geri çekildiğimde Kaderin Kırmızı İpi kaybolmuştu.

"Mina." Deniz Tanrısı doğruldu. "Ne oldu? Ne yaptın?"

"Ben senin gelinin değilim," dedim usulca. "Gerçek gelinin değilim. Ne sen beni seviyorsun ben de ben seni. Kaderlerimiz birbirine bağlı ama bu şekilde değil."

Deniz Tanrısı'nın itiraz edip etmeyeceğini merak ettim. Kaşları bir çatılmayla birbirine yaklaştı ve o narin hatlarına sahici bir endişe ifadesi çöktü. "Ama öleceksin, Mina. Tayfa dönüşeceksin."

"Başarabilirsem öyle bir şey olmayacak." Onu teskin etmek için gülümsedim. "Güçlü olmalısın, kısa bir süre daha. Benim için bunu yapabilir misin?"

"Ben... Evet, sanırım yapabilirim."

Ona arkamı döndüm ve tahtın arkasındaki kapıdan dışarı çıktım, taş basamakları indim ve bahçeden geçtim. Acı gitmişti ama yakında tayfa dönüşeceğimi biliyordum. Korksam da içimde yükselen bir umut vardı.

Shin'e her şeyi anlatmak istedim. Onu bıraktığım için üzgün olduğumu, o anda yapabileceğim tek seçimin o olduğunu hissettiğimi. Ama yanılmıştım. Her zaman başka bir seçenek daha vardı.

Shin'e onu seçtiğimi söylemek istedim, daima onu.

Bahçe boyunca koştum, pınarın üzerinden atladım ve aralarından günbatımının göz kırptığı ağaçlara doğru ilerledim. Çimenliği ardımda bıraktım, köprüyü geçtim, kasra bakan, Shin'in dikildiği tepeye ulaştım.

Kaderin peşine düşme, Mina. Bırak o senin peşine düşsün.

33

Shin, Kâğıttan Gemiler Göleti'nin yanındaki kasrın içinde bekliyordu. Ben basamaklardan çıkarken döndü, gözleri benimkileri buldu.

O her zamanki nefes almamı güçleştiren edasıyla bana bakarak, "Deniz Tanrısı'yla konuştun mu?" diye sordu usulca.

"Evet," dedim. "Ve ne yapmam gerektiğini biliyorum."

Shin'in bakışları elimde gezindi, ardından gölete kaydı ama o arada yüzünden geçen o keskin acıyı yakaladım. Bu gece kâğıt gemiler bir ördek sürüsü gibi kıyıya birikmişti. Sanki her an kanatlarını açıp uçacak gibiydiler.

"Sana hiçbir şey sormayacağım," dedi Shin. "Ne karar verirsen ver sana uyacağım. Deniz Tanrısı'yla evlenirsen ikinizi de koruyup kollayacağım. Hayatım boyunca."

Kalbim ona duyduğum sevgiyle kabardı. Ne kadar iyi, cömert ve nazikti.

"Ama önemli olduğunu bile bile kendimi tutmak istemiyorum... Çünkü biliyorum ki sen gerek sözlerinle gerek eylemlerinle asla kendini tutmazdın." Gülümsedi ve kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Bir ruhum yok belki ve Kaderin Kırmızı İpi de bende değil ama seni sevdiğimi söylemek için ikisine de ihtiyacım yok."

"Shin," dedim soluk soluğa, "Kaderin Kırmızı İpi gitti."

Başını iki yana salladı. "Anlamadım."

"Deniz Tanrısı'yla beni bağlayan," diye açıkladım. "Elimi onun eline bastırdım, ki hatırlarsan kaderimiz ilk belirlendiğinde sana da aynısını yapmıştım ama sen işe yaramayacağı konusunda ısrar etmiştin.

"Eh, meğer yarıyormuş," dedim mağrur bir edayla. "Tıpkı yarayacağını bildiğim gibi çünkü onu sevmiyorum. Ben seni seviyorum ve kendi kaderimi kendim seçiyorum."

Öne eğildim, dengemi bulmak için omuzlarına tutundum ve dudaklarına bir öpücük kondurdum.

Daha sonra kızararak bir adım geriledim ama bakışlarımı bakışlarından kaçırmamaya kararlıydım. Sonuçta benim kendimi tutmayacağımı söylemişti. Shin kendini çabuk toparladı. Uzanıp elimi tuttu, beni kollarına çekti ve sonra öptü. Kalbi, kalbimin üzerinde hızla çarpıyordu. Kollarımı boynuna dolayarak öpücüklerinin her birine aynı hevesle karşılık verdim.

Nihayet birbirimizden ayrıldığımızda gözlerinde gördüğüm sevgi soluğumu kesti.

"Turna Lordu yanılmış," dedi. "Kaderin Kırmızı İpi oluştuğunda laneti nasıl bozacağını anlayacağını söylemişti."

Shin'e bakarken içinde bir idrak filizlendi.

"Yanıldığını sanmıyorum."

Shin kaşlarını çatar gibi oldu. "Ne demek istiyorsun?"

"Yapmam gereken bir şey var, gitmem gereken bir yer. Burada bekler misin? Bana güveniyor musun?"

İlk anda cevap vermedi, o deniz karası gözleriyle beni izledi. Ardından dudakları hafifçe titreşti ve gülümsedi. "Bütün ruhumla."

Yeniden koşarak bahçeyi, salonu ve avluları geçip –Deniz Tanrısı hiçbir yerde görünmüyordu– büyük basamaklardan indim. Kalbim göğsümde deli gibi atıyordu. Sanki elimi uzatsam tüm sorularımın cevaplarını tutabilirmişim gibi hissediyordum.

Ay ve Hafıza Tanrıçası'nı son gördüğüm sokağa saptım, sunağı bir girintideydi. Kitabenin önündeki kâsede hiç adak yoktu, ben de tam ortasına büyük büyük büyükannemin bıçağını koydum.

Ardından bir çakmaktaşı alarak ateş taşına sürttüm ve çıkan kıvılcımla tutuşturduğum kâğıt parçasını tütsü çubuklarını yakmak için kullandım.

Bir adım gerileyerek fısıltıyla dua ettim. Gözlerimi açtığımda Ay ve Hafıza Tanrıçası yanımdaydı.

Mum alevinden gözleriyle beni izliyordu ama bu gece alevleri loştu. "Benden korkmuyor musun?" diye sordu; sesi öfkeli değil meraklı gibiydi.

"Korkmuyorum," dedim ve doğruyu söylüyordum.

"Hiçbir şeyden korkmuyorsun o hâlde."

"Ormanlardan korkuyorum."

Bir kaşını kaldırdı, belli ki sulu şakalar yaptığımı düşünüyordu.

"Çocukken bir ormanda kaybolmuştum," diye açıkladım. "Abimi takip ederken gözüme bir tilki takıldı ve onun peşine düşerek yolumu kaybettim. Çok uzun bir süre o ormandan nasıl çıktığımı hatırlayamadım. Hatırladığım tek şey çok korktuğumdu. Bir de karanlıkta yabancı gelen o ağaçlar."

Tanrıça gözlerini kapadı ve acaba o da benimle beraber o anıyı tekrar mı yaşıyor diye düşündüm.

"Bir ağacın köküne oturup saatlerce ağladım. Kimsenin beni bulamayacağından, sonsuza dek karanlıkta tek başıma kalacağımdan korkuyordum. Ama sonra onu gördüm. Ağaç yapraklarının arasından sızan o ışığı. Ay ışığı dalların arasından süzülerek ormanın içine doğru bir yol oluşturuyordu. Beni eve götüren ay ışığı oldu."

Tanrıça gözlerini açarak beni izledi, gözlerindeki mumlar şimdi parlaktı.

"Büyükannem hep güneş sıcaklık ve ışık verse de kadınları ve geceyi koruyanın büyük imparatorumuzun sembolü olan ay olduğunu söylerdi. Onun hepimizi koruyan anne olduğunu."

Sakince nefes aldım. "Sen ve ben bir anlaşma yaptık. Ben ruhumun bir parçasını seninle paylaştım. Adil olan, karşılığında senin de bana bir şey vermen."

"Peki ne olacakmış o?"

"Bir anı. Bana yüz yıl önce denizin kenarındaki bir falezde neler olduğunu göster. Deniz Tanrısı'nın bütün umudunu kaybetmesine neden olan neydi, onu göster. Halkımın imparatoruna ne olduğunu göster."

Tanrıça manşetinden çok eski, kenarları kırışmış bir kâğıt gemi çıkardı. Ufacık bir rüzgârla bile parçalanabilirmiş gibi duruyordu. Gemiyi bana uzattı.

Elimi uzattım ve kâğıttan kanatlarına dokundum.

Deniz Tanrısı'nın rüyasındaki falezdeydim yine. Ama o zaman falezin kenarında olmasına rağmen şimdi görünürlerde yoktu.

Huzurlu bir yerdi burası. Rüzgâr sertti ama hava berraktı. Güneş denizin üzerinde ışıl ışıl parlıyor, sabahın ilk sularının üzerinde balıkçı tekneleri geziniyordu.

Teknelerdeki yüzleri seçebileceğimi düşünerek kenara biraz daha yaklaşmıştım ki toprak altımda titremeye, falezden denize taşlar düşmeye başladı. At sırtındaki bir tabur savaşçı tepeye yaklaşıyordu. Grubun başında –muhteşem bir savaş atının tepesinde– Deniz Tanrısı vardı.

Ama bir şeyler tersti. Deniz Tanrısı'nın altın zırhında çamur ve kan lekeleri vardı.

Adamın biri atını Deniz Tanrısı'nınkinin yanına sürdü. Adamın göğüs zırhındaki kükreyen aslan mührü, onun imparatorun ordusunda general olduğunu gösteriyordu.

"Majesteleri!" diye bağırdı adam. "Çok geç olmadan kaçmalısınız."

Deniz Tanrısı başındaki miğferi çıkardı. Aşina olduğum o ifade –o kayıp, kırgın ifade– yoktu. O... hiddetli görünüyordu, tıpkı bir lider gibi. Bakışlarını generale sabitleyerek miğferini yere bıraktı. "Adamlarımı terk etmeyeceğim. Kalıp savaşacağım."

"Majesteleri," diye gürledi general, "siz yaşamalısınız. Siz bir insandan çok daha fazlasısınız. Siz halkımızın umudusunuz!"

Deniz Tanrısı karşılık verecekmiş gibi baktı ama sonra küfretti. Aniden atını çevirdi.

Ama çok geç kalmıştı. Küçük grup açıkta fazla oyalanmıştı. Daha çok sayıdaki düşman faleze tırmanarak savaşçıları köşeye sıkıştırdı.

Sonrasındaki çatışma kanlı ve vahşiydi. Adamlar Deniz Tanrısı'nın etrafını sardı ama teker teker düştüler. Çok geçmeden yalnızca çocuk ve generali kaldı.

Yenilginin yaklaşmakta olduğunu fark eden general kılıcıyla Deniz Tanrısı'nın atının sağrısına vurdu. At çığlık attı, ardından dörtnala çatışmadan uzaklaştı.

İçimde kabaran umut, büyük bir kayanın ardında saklandığı yerden çıkan düşman askerini görünce hızla söndü. Adam bir ok çıkardı ve yayını gerdi.

Oku bıraktı. Ok havada bir yay çizdi.

"Dikkat et!" diye haykırdım ama elbette beni duyan olmadı. Kimse beni göremiyordu. Bu yalnızca bir anıydı, çok uzun zaman önceye ait bir anı.

Ok Deniz Tanrısı'nın göğsünü deldi.

Deniz Tanrısı atından kaydı, falezin ucundan birkaç santim öteye düştü. Düşman geri çekildi. Görevlerini tamamlamışlardı. Kaçınılmazdı. Böylesi bir yara ölümcüldü.

Deniz Tanrısı'nın yanına koştum, elleri havada süzülüyordu. Uzansam bile ona dokunamazdım. Aramızda yüz koca yıl vardı. Sırtından bir ok başı çıkmıştı, onun kanıyla sırılsıklamdı. Ölüyordu. Deniz Tanrısı bana baktı ve bir an için sanki beni görür gibi oldu. Ama sonra yüzünü diğer tarafa çevirdi, gözleri etrafı tarıyordu. "Kimsin sen?" diye fısıldadı.

Başımı kaldırdım. Diğer tarafında çömelen kişi...

"Sh-Shin?" dedim. "Senin ne işin var burada?"

Cevap vermedi. Tıpkı Deniz Tanrısı gibi o da beni göremezdi.

Deniz Tanrısı öksürdü, dişlerinin arasında kan vardı. Çok genç

görünüyordu. Ölmek için çok genç. "Neden cevap vermiyorsun?" diye haykırdı. "Kimsin sen?"

"Konuşma," dedi Shin. Sesi alçak, yatıştırıcıydı. "Ciğerlerinden vuruldun."

"Ölüyor muyum?"

"Evet."

Deniz Tanrısı gözlerini kapadı, korkunç bir keder hatlarını örttü.

Shin çocuğu izledi, ben de onu. Bu anıda farklı görünüyordu. Festivalde giydiğine benzer uzun, mavi bir kıyafet giymişti. Saçları daha uzundu ve tepeden toplanmıştı. "Korkuyorsun," diye fısıldadı usulca.

Çocuk gözlerini açtı, yüzünde hiddetli, öfkeli bir ifade belirdi. Ama acısı artınca inledi. Gözleri gölgelendi. "Ölmekten değil, onları yapayalnız bırakmaktan korkuyorum."

Sözleri bana kâbusunu hatırlattı. *Onları yüzüstü bıraktım. Hepsini yüzüstü bıraktım,* demişti.

Çocuk birden Shin'in manşetini yakaladı. "Halkım. Ben gittikten sonra onlara kim göz kulak olacak? Güvende olduklarından kim emin olacak?" Sözleri çaresizdi, dudaklarında kandan baloncuklar oluşuyordu.

"Ben."

"Sen..." Çocuk birden sönmüştü sanki. "Senin kim olduğunu biliyorum. Babam bana senden bahsetmişti. Halkımızı senin koruduğunu, çok çaresiz kalırsam senin bana yardım edeceğini söylemişti. Peki şimdi bana yardım edecek misin?"

Yıldızlar gökyüzünden kayarmış gibi bir ses duyuldu. Başımı kaldırdığımda ejderhanın tepemizde olduğunu gördüm, sol pençesinde kocaman bir inci parlıyordu.

Ejderhayı daha önce hiç böyle görmemiştim. Pulları capcanlı, göz kamaştıran bir maviydi. Tüyleri upuzun ve beyazdı. Havada bile daha özgürce süzülüyordu sanki. Neşeli, kaygısız. Ejderha inciyi bıraktı ve inci ışığın içinde patlayarak Shin'in omuzlarından çıkan bir çift gümüş-mavi muhteşem kanata dönüştü.

İmparator yüzünde safi bir hayret ifadesi Shin'e baktı. "Kimsin sen?"

"Ben Deniz Tanrısı'yım."

Bir ejderha incisinden atlayıverecek dileğin.

"Bir dilek tut."

"Yaşamak istiyorum."

34

Sokağa döndüğümde gemi toz olup avucumdan döne döne uçtu.

"Bitti," dedi tanrıça. "Artık Deniz Tanrısı da imparator da anılarını geri kazandılar, eskiden kimdiler, şimdi kimler... Bir dileğin gücüne sıkışıp kalmış insanları da hatırladılar."

Anıyı hâlâ tenimde hissedebiliyordum, tuz esintili havayı, ejderhanın gökte süzülüşünü, Deniz Tanrısı'nı. Shin'i. İkisi bir ve aynıydı. Shin, imparatorun hayatını kurtarmak için ona ruhunu, ejderhayı vermişti. Kaderin Kırmızı İpi'ni hem imparatorla hem de Shin'le nasıl paylaşabildiğimi şimdi anlamıştım: Yüz yıldır ruhları birdi.

"Nereden bildin?" diye sordu tanrıça. "Anı sadece zaten şüphelendiğin şeyi doğruladı."

Nereden biliyordum? Şimdiye kadar topladığım tüm parçaları düşündüm: Ruhunu ve onunla birlikte anılarını kaybetmiş olan Shin; tanrıdan ziyade korkunç bir kâbusa sıkışıp kalmış bir oğlan çocuğuna benzeyen Deniz Tanrısı. Ama en çok da...

"Çünkü ben Deniz Tanrısı'nın geliniyim ve sevdiğim adam Shin."

Tanrıça kısa bir duraksamanın ardından iç geçirdi. "Eh, mağlup olduğumda yenilgiyi kabul edebilirim. Ama ejderhanın ruhunu kim taşırsa taşısın, alt edilebilir. Deniz Tanrı'na dönmek için acele et, küçük gelin. Ona yakında Ay ve Hafıza Tanrıçası'ndan bir ziyaret beklemesini söyle."

Tanrıçayı inceledim. Yüzü kızarmıştı, gözlerinde muzaffer bir parıltı vardı. Yine de anıyı görmek istediğimde, bana vermeye hazır şekilde çoktan yanında getirmişti. Kalbinin derinliklerinde bir yerde o da anıyı görmemi istiyordu. Gerçeği keşfetmemi istiyordu.

"İstediğin güçse," dedim, "bunu elde etmenin Deniz Tanrısı'yla çarpışmaktan daha iyi bir yolu var."

Yüzünde inanmaz bir ifade belirirken bir kaşı kalktı. "Neymiş peki o yol?"

"Çocukları koruyan bir tanrıçadan daha çok sevilen hiçbir tanrıça yoktur." Pınarın başında dilek dileyen o genç anneyi düşündüm; umutlarını umursamaz bir tanrıçaya bağlamış ondan önceki ve sonraki pek çok kadını. "Ama ben Kadınların ve Çocukların Tanrıçası'yla tanıştım... ve böylesine şerefli bir role hiç ama hiç uymayan başka bir tanrıça görmedim."

"Yani Kadınların ve Çocukların Tanrıçası'nın *ben* olmam gerektiğini mi söylüyorsun?"

"Bu sana arzuladığın gücü verecektir. Çünkü doğruysa ve tanrılar insanlarının sevgisiyle aynı oranda güç kazanıyorsa, o zaman çok güçlenirsin çünkü çocuklara duyulan ve onlardan görülen sevgi, dünyadaki en güçlü sevgidir."

Tanrıça temkinli bir ifadeyle beni izledi. "Peki benim böyle bir role uygun olduğumu düşünmenin sebebi ne?"

Annemle babam ve onların ardından da dedem sonraki yaşamlarına geçiş yaptıktan sonra abilerimi ve beni kendi başına yetiştiren büyükannemi düşündüm. Maske'yi, Deniz Tanrısı'nın diyarında geçirdiğim zaman boyunca beni koruyup kollayan tutkulu büyük büyük büyükannemi düşündüm. Karşımda duran ve Dai'yi Imugilerden koruyan, yengem ve çocuğu için gözyaşı döken, eve giden yolu bulmam için ay ışığı gönderen tanrıçayı düşündüm.

"Çünkü tıpkı ailemdeki kadınlar gibi sende de bir turnanın bilgeliği, bir kaplanın yüreği ve ancak çocuklara değer veren bir tanrıçada bulunabilecek bir iyilik ve sevgi var. Bu kadar çok sevilen bir

tanrıça olmak ağır bir yük ama bunu ancak senin taşıyabileceğine inanıyorum."

Tanrıçanın bir kaşı seğirdi, küçücük bir hareketti ama oradaydı. "İnancın çok güçlü. Sözlerini inkâr etmeyi zorlaştırıyorsun."

Çoktan arkamı dönmüş, yola koyulmak üzereyken omzumun üzerinden, "Senin için kolaylaştıracağım," diye bağırdım. "Sadece sen de inan!"

Şehir sessizdi, Tayflar Âlemi'ne ilk geldiğim zamankine benzer bir atmosfer vardı ama bu kez sis yoktu. Havada yoğun bir büyü vardı. Sanki şehir ve tüm o harikulade sakinleri topluca nefeslerini tutmuştu. Kolumla gözlerimi silerek orada toplanmış yaşları temizledim. Tanrıçanın yanından ayrıldığım anda akmaya başlamış, bir daha da durmamışlardı. Ama şimdi onları dindirmem gerekiyordu. Güçlü olmam gerekiyordu. Daha önce hiç olmadığım kadar hem de.

Kaderin Kırmızı İpi'ni takip etmedim. Gittiğim yol, bildiğim yoldu.

Bu şehri tanıyordum ve sokaklarının çoğunu biliyordum – bahçelerini, kanallarını, ara sokaklarını, insanlarını. Deniz Tanrısı'nın sarayına giden ana bulvar boştu. Kapılar ardına kadar açıktı. Son kez basamakları çıkıp kapıdan girdim.

İlk avluda Namgi ile Kirin'e rastladım.

"Mina!" Namgi koşup sımsıkı kucakladı beni. Ben de aynı hararetle sarıldım ona.

"Buradasınız!" diye bağırdım. "O kadar korktum ki sizi göremeden g–"

"Mina, çok garip bir şey oldu!" dedi Namgi. Geri çekildiğinde yüzünü iyice inceledim. Sevinç vardı yüzünde. Bir de hayret. "*Her şeyi* biliyoruz, imparator hakkında, Deniz Tanrısı hakkında. *Shin* Deniz Tanrısı'ymış! İnanabiliyor musun?"

"O nerede?" diye sordum.

"Salonda. Biz de senden hemen önce geldik."

Namgi'nin arkasından Kirin yaklaştı, zekâsıyla o her daim keskin bakan gözleri dikkatle beni izliyordu. "Sen ne diyordun, Mina? Bizi göremeden ne olacağından korktun?"

Namgi'yi bırakıp bir adım geriledim. "Hafızamızı geri kazanmış olabiliriz ama imparatorun dileğinin etkileri hâlâ sürüyor. Halkım yüz yıl boyunca fırtınalarla boğuştu, bu doğru. Ama öte yandan imparatorun yokluğu yüzünden ülkemiz sürekli savaşların içine çekilip durdu. Uzun sürecek bir barış için hem imparatorun hem de Deniz Tanrısı'nın bize dönmesine ihtiyacımız var ve bunun gerçekleşmesi de ancak tek bir yolla mümkün."

Kirin durumu hemen anladı. "Bir dilek dilemek zorundasın."

"Ama..." Namgi bir ona bir bana bakıyordu. "En az imparatorunki kadar güçlü bir dilek olmalı. Deniz Tanrısı'nı ve imparatoru ait oldukları yere gönderecek bir dilek dilersen yalnızca Shim Cheong'un değil *senin* de geri gönderilmem mümkün, sonuçta ikiniz de tayfa dönüşmediniz."

"Tek yolu bu," dedim usulca. "Namgi, bir keresinde bana kuş mu yoksa gelin mi olduğumu sormuştun. Sanırım ben ikisi de, hatta daha fazlasıyım. Ama senin için dost olduğuma inanmak isterim."

"Hem de en iyisi," dedi Namgi gözyaşlarını bastırarak.

"Ve Kirin." Her zaman sadık ve sarsılmaz görünen gümüş gözlü savaşçıya döndüm. "Konu Shin'in güvenliği ve refahı olduğunda senden daha çok güveneceğim kimse yok. Sen onun en güvenilir refakatçisisin."

"Beni onurlandırıyorsun," dedi Kirin sessizce.

Tamamen dağılmadan onlara arkamı dönerek bir sonraki kapıdan koşarak geçtim. Deniz Tanrısı'nın salonundan hemen önceki avluda ejderhayı buldum. Koca alanı tamamen doldurmuştu, huzursuz bedeni duvarları dövüyordu. Beni görünce hareketsizleşti.

Bakışlarımı devasa hayvanın gözlerinden ayırmadan ileri doğru bir adım attım. Deniz karası gözleri tanıdık geliyordu bana,

içimi bir emniyet ve sıcaklık hissi sarmıştı. Ayaklarının arasında ilerleyerek koca çenesinin hemen altından geçtim. Ejderhanın nefesinin sıcaklığı kafamın tepesini ısıttı.

Geçince arkama döndüm ve elimi uzattım. Ejderha da pençelerinden birini kaldırdı ve inciyi nazikçe avucuma bıraktı. Çakıl taşı büyüklüğündeydi inci. Avucumu etrafına sardım, Deniz Tanrısı'nın salonuna açılan birkaç basamağı hızla çıktım.

"Shin!"

Salonun ortasında yere yığılmıştı. İleri atılarak yanında diz çöktüm.

"Gerçeği biliyorsun artık," dedi, "kim olduğumu, ne yaptığımı. Ben Deniz Tanrısı'yım. Hep alan ve hiç vermeyen benim." Sesi buruk bir acıyla doluydu.

Kalbim onun için sızladı. Yüz yıl boyunca halkı, korumak için yemin ettiği halkı, acı çekmişti. O cesur, sadık ve adanmış Shin için ruhuna edilmiş en büyük ihanet olmalıydı bu.

"Hayır," dedim sertçe. "Sen imparatoru kurtaransın. O ölürken ruhunu ona verdin. Bir tanrının ruhunu. Onu ancak öylesi bir gücün kurtarabileceğini biliyordun."

"Hatırlıyorum," diye fısıldadı bana dönerek. "Deniz kenarındaki bir falezde yaşamayı diledi." Öyle kırılgan ve hayret dolu bir ifadeyle bakıyordu ki bana, benim ona inandığım kadar onun da bana inandığını fark ettim. "Şimdi ne olacak, Mina?"

Elimi aramızdaki boşluğa doğru kaldırıp ağır ağır açarak avucumdaki inciyi gösterdim. "Bir dilek dileyeceğim ve seninle imparatoru olmanız gereken yerlere döndüreceğim."

"Peki ya sen?" diye sordu sessizce. "Oduncuyla cennetten gelen kızın hikâyesinde kız olmayı özlediği yere, ailesinin yanına gönderilmişti. Senin istediğin de bu mu?"

Kalbim parçalanıyordu. Çünkü sözleri içimdeki bir özleme dokunuyordu. Ailemi, büyükannemi ve abilerimi görmek, iyi olduklarını bilmek, onlarla düzgünce vedalaşmak istiyordum. Tarlalarına yeni yaşamlar ekerken, ayakta kalacak evler inşa ederken köylüler-

le yan yana çalışmak istiyordum. Ağaçların büyüdüğünü görmek istiyordum. Yengemin sağlıklı bir çocuk doğurduğunu görmek istiyordum. Ama tüm bunların yanı sıra Shin'i de istiyordum.

Onu seviyordum.

"Bir yıl," dedim. "Bir yıl sonra gel ve bana aynı soruyu sor."

Shin'in bakışları tekrar bana döndü ve gözlerinde dile getiremediği tüm sözcükleri gördüm. Beni sevdiğini, kalmamı istediğini ama ruhunu henüz geri aldığını ve kendi adına, Deniz Tanrısı olarak kim olduğunu keşfetmesi gerektiğini.

"Karanın denizle buluştuğu yerde," dedi, "bekle beni."

Avucumdaki inci parlamaya, ısınmaya başladı. Shin kendi eliyle elimi örtüp sıkıca tuttu.

"Dünyanın olması gerektiği gibi olmasını diliyorum," diye fısıldadım, "imparatorun hak ettiği yere dönmesini ve Shin'in bir zamanlar olduğu gibi Deniz Tanrısı ve halkımızın koruyucusu olmasını."

Duyduğum son şey Shin'in sesi, bana seslenişiydi.

Seni seviyorum. Karanın denizle buluştuğu yerde bekle beni.

35

Gözüme vuran güneş ışığıyla uyandım. Ailemin bahçesindeki havuzun kenarında uzanıyordum, Shim Cheong da yanımdaydı. Her şey bir ay önce olduğu gibiydi. Bahçenin arka tarafında toprak kaplar diziliydi, kış için mayalanan soya fasulyeleriyle doluydu hepsi. Yuvalarını yapmış ördekler sazların arasından viyaklıyordu. Bahçenin karşısında sazdan çatısı ve tahta duvarlarıyla evim vardı.

Arka kapı açıldı.

"Mina!" Büyükannem çimenliği koşarak geçti, Joon da hemen arkasındaydı. Büyükannem kollarını açmış üzerime atılırken tam zamanında ayağa kalkarak ona karşılık verdim. "Ah, Mina, canım benim, sevgili torunum."

Gözyaşlarımı serbest bırakarak ona sımsıkı sarıldım. Hemen yanımızda Joon, Cheong'u kendine çekip tutkuyla öptü.

Evin yan tarafından Sung'la Soojin koşarak geldi. Büyükannem beni bırakır bırakmaz büyük abimin kollarında buldum kendimi. Ardından Soojin bana nazikçe sarıldı, birkaç dakika önce soyduğu armutların ve gülhatmilerin kokusu sinmişti üzerine. Ardından Joon'un kollarındaydım ve belki de küçükken dizimi yaraladığımda, köyün diğer çocukları kaba davranışlarım yüzünden benimle dalga geçtiğinde beni teselli edişlerinin anısındandı, bilmiyorum ama hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım.

Güvende olduklarını görünce o kadar *rahatlamıştım ki.*

Onlara Tayflar Âlemi'nde olanları, denize nasıl atladığımı ve kendimi nasıl sis ve büyü dünyasında bulduğumu daha sonra anlatacaktım.

Büyükanneme *onun* büyükannesiyle karşılaştığımı, kendisine Maske adını verdiğini ve ona baktığım an kim olduğunu anlarım diye yüzünü benden sakladığını daha sonra anlatacaktım. Dedemi, onun Miki'yi nasıl koruduğunu, gözünün önünden hiç ayırmadığını anlatacaktım. Soojin ve Sung'a Miki'nin nasıl da mutlu olduğunu ve Sung'un neşeli mizacıyla Soojin'in zekâsını ve güzelliğini aldığını anlatacaktım.

Namgi'den, Kirin'den ve Nari'den, Shiki'den, Hyeri'den bahsedecektim onlara.

Ve tabii Shin'den. Ne kadar uzun olduğundan, pek o kadar da korkutucu durmadığından ve nasıl asil olduğundan bahsedecektim. Beni hem kendi olarak hem de ejderha olarak tekrar tekrar nasıl kurtardığını anlatacaktım.

Ama şimdilik bunların hiçbirini söylemedim.

Bir süre sonra Cheong soluğunu tutarak, "Mina, bak!" diye haykırınca ayrıldık ancak.

Havuz, sanki koca koca yıldızlar yere düşmüş gibi tamamen açmış binlerce pembe ve altın sarısı nilüfer çiçeğiyle doluydu.

Değişimlerin yavaş yavaş kendini göstereceğini düşünmüştüm ama dönüşümü takip eden haftalarda dileğimin etkileri etrafta yankısını göstermeye başladı. Fırtınanın ağaçları kökünden söktüğü yerlerde bir gecede filizler bitmişti. Denizden uzak iç kısımlarda, kuraklığın pınarları ve nehirleri kuruttuğu yerlerde sular boş yatakları doldurmaya başlamış, çok geçmeden de balıklarla ve ördeklerle dolmuştu. Daha da şaşırtıcı olanı, savaşın darmadağın ettiği kuzeyde, zarar verme niyetiyle doğrultulan her silahın toz olup dağıldığına dair dedikoduların yayılmasıydı.

Sonra bir de küçük mucizeler vardı. Komşular ülkeyi yeniden

inşa etmek için kol kola çalışıyor, ekinler ekip zamanı ve emeği bölüşüyorlardı. Köyümün küçük çocukları ışıltılı bir derenin kenarında oynarken yaşlılara devasa çam ağaçlarının gölgesinde dinlenmeleri için yardım ediyorlardı. Her hafta bir grup kadını peşimden ormana götürerek kökleri kazıyor, yemiş ve şifalı ot topluyordum. Bazen ormanda o kadar uzun kalıyorduk ki gece çöküyordu ama ben hiç korkmuyordum çünkü her zaman bizi eve sağ salim götürecek ay ışığından bir yol oluyordu.

Ancak en sıradışı mucizeyi dönüşümden aşağı yukarı bir ay sonra duydum. Başkentten bir kraliyet ulağı geldi. Köy kuyusunun yanında bir fıçının üzerine çıktı, bir bildiriden ziyade ilgi çekici bir hikâyeyi andıran bir mesaj iletti: Yüz yıl önce ortadan kaybolmuş olan imparator birden büyülü bir biçimde sarayın merdivenlerinde belirmiş ve hiç yaşlanmamıştı.

Köyün yaşlılarından biri hepimizin şaşkınlığına tercüman olarak, "Bunca zamandır neredeymiş?" diye sordu.

"Nerede olduğunu hatırlamıyor," diye yanıtladı ulak. "Ama çoğu insan Tayflar Âlemi'nde olduğuna ve yüz yıldır bizzat Deniz Tanrısı'nın ta kendisi tarafından korunduğuna inanıyor!"

Köylüler nefeslerini tuttu, gözleri doğal olarak bana ve Cheong'a, kalabalığın arkasında durduğumuz yere çevrildi. İmparatorun yerinde olmanın, yüz yıl sonra büyülü bir uykudan uyanıp Deniz Tanrısı olarak geçirdiği zamana dair hiçbir şey hatırlamamanın nasıl bir his olduğunu merak ettim. Hikâyeleri bu kadar seven biri olarak şimdi en büyük hikâyelerden birinde bir rol oynuyordu.

"Eski tebaasının torunlarının torunlarından aldığı destekle sarayını tekrar kazandı," diye devam etti ulak. "Ve biz burada konuştuğumuz sırada ülkede barışı ve düzeni tesis etmek için çalışıyor."

Bu mucizevi haber karşısında tezahüratlar koptu.

Ulağın bildirisinin ardından köylülerin çoğu Cheong'un yanına gelerek yaptığı büyük iş için ona teşekkür etti. Cheong teslimiyet dolu bir ifadeyle bana baktı. Bense omuz silkerek gülümsedim ona.

Dönüşümüzden birkaç gün sonra, köylülerin büyük bir kısmının Deniz Tanrısı'na musallat olan lanete son verenin aşağı gönderilen ve benim haricimde geri dönebilen tek gelin olan Shin Cheong olduğuna inandıklarını fark etmiştik. İlk başta dehşete düşerek ona iyi dileklerde bulunan bir sürü insanı düzeltmeye çalışmıştı ama ona umursamadığımı söylemiştim. Gerçekten de umursamıyordum. Ne de olsa Deniz Tanrısı'na anlattığım son hikâyede Deniz Tanrısı'nın gelini Shim Cheong'du.

Mevsimler akıp geçti, bahar geldi ve Sung ile Soojin dünyaya bir çocuk getirdi. Büyük büyükannesi bebeğe parlak geleceğinin onuruna Mirae adını verdi.

Bahar yaza dönerken ben de sahile yürüyüşler yapmaya başladım. Ailem bunun farkına vardı ve nedenini tahmin ederek gidişim için hazırlıklar yapmaya başladı. Büyükannem ve kardeşleri bana kendi kıyafetlerinden temin ettikleri kumaşlarla güzel bir elbise dikti. Hem beni onurlandırmak hem de onları hatırlamam için. Abilerim büyük büyük büyükannemin bıçağına katılacak bir hançer yaptılar. Joon kabzasına bir saksağan oydu.

Yukarıdaki dünyaya varışımdan tam bir yıl sonra, güneş batar ve ay doğarken, çevremi saran ailemle birlikte sahilde bekledim. Shin gelmedi. Ertesi gün tekrar sahile gittik ve sonraki gün de, ondan sonra ki gün de... Ta ki yaz sonbahara dönerken her gün denizin kıyısında bekleyen tek kişi ben kalana dek.

İlk önce kafa karışıklığı bulandırdı zihnimi, ardından beni hiç sevdi mi diye şüpheye düştüm, sonra da anladım. Ruhu bedenine döndüğünde imparator hafızasını kaybettiyse muhtemelen Shin için de durum aynıydı.

Sonbahar kışa erdi ve sonraki bahar aynı ulak geri döndü. İmparatorun mucizevi dönüşünün yıldönümünü kutlamak üzere küçük köyümüze bir ziyarette bulunmayı planladığını duyurarak hepimizi şaşırttı. Deniz Tanrısı onuruna, önce köyde ve ardından da

deniz kıyısındaki falezlerde bir festival düzenlenecek ve köylüler eğlenecekti.

Çok geçmeden başkentten gelen kervanlar soyluları ve saraylı hanımları köyümüze taşıdı. Hizmetkârları tarlalara şık çadırlar kuruyor, çocukları heyecanlandırırken ihtiyarların homurdanmasına neden oluyordu.

Haftalar boyunca bütün köy imparatorun gelişi için hazırlandı, köy meydanındaki binaların saçaklarına ve falezlere giden yolun iki yanındaki ağaçların dallarına fenerler asıldı.

Yemek ateşleri gecenin karanlığında parlıyor ve çatılar aktarılıp soyluları etkileme umuduyla köyümüze akın eden yüzlerce tüccarla zanaatkârı barındırabilmek için yeni binalar inşa edilirken demirin ahşaba çarpmasından doğan gürültülü sesler gündoğumundan günbatımına dek her yerden duyulabiliyordu.

Deniz kıyısındaki Deniz Tanrısı'na adanmış tapınak onarılarak eski görkemine kavuşturuldu ve duvara halkımızı korumak için feda edilmiş her gelini onurlandırmak için doksan sekiz nilüfer çiçeğiyle çevrelenmiş bir ejderha resmi çizmesi için köylüler tarafından bir ressam tutuldu.

Çok çalışmak, Tayflar Âlemi'nin büyüsünü özlememe neden oldu ama bir yandan da düşüncelerim giderek ağırlaşır, içimdeki özlem kalbime saplanmış bir kıymık gibi gelmeye başlarken kafamı dağıtmak için iyi de olmuştu.

Festival gününden önceki sabah evimizin dışında bir patırtı koptu. Cheong'la birlikte ocağın başında fasulyelerin filizlerini kopardığımız yerden baktık.

"O ne?" diye sordu Cheong.

Dikkatle dinledim. "Sirk gösterıcileri olabilir mi?"

"Belki de Kimlerin en büyük oğlandır yine," diye takıldı Cheong. "Senin gözüne girme konusunda bayağı kararlı."

Elimdeki fasulye filizini ona doğru fırlattım. "Ben daha on sekizim. En az on yıl daha evlenmem!"

Kapı açıldı ve Joon içeri daldı. Soluk soluğa kapıya yaslanışını

izledik. Ağzı açılıp kapandı. Sonra tekrar açıldı ama ağzından tek kelime çıkmadı.

"Joon, sevgilim," dedi Cheong sabırla. "Ziyarete gelen kimmiş ve bu kadar gümbürtü neden? O duyduklarım davul mu?"

"İmparator," dedi Joon soluk soluğa. "İmparator geldi."

Cheong birden ayağa fırladı, gözleri kocaman açılmıştı. "Köye mi?"

"*Bizim eve!* Hemen kapının önünde."

Zaman yavaşlamıştı sanki. Cheong'la Joon'un heyecanlı sesleri abuk sabuk mırıltılara dönüştü. Cheong büyükannemle Soojin'e haberi vermek için koşarken Joon da Sung'u getirmek için bahçeye gitti. Önüme baktığımda elimdeki fasulye filizinin avucumun içinde ezilmiş olduğunu gördüm.

Evimizin küçük avlusunda toplandık. Sung ve Soojin, Mirae'yle birlikte en başta duruyordu, sonra Joon ile Cheong, sonra büyükannem, en son da ben.

Mirae doğduktan sonra işe aldığımız yaşlı hizmetçimiz kapıyı açtı. İmparator küçük tahta kapımızdan içeri girdi. Onda Deniz Tanrısı'nı, o korkmuş, hüzünlü çocuğu görmeye çalıştım ama artık orada değildi. Dimdik sırtı ve gururlu duruşuyla bu adam, o anıdaki genç adama benziyordu. Issız bir uçurum kıyısında ölümle yüz yüze gelen ve yaşamayı dileyen o adama. Bakışlarını üzerimizde gezdirdi. Gözleri benimkilerle buluşunca hemen başımı eğdim.

Sung'un ona yaklaştığını duydum. "Majesteleri. Varlığınızla bizi onurlandırdınız."

İmparator konuşmayınca Sung çekinerek, "Size içecek bir şeyler ikram edebilir miyim?" diye sordu.

"Hayır," dedi imparator ve sesi bile daha farklı, daha kalın ve daha amirane geliyordu kulağa. "Lütfen beni ailenle tanıştır."

Sung bir anlığına tereddüt etti. "Bu eşim, bu da kızım."

Botlarının sesini duyabiliyordum. "Kardeşim ve eşi Shim Cheong. Adını duymuş ol—"

İmparator sabırsızlık emareleri göstermiş olacak ki sırada ilerlemeye devam ettiler. "Büyükannem," dedi Sung.

Benim önümde durdular. "Ve kız kardeşim."

İmparatorun ayakkabılarına baktım.

"Adın ne?"

Güçlükle yutkundum. Neden buradaydı? Beni hatırlamıyor olması gerekiyordu. Onun için bir yabancıydım. Eli çenemi kavradı ve yüzümü kaldırdı.

"Majesteleri," dedim. "Adım Mina. Song ailesinin kızıyım."

"Mina," dedi imparator o kalın, tanıdık gelmeyen sesiyle. "Benimle biraz yürür müsün? Bahçende belki?"

Hepsi kocaman açılmış gözlerle beni izleyen aileme baktım. "Elbette, Majesteleri."

Ben önde o arkada bahçeye doğru ilerledik. Benim Deniz Tanrımdan farklıydı o. Daha geniş omuzları vardı ve boyu bir savaşçı kadardı. Belinde bir kılıç taşıyordu ve saçları uzamıştı. İçimde kendi Deniz Tanrıma karşı tuhaf bir özlem filizlendi. Onun artık var olmadığını fark ettim. Bunu düşününce gözlerim doldu.

İmparator döndü. Ağlamamı izlerken sessizdi. Yüzünde bir şaşkınlık ya da belki tiksinme görmeyi bekledim. Ama o sanki... rahatlamış gibi görünüyordu. Sanki gözyaşlarım aklındaki bir şüpheyi gidermiş gibi.

"Mina, sana bu şekilde geldiğim için özür dilerim. Bunun fazlasıyla... beklenmedik olduğunun farkındayım. Ben sadece... Seni görmem gerekiyordu. Gerçek şu ki..." Âdemelmasının oynadığını gördüm. Gergindi. "Gerçek şu ki seni rüyalarımda görüyorum."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Siz... ne?"

"Kâbuslar görüyorum. Bir... yalnızlık hatırası. Baskın bir kader karşısında korkunç bir çaresizlik. Değişmeyen tek şey sensin. Tüm rüyalarımda varsın. Bana karanlıktan çıkmanın yolunu gösteriyorsun."

İmparator elimi tuttu ve dudaklarına götürdü. Tenime değen dudakları sıcaktı. Gözleri beni bulduğunda Deniz Tanrısı'nınkilere

benziyordu. Benim Deniz Tanrım gibi, şu âna dek bu kadar çok özlediğimin farkında olmadığım o kayıp çocuk gibi. "Benimle evlenir misin, Mina? Gelinim olur musun?"

O akşamın ilerleyen saatlerinde Joon'la bahçede bir yürüyüşe çıktık. Geçtiğimiz sene boyunca birlikte, sadece ikimiz çok zaman geçirmemiştik. Joon'un artık bir ailesi vardı, Shim Cheong ve babası, günün birinde şanslılarsa çocukları... Kalbinde hep bir yerim olacaktı ama önce onları düşünmeliydi. Olması gerektiği gibi.

Joon iç geçirdi. "İmparatorun burada olduğuna inanamıyorum. Bizim *evimizde*. Hem de seninle *evlenmek* istiyor."

"Gerçekten... inanılmaz," dedim.

Omzuyla beni dürttü. "Sen de ona, 'Bir gece düşünmeme müsaade edin,' dedin. Kardeşim, ülkemizin imparatoruna evlilik teklifini *düşüneceğini* söyledi."

Joon kıkırdadı ve fısıltıyla, "Ama itiraf etmeliyim ki Kimlerin büyük oğlu için üzüldüm," diye ekledi.

Havuza doğru ilerleyerek çevresinde aylak aylak dolaştık. İkimiz de sessiz, kendi düşüncelerimize dalmış hâldeydik. Ördekler tembel tembel daireler çizerek yüzüyordu. Ayın önünden bir bulut geçerken esnedim. "Hadi içeri girelim."

"Bekle," dedi Joon beni geri çağırarak. Yüzünde sıkıntılı bir ifade vardı.

"Endişelenme," dedim. "Aceleyle karar verecek değilim. Ya imparatorla evlenmeyi seçeceğim ya da evlenmemeyi. Hiçbir şey ya da hiç kimse beni zorlayamaz."

Başını iki yana salladı. "Hayır, o değil..." Havuzdaki ördeklere baktı. "Herhalde birçok abi kız kardeşinin imparatoriçe olmasına sevinir. Ben de senin adına seviniyorum. Ya da en azından sevinirdim, eğer..." Sorgulayan bakışlarını havuzdan bana çevirdi.

"Ne diyorsun, Joon?"

"Şu geçtiğimiz yıl, şeyden beri..."

Bakışlarımı kaçırdım ve abim cümlesini tamamlamadı.

"Saklamaya çalışıyorsun," dedi usulca, "ama sanki bizden uzaklaşıyormuşsun gibi. Mina, ben sadece... senin mutlu olmanı istiyorum. O seni mutlu edecek mi?"

"Sen beni mutlu ediyorsun. Havuzdaki ördekler beni mutlu ediyor. Açık gökyüzü, sakin deniz, süregiden barış. Tüm bunlar beni mutlu ediyor."

"Mutluysan neden ağlıyorsun?"

Ellerimi gözlerime götürdüm, ıslandılar. "Bilmiyorum. Çok ağlıyorum sanırım. Gözlerim zayıf."

Abim kollarıyla beni sardı. "Ya da kalbin güçlü."

Yüzümü omzuna gömdüm; gözyaşları dipsiz, acı katlanılmazdı.

Gece geç saatte sahile indim. Suyun üzerinde kara bulutlar vardı. Uzaklarda, denizin üzerinde bir fırtına. Geçtiğimiz yıl bir sürü fırtına kopmuştu ama hepsi de kendinden bir önceki gibi zararsızdı. Ekinler için, nehirlerimizin ve akarsularımızın kurumaması için yağmur getirmişlerdi. Tanrılar, en çok da Deniz Tanrısı halk tarafından seviliyor ve minnetle anılıyordu.

Karanın denizle buluştuğu yerde, demişti, *bekle beni.*

Ama ben seni bir yıl boyunca her gün bekledim, sense gelmedin. Ne yapacağım şimdi? Hiç gelmeyeceğini bile bile böyle beklemeye nasıl devam ederim?

Bizi mesafeler ayırıyordu, *dünyalar.* Hafıza.

"Shin." Adı bir dua, bir yakarıştı.

Denize arkamı dönerek tekrar eve doğru yola koyuldum, gözümde yaşlarla yatağıma uzandım. Birkaç saat sonra da davullarım gümbürtüsü ve bambu flütün ıslığıyla uyandım. Deniz Tanrısı'nın festivali başlamıştı.

36

Sabah çocuklar köyün deresine koşarak gemilerini suya bıraktılar. Ardından bütün gün sürecek olan festival oyunları, müzik, ziyafet ve kahkahalar takip etti. Cheong'la birlikte durup yetenekli bir sanatçının becerikli bir davulcu eşliğinde "Deniz Tanrısı'nın Gelini" hikâyesini kendinden geçmiş insanlara anlatışını izledik. Hikâyenin, Deniz Tanrısı'nın salonunda anlattığım hikâyeyle pek çok benzerlik taşımasına şaşırdım ve hikâye anlatıcılığının ne kadarının bir ülkenin ve insanlarının içine işlediğini, hepimizin inandığı ve paylaştığı bir bilinç olduğunu merak ettim.

Beraber satıcıların tezgâhlarını gezdik, Mirae için bir çubuğa geçirilmiş bal kalıbı, benimle bölüşmek için de kestane aldı Cheong. Ancak bir süre sonra tuhaf bir şey gözüme çarpmaya başladı. Sokakta yanından geçtiğimiz insanlar, seçkin ve kendi hâlindeki soylular bile Shim Cheong'u görmezden geliyor gibilerdi. Onun yerine gözlerini açık açık *bana* dikmişlerdi.

Cheong köyün çocuklarından birini durdurdu. Nari'nin küçük kuzeni Mari'yi görür görmez tanıdım.

"Neler oluyor?" diye sordu Cheong. "Neden herkes Mina'ya bakıyor? Anlat çabuk!"

Mari pis pis sırıttı, o an büyük kuzenine o kadar benziyordu ki kalbim tekledi. "İmparator'un Mina'ya evlenme teklif ettiğini söylüyorlar. Dün sizin eve geldiğinde. Doğru mu?"

"Doğru olsa bile söylenti çıkarmak hiç de saygın bir davranış değil. Al şunu da biraz görgü kuralı al kendine." Cheong, kızın eline demir bir para tutuşturdu.

"Doğruysa söylenti olmaz ki," dedi Mari parayı cebine atarken arsızca. Yine de arkadaşlarının yanına gitmek üzere aceleyle yanımızdan ayrılırken bize başıyla selam vermeyi ihmal etmedi.

Cheong dikkatle beni izledi. Ailemden hiç kimse imparatorun teklifine ne cevap vereceğimi sormamıştı bana. Sadece büyükannem benim böyle dengesiz bir eşleşmeyi asla kabul etmeyeceğimi iddia etmişti: *O sadece bir imparator; Mina ise bir tanrıyla bağ kurdu daha önce.* Soojin o kendine has kibarlığı ve mütevazılığıyla, *Ama Mina'nın kendi ailesini kurması onun için iyi olmaz mı? Belki de imparator onun devam etmesine yardımcı olur...* demişti.

Sabahın ilerleyen saatlerinde, festivale katılanlar festivalin son seremonisine hazırlanmak için evlerine döndü. Bu seremoni için bütün köy halkı, misafir soylular ile imparator da dahil olmak üzere denize bakan falezlere ağır bir yürüyüş tutturacaktı. İmparator orada Deniz Tanrısı'na saygısını sunacak, ondan ülkesini ve halkını bir yıl daha korumasını isteyecekti.

Ben de büyükannemle kız kardeşlerinin benim için diktiği elbiseyi giymiştim; tıpkı bir nilüfer çiçeğinin yaprakları gibi eteği canlı bir sarı, ceketiyse pembeydi. Son hediyemi –hançerimi– de belime geçirdikten sonra beklemek için bahçeye çıktım. Havuzun sığ sularında küçük kurbağalar taşların üzerinde geziniyordu.

Joon'la çocukken evimizin yanındaki dereden küçük tahta bir kovayla kurbağaları yakalardık. Onları yakalar ve o pürüzsüz, kaygan bedenlerini hissetmek için parmaklarımızı suya sokardık. Yakaladıktan kısa bir süre sonra da serbest bırakırdık. Her daim nazik, kibar biri olan Joon hiçbir zaman onları çok uzun süre tutamazdı.

Arkamda yumuşacık ayak sesleri duydum. Abim beni almaya geliyordu.

"Joon," dedim arkamı dönerek, "vakit geld–" Cümlemi tamamlayamadım.

Karşımda Ay ve Hafıza Tanrıçası duruyordu.

Ağzım açık kaldı. "Ne yapıyorsun burada?"

Beyaz bir kıyafetle bol, kırmızı bir ceket giymişti, saçları ensesinin üzerinde basit bir topuz yapılmıştı. Bir zamanlar beni dehşete düşüren o mum alevinden gözleriyle beni izledi. Oysa şimdi o gözlerde yalnızca istikrarlı bir sıcaklık hissediyordum.

"Shin beni görmeye geldi," dedi.

İrkildim. "N-ne?"

Tanrıça deli gibi atan kalbimin ya farkında değildi ya da acımasızdı. "Tuhaf," diye devam etti. "Seni hatırlamaması gerek ama sarayında sessizlik içinde yürüyüp duruyor. Hiçbir şey onu mutlu etmiyor ve ruhu ağlıyor. İmparatorun Deniz Tanrısı olduğu zamandan bile daha kötü. Hiçbir şey onu avutamıyor."

Kalbim paramparçaydı. "Bana bunu neden anlatıyorsun?"

"Çünkü tam da senin önerdiğin gibi Kadınların ve Çocukların Tanrıçası rolünü üstlendim. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Başımı iki yana salladım.

"Bir zamanlar benden korkan herkes artık beni seviyor. En büyük düşmanım Shin bile beni *seviyor.* Anneliğin ve çocukların tanrıçası olarak tanıyor beni artık. Sevgi dolu, kibar ve özverili bir tanrıça olarak tanıyor. Söylesene, Mina, beni seven birine karşı nasıl acımasız olabilirim?"

"Bilmem. Olabilir misin?"

"Bu çok... tuhaf. Korkulan biriyken herkesten ve her şeyden nefret ederdim. Ama şimdi seviliyorum ve beni sevenlerin bir an bile acı çekmesine katlanamıyorum. Seni suçluyorum, Mina. Beni iyi yürekli bir tanrıçaya dönüştüren sensin."

Yüreğim ağzımda ona baktım. "Ne yaptın?"

"Unuttun mu? Kadınların ve Çocukların Tanrıçası olabilirim ama aynı zamanda Ay ve *Hafıza* Tanrıçası'yım."

Bir rüzgâr, armut ağacının yere düşmüş yapraklarını savurdu. Tanrıçanın etrafında dönmeye başladılar.

Öne doğru sendeledim. "Bekle!"

Bir anda çekip gitti.

"Mina?" Cheong evden çıkmış bahçeye bakınıyordu. "İyi misin? Sesler duydum."

"Cheong, ben..."

Arkasından Sung ve Soojin telaşla bahçeye girdi.

"Mina, Cheong!" diye seslendi Sung soluk soluğa. "İmparator falezin tepesine ulaşmış bile. Acele etmemiz gerek yoksa geç kalacağız!"

Cheong benimle daha fazla konuşmak istermiş gibi görünüyordu ama Soojin'in sırtına bağlanmış olan Mirae ağlamaya başladı ve Cheong çocuğu yatıştırmak için atılıp pazardan aldığı bal çubuğunu uzattı.

Ailem geride kalan son köylü grubuna katılmak için acele etti. Mirae'yle birlikte Sung ve Soojin, büyükannem, Cheong ve Joon falezlere doğru ilerliyordu.

Başlarda onlara ayak uydurdum ama bir süre sonra adımlarım yavaşladı, düşüncelerim ağaçların arasından esen esintiyle dağıldı ve çok geçmeden yolda tek başıma kaldım.

Bildiğim bir yokuştu, çocukken sık sık çıkardım. Tepeye kadar müthiş bir efor ve beklentiyle soluk soluğa koştuğumu hatırladım. Yolun dikleştiği bir kısım vardı ve son birkaç adımı atmak biraz mücadele isterdi ama buna değerdi çünkü tepeye çıktığımda orada, beni beklerdi.

Deniz. Su ufka kadar uzanıyordu, güzelliği eşsizdi, kalbimi sonsuz bir sevinçle doldurdu. Beni hem bu âna bağlayan hem de uzaklara, buranın çok ötesindeki bir dünyaya, olmak istediğim yere götüren bir histi bu.

Bunun büyüsüne öyle kapılmıştım ki neredeyse yola dizilmiş insanların, hem soyluların hem de köylülerin dikkatli bakışlarını gözden kaçıracaktım. Çimenlerle kaplı bir alanın iki yanında dikilmişlerdi ve alanın en sonunda da imparator bekliyordu.

Tayflar Âlemi'ndeki ilk gecemi, Kaderin Kırmızı İpi'nin beni

Deniz Tanrısı'na götürdüğü anı hatırladım. Tıpkı o zamanki gibi, ona giden yolda yürümek zorunda olduğumu fark ettim.

Köylüler bana merakla, soylularsa şaşkınlıkla bakıyordu. İmparatorun deniz kenarındaki kendi hâlinde bir köyde yaşayan sıradan bir kıza evlenme teklif ederek hata yaptığını düşünüyor olmalılardı.

Deniz Tanrısı'na anlattığım son hikâyede Shim Cheong bir nilüfer çiçeğinin içinden çıkıp da imparatorla evlendiğinde ne düşünmüştü? Bir köylü kızıyken ülkenin hükümdarı olmuştu.

Ama gerçek şuydu ki denize imparatoriçe olmak için atlamamıştı o. Denize atlamıştı çünkü babasını seviyordu. Başka ne yapabilirdi ki? Olağanüstü hiçbir şey nedensiz yere ya da mantıksız bir sebeple yapılmazdı, insana ruhunun nefes almasının tek yolu buymuş gibi geldiği için yapılırdı.

Kaderin sapabileceği pek çok patika vardı. Mesela benim önümdeki yol imparatora gidiyordu. Onun teklifini kabul edip gelini olabilirdim. Ya da köyüme, karanın denizle buluştuğu yere, kalbimin beni beklediğini bildiğim yere geri dönen yolu seçebilirdim.

Hangi kader bana aitti? Hangi kadere dört elle sarılıp asla ama asla bırakmayacaktım?

İmparator kararsızlığımı sezmiş olmalıydı çünkü bir adım öne çıktı.

Tepemizden büyük bir şey geçerek falezin üzerine büyük bir gölge düşürdü. Kalabalık birden çığlıklar atmaya başladı ve kaos patlak verdi, saraylılarla köylüler her yöne doğru kaçışıyor, acele etmeye çalışırken düşüyorlardı.

Ejderha gökyüzünden inerek çimlerin üzerine ayak bastı. O parlak ışığıyla hemen parıldamaya başladı, bedeninden sert bir rüzgâr esiyordu.

Örgüm çözüldü, saçlarım yüzümün etrafında delice savrulmaya başladı.

Ejderhanın ışıltısı dağıldı. Az önce onun durduğu yerde şimdi...

Deniz Tanrısı duruyordu.

Göğsüne gümüş iplikle ejderha amblemi işlenmiş açık mavi kıyafetleri içinde muhteşem görünüyordu. Her zerresiyle Deniz Tanrısı'ydı, Doğu Denizi'nin güçlü ejderhası. Tıpkı her zerresiyle bir çakıl taşını ruh olarak kabul eden Lotus Hanesi'nin Lordu Shin olduğu gibi.

"Mina," dedi özlem, umut ve aşk dolu bir sesle. "Deniz Tanrısı'nın gelini."

İlk karşılaştığımız anı, daha o zaman bile bana Deniz Tanrısı'nın gelini deyişini hatırlayarak güldüm.

"Hayır, Deniz Tanrısı," dedi arkamızdan bir ses. "O benim gelinim."

Yüzümü halkımın imparatoruna çevirdim, o esnada ondaki değişimleri fark ettim. Yalnızca duruşu ve özgüveni değil, yüz yıllık uykusundan iki yıl önce uyanmasıyla birlikte şekillenen küçük değişimleri de. Artık bir oğlan çocuğu değil genç bir adamdı. Ama yine de elindeki kılıcın nasıl titrediğini fark ettim. Ne de olsa imparator için Deniz Tanrısı sadece bir tanrı değil, halkının koruyucusuydu. İçimde bir merhamet hissi kabardı. Dünyada en çok sevdiği tanrıya karşı bile koruyacaktı beni.

Shin'e gelince, beni gerçekten de hatırlıyor olmalıydı çünkü imparatora cevap verecek kişinin ben olduğumu anlayarak kenara çekildi.

Deniz Tanrısı'nın sarayındaki salonda o son gece, aramızdaki Kaderin Kırmızı İpi'nin, ikimizin de seçmediği o kaderin silinip gittiği gece yaptığım gibi elimi eline bastırarak, "Majesteleri," dedim. "Rüyalarınız gerçek. Onlar birlikte Deniz Tanrısı'nın dünyasında geçirdiğimiz günlerin anıları. Orada siz Deniz Tanrısı'ydınız ve imparator yoktu. Hatırladınız mı?"

Kılıcını indirdi. "Ben..." Yüzünden hayrete benzer bir ifade geçti. "Hatırlıyorum."

"Herhangi bir şey hatırlayacaksanız, şunu hatırlayın. Sizi ben kurtardım."

Yüzünden yaşlar süzülmeye başladı. "Hatırlıyorum. Çok uzun bir süre kayıptım. Sen beni buldun. Hayatımı sana borçluyum, Mina. Her şeyi sana borçluyum."

Başımı iki yana salladım. "Bana hiçbir şey borçlu değilsiniz. Belki sadece bu anı. Artık bana ihtiyacınız yok. Beni serbest bırakmanızın vakti geldi."

İmparatorun yüzünde acılı bir ifade belirdi. Galiba aramızda hep bir bağ olacaktı. Hikâyelerimiz ayrıştırılamayacak kadar iç içe geçmişti. Her ne kadar ben kendime ait olsam da onun da bunu seçmesini *istiyordum*. Onun hikâyesi de ancak o zaman tam mânâsıyla başlayabilirdi.

Bir süre sessiz kaldı, bakışları üzerimdeydi. Nihayet, "Teşekkürler," diye fısıldadı.

Bu kadarı yeterliydi.

"Bundan yıllar sonra," dedi sessizce, "torunlarıma uzun zaman önce bir tanrıça tarafından nasıl kurtarıldığımı anlatacağım."

"Tanrıça mı?" Güldüm. "Sıradan bir kız, belki."

Halkımın imparatoru elini karnına götürerek eğilip bana selam verdi. Ardından bir kez daha eğilerek Deniz Tanrısı'nı da selamladı. Ardından son bir kez bana bakarak çimenlik alandan aşağı, kendi kaderine doğru ilerledi.

Döndüm, kendimi Shin'in kollarına attım. Gözyaşlarım akıyordu artık. "Burası karanın denizle buluştuğu yerden ziyade dağın gökle buluştuğu yer."

Beni sımsıkı sardı. "Nerede olursan ol seni bulacağım."

"Ben de işini kolaylaştıracağım. Çünkü hep burada olacağım. Yanında."

"Bu işleri kolaylaştırır." Gülerken nefesi kulağımı gıdıkladı. Sonra usulca, tereddütlü bir sesle, "Bir tanrının gelini olmak seni mutlu edecek mi?" diye sordu. Sorusu iki yıl öncenin anılarını getirdi aklıma; ailemden uzakta, Deniz Tanrısı'nın diyarındaki tuhaf ve ölümsüz bir yaşamda mutlu olamayacağımdan endişelendiği zamanı.

Gözlerine bakmak için hafifçe arkaya doğru eğildim. "Daha önce söylediğimi geri alıyorum." Kaşlarını çattı, beni saran kolları gerildi. "Ara sıra ayrılmamız gerekecek. Sonuçta Hyeri'yi ziyaret etmek ya da Nari'yle şehirde yürüyüşe çıkmak isterim. Hem sürekli bir arada olmamız senin diğer arkadaşlıkların için de sağlıklı olmaz. Kirin ve Namgi ne durumda?" Aklıma yeni bir soru takılmıştı. "Onlar da hafızalarını kaybettiler mi?"

"Kaybetmediler," dedi Shin, "Ama senin dileğinin etkisini bozar diye bana söylemeye korkmuşlar."

"Tanrıçanın güzel yüreğine şükran duymalıyız o hâlde. O hiçbir şeyden korkmuyor!"

Shin kalbi hızla çarparken beni kollarına aldı. "Mina, seni çok özledim."

Hafifçe geri çekildikten sonra beni öpmek için öne eğildi. Arkamızda gürültülü bir öksürük duyuldu.

Omuzlarım çöktü, yüzümü birkaç adım ötede yüzlerinde kocaman gülümsemelerle dikilen aileme çevirdim.

İlk yaklaşan Joon oldu. Beni kollarına aldı. Gözlerimi kapayarak bu ânı, son kez onun kollarında olma hissini zihnime kazımaya çalıştım.

"Tüm bunların sırf beni takip ettiğin için yaşandığını düşünüyorum da..." diye fısıldadı. "Seni özleyeceğim, Mina, en sevdiğim kız kardeşim."

Ofladım. "Sadece bir kız kardeşin var zaten."

"Evet ve o da tanıdığım en cesur insan."

Sonra ailemle teker teker vedalaştım. Sung, Soojin ve Mirae. Büyükannem. En uzun ona sarıldım. Onları belki de sonsuza dek son görüşümdü bu. Bundan yıllar sonra öldüklerinde bile nehirden doğruca cennete gidebilirlerdi. Başka bir yaşama uzanan nehre sapabilirlerdi.

En sona Shim Cheong kalmıştı. Beni kollarına aldı. "Mina," dedi. "Teşekkürler. Her şey için teşekkürler."

"Hayır," dedim. "Asıl ben sana minnettarım." Karşı çıkacak gibi

oldu ama ona daha sıkı sarıldım. "Hikâyen tekrar tekrar anlatıldı, senin dışında herkes tarafından. Denize Joon'u kurtarmak için atlamış olabilirim ama bana cesaret vereni senin tereddüdündü. Herkes ve her şey seni Deniz Tanrısı'na, seçmediğin bir kadere doğru iterken sen geri dönüp kendinin ne istediğine baktın. İşte bu yüzden benim gözümde Deniz Tanrısı'nın asıl gelini *sensin.* Kendini kurtararak dünyayı kurtaran o kız."

Cheong'a biraz daha sarıldıktan sonra çekildim.

"Mina." Shin, bir elini bana doğru uzatmış bekliyordu.

Elini tuttum ve gülümseyerek, "Hadi," dedim ona. "Eve gidelim."

Teşekkürler

Denizin Altına Düşen Kız tam mânâsıyla kalbimin kitabı ve bu uzun ama ganimeti bol yolculuklara benimle birlikte çıkan herkese minnettarım. Mina'nın hikâyesine duyduğu sarsılmaz inançla bana zor zamanlardan geçmek ve güzel zamanların gerçekten kıymetini bilmek için gereken cesareti veren temsilcim Patricia Nelson'a. Editörüm Emily Settle'a; en uçuk düşlerimde bile *Kız* için senden daha mükemmel bir editör hayal edemezdim.

Dâhi kapak tasarımcım Rich Deas ve aşırı yetenekli sanatçı Kuri Huang'a; bir yazarın isteyebileceği en güzel kapağı tasarladığınız için teşekkürler.

Feiwel and Friends ekibine, özellikle de Starr Baer, Dawn Ryan, Michelle Gengaro ve Kim Waymer'a: Hepinizle çalışmak tam anlamıyla bir rüyanın gerçekleşmesi gibi bir şeydi. Ve Hodder ekibine; kitabımı böylesi sıcak bir coşkuyla karşıladığınız için teşekkür ederim.

Denizin Altına Düşen Kız'ı Lesley Üniversitesi'nin MFA programına devam ederken bitirdim ve mezuniyet esnasında seyirciler arasında yer alan tüm danışmanlarıma, aileme ve arkadaşlarıma ilk bölümü sesli okumak unutamayacağım bir andı. Lesley'deki o inanılmaz fakülteye, özellikle de Susan Goodman, Tracey Baptiste, Michelle Knudsen, Jason Reynolds ve Danid Elliott'a teşekkür

ederim. Onların yanı sıra müthiş yetenekli ve coşkulu arkadaşlarıma: Stephanie Willing, Devon Van Essen, Candice Iloh, Michelle Calero ve Gaby Brabazon.

İlk geri bildirimleri yapan okurlara sonsuza dek minnettarım: Cynthia Mun, Ellen Oh, Nafiza Azad, Amanda Foody, Amanda Haas ve Ashley Burdin. Siz olmasanız bu kitap bugünkü hâlinde olmazdı. Eleştiri partnerlerime: Janella Angeles, Alex Castellanos, Maddy Colis, Mara Fitzgerald, Christine Lynn Herman, Erin Rose Kim, Claribel Ortega, Katy Rose Pool, Akshaya Raman, Meg RK, Tara Sim ve Melody Simpson. Hepinizin yeteneklerine hayranım ve bu yazar grubunun bir parçası olduğum için onur duyuyorum! Ve sevgili arkadaşlarıma: Karuna Riazi, David Slayton, Michelle Thinh Santiago, Veeda Bybee, Sonja Swanson, Lauren Rha, Ashley ve Michelle Kim – desteğiniz benim için dünyalara bedel.

Denizin Altına Düşen Kız pek çok şey hakkında ama benim için ilk önce ve her şeyden çok aile hakkında. Benimkilere: AZ Cholar, Como Helen, Doosang Amca, Adam, Sara, Wyatt, Alexander, Saqi, Noah, Ellie ve Zak; FL Cholar, Como Katie, Dave Amca, Katherine, Jennifer, Jim ve Lucy; DePopelar, Como Sara, Warren Amca, Christine, Kevin ve Scott; Goldsteinlar, Como Mary, Barry Amca, Bryan ve Josh; Heegum Samchon ve 외숙모; Heemong Samchon, Haewon Teyze, Wusung, Bosung, Minnie, Josiah ve Ellie; Heesung Samchon, 외숙모, Boosung, Susie ve Sandy; Emo, Emo Boo, Chuljoong Abi, Nahyun, Bokyung Eonni ve Seojun. Ve oğlanların en iyisi Toro'ya! Hepinizi çok seviyorum.

Kardeşim Jason'a. Mina'nın hikâyesinin abisini takip ederken başlamasının bir nedeni var. Çünkü abisi onun dünyasıydı. Seni seviyorum ve özlüyorum.

Baba tarafından büyükannemle büyükbabam 오창열 ile 오금환 ve anne tarafından büyükannemle dedeme 김중업 ve 김병례 - ulaşabileceğim şeylerin bir sınırı olmadığını bana örneklerle gösterdiğiniz için teşekkür ederim.

Anneme, babama ve Camille'e: En şahane, en destekleyici ve sevgi dolu aile olduğunuz için teşekkürler.

Eski ve yeni okurlarıma – bu seferki sizin için!

Denizin altında uyur ejderha
Ne süsler düşlerini?

Denizin altında uyur ejderha
Ne zaman gelecek uyanma vakti?

Bir ejderha incisinden
Atlayıverecek dileğin.

Bir ejderha incisinden
Atlayıverecek dileğin.

- *New York Times, ABA Indie, Publishers Weekly* Çoksatanı
- *NPR, New York Public Library* 2022'nin En İyi Kitabı
- *Indigo, Buzzfeed* 2022'nin En İyi Genç Yetişkin Kitabı
- *YALSA* 2022 İlk On En İyi Genç Yetişkin Kitabı
- *ALA* Rise Listesi 2023 Tercihi
- *Garden State Genç Kitapları Ödülü* 2023 Adayı
- *Bank Street* Yılın En İyi Çocuk Kitabı, Üstün Liyakat Ödülü

AXIE OH, New York'ta doğup New Jersey'de büyümüş birinci kuşak bir Koreli-Amerikalıdır. Kaliforniya San Diego Üniversitesi'nde Kore tarihi ve yaratıcı yazarlık eğitimi almış olup Lesley Üniversitesi'nde ise Gençler için Yazarlık alanında yüksek lisans yapmıştır. Tutkuları arasında K-pop, anime, kırtasiye malzemeleri ve sütlü çay yer almaktadır. Şu anda köpeği Toro (adını Totoro'dan almıştır) ile birlikte Las Vegas, Nevada'da yaşamaktadır.

Kapak İllüstrasyonu © Kuri Huang, 2022
Kapak Tasarımı: Rich Deas & Kathleen Breitenfeld
Yazar Fotoğrafı © Camille Oh